NORA ROBERTS

Îmblânzitoarea de suflete

capitolul 1

La un pocnet de bici, doisprezece lei se așezară pe labele din spate, ridicându-și ghearele în aer. Când se dădu comanda, începură să sară de pe un piedestal pe altul, descriind opturi în formație compactă. Pentru așa ceva era nevoie de o sincronizare perfectă. Cu ajutorul vocii și al gesturilor, dresoarea coordona cu dibăcie trupurile mătăhăloase.

–Bravo, Pandora.

Când își auzi numele, leoaica musculoasă sări jos și se așeză pe o rână. Unul după altul, și ceilalți îi urmară exemplul, până când, mârâind și arătându-și colții, se întinseră cu toții pe solul acoperit cu scoarță de copac. Fiecare mascul era între două femele; la mustrarea aspră a dresoarei, Merlin încetă să-i roadă în joacă urechea Ofeliei.

–Capul sus!

Se supuseră, în vreme ce dresoarea păși grăbită înaintea lor. Aruncă biciul cu un gest larg, apoi, cu aparentă nonșalanță, se întinse cât era de lungă peste trupurile lor calde. Felina din mijloc, un mascul cu o coamă bogată, dădu glas unui răget puternic, răsunător. Drept răsplată pentru reacția lui promptă, fu scărpinat bine după ureche. Dresoarea se dădu jos de pe canapeaua sa felină, bătu din palme și leii se ridicară în picioare. Apoi, cu un semn din mână, fiecare fu strigat pe nume și trimis pe culoar, înspre cuști. Doar unul mai rămăsese, un leu masiv cu coamă neagră, care-i dădea târcoale dresoarei și i se freca de picioare întocmai ca un pisoiaș.

Dresoarea legă iute o frânghie de lanțul ascuns sub coamă și, cu mare agilitate, încălecă pe spatele leului, după

care dădu ocol arenei. Când ajunseră la ușa din spate, leul, pe nume Merlin, fu vârât într-o cușcă pe roți.

–Ei bine, Duffy, suntem gata de drum? întrebă Jo după ce zăvorâse ușa cuștii.

Duffy era un ins scund, rotofei, cu șuvițe de păr castaniu ce aduceau cu o tunsoare monahală și o față presărată cu pistrui. Zâmbetul său blând și ochii albaștri de irlandez îi dădeau un aer de băiat de cor îmbătrânit. Mintea îi era ageră, vicleană și pusă pe harță. Era cel mai bun director pe care l-ar fi putut avea Circul Colossus.

–De vreme ce mâine ne instalăm în Ocala, ai face bine să fii gata, răspunse el cu glas răgușit.

Își trecu ciotul de trabuc din colțul drept al gurii în cel stâng. Jo zâmbi amuzată, apoi se întinse pentru a-și dezmorți mușchii solicitați de-a lungul celor treizeci de minute petrecute în arenă.

–Pisicile mele sunt pregătite, Duffy. A fost o iarnă lungă. Au la fel de multă nevoie ca noi, ceilalți, să o ia din loc.

Duffy se încruntă. Spre nemulțumirea lui, nu o depășea în înălțime decât cu vreo câțiva centimetri. Dresoarea îl cerceta cu niște ochi mari, migdalați, tăioși și verzi ca smaraldele, încadrați de gene dese, întunecoase. În acea clipă erau neliniștitori și vioi, însă Duffy îi văzuse înfricoșați, vulnerabili și pierduți. Își mută din nou trabucul și pufăi grăbit de două ori, în timp ce Jo îi dădea indicații unui îngrijitor.

Își aducea aminte de Steve Wilder, tatăl lui Jo. Fusese unul dintre cei mai buni dresori, iar Jo era la fel de pricepută ca el cu felinele. În anumite privințe, recunoscu Duffy în sinea sa, era chiar mai bună. Însă moștenise trăsăturile mamei sale: o siluetă delicată și un chip smead, pasional. Jovilette Wilder era la fel de zveltă precum fusese mama sa acrobată, cu ochi verzi, cutezători și un păr

ca pana corbului care i se revărsa până la talie. Sprâncenele îi erau arcuite cu delicatețe, avea nasul mic și drept, pomeți pronunțați și eleganți, iar buzele îi erau pline și moi. Soarele Floridei îi dăruise pielea arămie care-i accentua înfățișarea de țigancă. Pe deasupra, manifesta o încredere în sine extrem de solidă care îi potența frumusețea.

Terminând cu instrucțiunile, Jo își trecu brațul pe sub cel al lui Duffy. Mai văzuse căutătura aceea încruntată.

–Și-a dat careva demisia? se interesă ea în timp ce se îndreptau spre biroul lui Duffy.

–Nu.

Răspunsul lui monosilabic o făcu să ridice din sprânceană. Duffy nu obișnuia să răspundă atât de laconic la întrebări. Anii de experiență o îndemnară să nu-și dea drumul la gură. Traversau tabăra, observând repetițiile care se desfășurau pretutindeni. Vito, echilibristul, exersa fără mare pompă pe un cablu întins între doi copaci. Soții Medalson se strigau unul pe celălalt pe când jonglau cu popicele, aruncându-le la mare înălțime. În acest răstimp, cei ce se ocupau cu dresura ecvestră își mânau caii în țarc. O văzu pe una dintre fetele familiei Stevenson umblând pe catalige. „Ar trebui să aibă cam șase ani", cugetă Jo, dându-și o șuviță de păr din fața ochilor pentru a urmări mai bine progresul șovăitor al fetiței. Își aducea aminte de anul în care se născuse micuța. Tot atunci, ei i se permisese să lucreze singură în cușca cea mare. Avea șaisprezece ani, și de-abia peste încă un an i se dăduse voie să participe la reprezentațiile cu public.

Jo nu cunoscuse altă casă în afara circului. Se născuse în timpul pauzei de iarnă, iar în primăvara următoare fusese urcată în rulota părinților ei; astfel, își petrecuse primul an și apoi fiecare an al vieții ei pe drum. Moștenise atât fascinația pentru animale, cât și flerul de la tatăl ei, iar stilul și grația în mișcări – de la mamă. Cu toate

că își pierduse ambii părinți cu cincisprezece ani în urmă, aceștia continuau să o influențeze. Îi transmiseseră o lume de neodihnă, o lume a fanteziilor. Crescuse jucându-se cu pui de leu, călărind elefanți, îmbrăcată în haine cu zorzoane și rătăcind ca un nomad.

Aruncă o privire la un pâlc de narcise ce creșteau lângă biroul de iarnă al lui Prescott și zâmbi. Își aminti cum le plantase când avea treisprezece ani și se îndrăgostise de un acrobat. Și-l aminti și pe bărbatul care se oprise în dreptul ei, dându-i sfaturi despre plantarea de răsaduri și despre inimile frânte. Pe măsură ce se gândea la Frank Prescott, zâmbetul i se mohorî.

–Încă nu-mi vine să cred că s-a dus, murmură ea și intră înăuntru împreună cu Duffy.

Biroul lui Duffy era mobilat sărăcăcios, cu o masă de lucru din lemn, fișete de metal și două scaune șubrede. Pereții erau decorați cu un colaj de afișe. Acestea promiteau uimitorul, nemaivăzutul, incredibilul: elefanți care dansau, fete frumoase care se învârteau ținându-se doar cu dinții de o bară, tigri fioroși ce călăreau în spinarea armăsarilor. Acrobați, clovni, lei, bărbați musculoși, femei grase, băieți care își puteau ține echilibrul doar în degetele arătătoare; cu toții evocau magia circului în cămăruța sumbră.

Jo aruncă o privire la o ușă îngustă de pin, iar Duffy i se alătură.

–Tot timpul mă aștept să-l văd năpustindu-se cu o nouă idee țicnită, mormăi el începând să se joace cu posesiunea sa cea mai de preț, un automat de cafea.

–Chiar așa? Cu un oftat, Jo încălecă un scaun, își sprijini bărbia de spătar și adăugă: Anul ăsta nu va mai fi la fel în lipsa lui. Ochii îi străfulgerară de mânie. Nu era un om bătrân, Duffy. Infarctele ar trebui să fie pentru bătrâni.

Cu privirea pierdută, se lăsă copleşită de gândurile negre, de nedreptatea morţii lui Frank Prescott.

Abia intrase în al cincilea deceniu al vieţii şi era un om plin de voioşie şi bunătate. Jo îl iubise şi avuse în el o încredere fără rezerve. La moartea lui, îl jelise mai abitir decât pe propriii săi părinţi. De când îşi putea aduce aminte, Frank fusese nucleul vieţii ei.

–Au trecut aproape şase luni, rosti morocănos Duffy cercetându-i atent chipul.

Când Jo se uită la el, îi întinse o cană de cafea.

–Ştiu.

Luă cana şi o lăsă să-i încălzească palmele în dimineaţa friguroasă de martie. Hotărî să-şi alunge gândurile sumbre. Frank nu ar fi dorit să lase tristeţe în urma sa. Jo îşi inspectă cafeaua, apoi sorbi o gură. Era pe atât de groaznică pe cât bănuise.

–Se zvoneşte că urmăm ruta de anul trecut până în cel mai mic detaliu. Treisprezece state.

Jo zâmbi, văzându-l pe Duffy cum clipi deasupra ceştii înainte să soarbă din ea.

–Nu eşti superstiţios, nu?

Rânji, ştiind că bărbatul păstra un trifoi cu patru foi în portofel.

–Pff! făcu el indignat, îmbujorându-se pe sub pistrui. Puse jos cana goală, apoi ocoli masa de lucru şi se aşeză îndărătul ei. Când îşi încrucişă degetele peste registrul galben, Jo ştiu pe loc că avea de gând să treacă la lucruri serioase. Auzea fanfara exersând prin fereastra deschisă. Mâine cam pe la şase ar trebui să ajungem în Ocala, începu el. Jo încuviinţă ascultătoare. Până la nouă, ar trebui să terminăm de ridicat corturile.

–Parada ar trebui să se termine cam pe la zece, iar matineul va începe la două, completă ea cu un zâmbet.

Duffy, nu cumva îmi ceri să lucrez din nou la menajerie în spectacolul secundar?

–Ar trebui să avem parte de un public destul de numeros. Bonzo a prezis că va fi senin, răspunse el, eludându-i cu abilitate întrebarea.

–Bonzo ar trebui să se ocupe în continuare de ceea ce ştie el mai bine: comicării şi monocicluri. Îl privi stăruitor pe Duffy, care începu să-şi molfăie ciotul trabucului stins. Bine, să auzim, se resemnă ea.

–Cineva o să ni se alăture în Ocala, cel puţin temporar. Îşi ţuguie buzele, iar ochii săi îi întâlniră pe cei ai lui Jo. Ai lui erau de un albastru şters de bătrâneţe. Nu ştiu dacă va termina stagiunea cu noi.

–Of, Duffy, să nu-mi spui că e vorba de vreun biban pe care trebuie să-l includem în echipă pe ultima sută de metri? Cine e, vreun scriitoraş cu surplus de energie care vrea să-şi găsească surse de inspiraţie pentru o epopee despre ultimele zile ale circului ambulant? Are să petreacă vreo câteva săptămâni ca îngrijitor doar ca mai apoi să se jure că ştie tot ce se poate şti despre lumea asta a noastră.

–Nu cred că va lucra pe post de îngrijitor, murmură Duffy.

Aprinse un chibrit şi îşi retrezi trabucul la viaţă. Jo privi încruntată la rotocoalele de fum ce se căzneau să ajungă la tavan.

–E cam târziu acum pentru un nou număr, nu crezi?

–Nu e circar. Duffy înjură încet în barbă, apoi înfruntă din nou privirea tinerei. El e cel care ne deţine.

–Nu! strigă Jo şi se ridică brusc, clătinând din cap. Nu el. Nu acum. De ce trebuie să vină? Ce mai vrea de la noi?

–E circul lui, îi aminti Duffy pe un glas în egală măsură aspru şi înţelegător.

–N-o să fie niciodată circul lui, ripostă Jo cu înflăcărare. Ochii i se luminaseră și fulgerau cu o mânie pe care arareori o scăpa din frâu. E circul lui Frank.

–Frank e mort, grăi Duffy pe un ton calm, decisiv. Acum, circul aparține fiului său.

–Fiu? pufni Jo. Își ridică degetele și își masă tâmplele. Se îndreptă încet spre fereastră. Afară, soarele dogorea deasupra membrilor trupei. Îi urmări pe trapeziști, îmbrăcați în halate groase peste maioul și pantalonii mulați, îndreptându-se spre șopronul în care-și desfășurau activitatea pe timp de iarnă. Era într-atât de obișnuită cu sporovăiala colegilor într-o babilonie de limbi, încât nici nu o băgă în seamă. Își așeză palmele pe pervaz și, cu un mic oftat, căută să se calmeze. Ce fel de fiu e acela care nici nu se sinchisește să-și viziteze tatăl? În treizeci de ani nu a venit măcar o dată să-l vadă pe Frank. Nu i-a scris niciodată. Nici măcar nu și-a arătat fața la înmormântare. Jo înghiți lacrimile de furie care i se înghesuiau în gât și își îngroșă vocea. De ce să vină acum?

–Trebuie să-nveți că viața e o monedă cu două fețe, puștoaico, răspunse Duffy fără menajamente. Acum treizeci de ani nici măcar nu te născuseși. Nu știi de ce nevasta lui l-a părăsit și de ce băiatul nu l-a vizitat.

–Nu mai e un băiat, Duffy, e ditamai bărbatul. Jo se întoarse, iar bătrânul observă că își regăsise stăpânirea de sine. Acum are vreo treizeci și unu, treizeci și doi de ani, e un avocat de succes cu ditamai biroul în Chicago. E foarte înstărit, știai asta? Un mic zâmbet i se instală pe buze, însă nu și în privire. Iar banii nu-i vin doar din cazuri și din comisioane; câștigă o sumă frumușică și de pe partea mamei. Bănuți bunicei, fără bătaie de cap. Nu înțeleg ce ar vrea să facă un avocat bogat de la oraș cu un circ.

Duffy ridică din umerii săi lați, rotunzi.

–Poate are nevoie de un paravan ca să scape de impozite. Poate vrea să călărească un elefant. Ar putea fi orice. Poate vrea să ne facă inventarul şi să ne vândă pe toţi, bucată cu bucată.

–Vai, Duffy, nu! Nu ar face aşa ceva, exclamă Jo cu teama întipărită pe faţă.

–Pe dracu' nu, mormăi Duffy, mestecând din trabuc. Poate să facă orice vrea. Dacă vrea să lichideze, lichidează.

–Dar avem contracte până-n octombrie...

–Eşti prea isteaţă ca să-ţi faci iluzii, Jo. Duffy se încruntă, scărpinându-şi părul rar. Poate să-i concedieze pe artişti cu plata unei indemnizaţii sau, la fel de bine, poate să lase totul să se deruleze ca până acum. E avocat. Găseşte el o portiţă de scăpare dintr-un contract dacă îşi doreşte asta. Poate să aştepte până în august, când renegociem contractele, şi să renunţe la toate. Observă îngrijorarea de pe chipul fetei şi îşi îmblânzi tonul. Ascultă, puştoaico, n-am spus că va vinde cu siguranţă, am spus că este o posibilitate.

Jo îşi trecu mâna prin păr.

–Trebuie să fie ceva ce putem face.

–Da, să fim pe profit la sfârşitul stagiunii, replică sec Duffy. Să-i arătăm noului proprietar ce avem de oferit. Cred că e important să vadă că ăsta nu e un bâlci oarecare, ci un circ profitabil cu trei arene şi numere de calitate. Ar trebui să vadă ce a construit Frank, cum a trăit, ce-a vrut să facă. Cred că tu ar trebui să fii cea care să se ocupe de educaţia lui, adăugă bătrânul, privind-o atent pe Jo.

–Eu? Era prea uimită ca să se înfurie. De ce? Tu eşti mult mai calificat la capitolul relaţii publice. Eu dresez lei, nu avocaţi, proclamă ea, fără a-şi ascunde nota de dispreţ din glas.

–Ai fost mai apropiată de Frank decât oricare altul dintre noi şi nimeni nu cunoaşte circul ăsta mai bine decât tine. Pe deasupra, mai ai şi ceva minte-n căpşorul ăla. N-am crezut că toate cărţile alea simandicoase pe care le citeşti ţi-ar folosi la ceva, dar poate m-am înşelat.

Buzele femeii înfloriră într-un zâmbet.

–Duffy, doar pentru că-mi place să citesc Shakespeare nu înseamnă că sunt gata să am de-a face cu Keane Prescott. Numai dacă mă gândesc la el îmi ies din pepeni. Cum aş reacţiona la o întâlnire faţă în faţă?

Duffy dădu din umeri.

–Ei bine, dacă nu te crezi în stare să te descurci...

–Nu am spus că nu mă descurc, mormăi Jo.

–Desigur, dacă ţi-e teamă...

–Nu mi-e teamă de nimic, cu atât mai puţin de vreun avocat din Chicago care nu face diferenţa între rumeguş şi scoarţa de stejar. Îşi vârî mâinile în buzunare şi începu să măsoare camera cu paşi mari. Dacă domnul Keane Prescott, specialist în drept, vrea să-şi petreacă vara la circ, mă voi strădui să aibă un sejur memorabil.

–Cu blândeţe, o avertiză Duffy pe când ea se îndreptă spre uşă.

Jo se opri afişând un zâmbet nevinovat.

–Duffy, ştii ce atingere blândă am.

Ca pentru a-şi dovedi vorbele, trânti uşa după ea.

Când zorii mijeau la orizont, caravana circului opri pe un câmp vast, plin de iarbă. Culorile erau doar o promisiune pe cerul de un cenuşiu şters. În depărtare se zăreau livezi după livezi de portocali. Aroma lor o întâmpină pe Jo, care tocmai cobora din cabina camionetei sale. Este o zi perfectă, hotărî ea, apoi adulmecă îndelung, cu lăcomie, aerul dimineţii. În opinia ei nu exista privelişte mai

încântătoare decât cea a zorilor ce se luptau să scape din strânsoarea nopții.

Era răcoare, așa că își închise fermoarul hanoracului gri în vreme ce privea cum restul trupei ieșea din dube, mașini și rulote. Liniștea dimineții fu curmată de glasurile vioaie și cu toții se puseră numaidecât pe treabă. În timp ce pânza cortului principal era desfășurată din remorca unui camion, Jo se duse să vadă cum se simțeau leii după drumul de peste optzeci de kilometri. Trei îngrijitori descărcau cuștile. Dintre ei, Buck era cel mai vechi acolo. Lucrase și cu tatăl ei, iar în perioada dintre moartea lui și debutul profesional al lui Jo avusese un mic număr cu patru lei masculi. Timid din fire, răsuflase ușurat când îi lăsase locul fetei. Pentru Buck, doi oameni erau deja o mulțime. Avea peste doi metri și o constituție care îi permitea să joace din când în când rolul lui Hercule Cel Puternic în spectacolul secundar. De pe creștet i se revărsa o coamă impresionantă de plete blonde aflate în totală neorânduială, iar fața îi era acoperită pe jumătate de o barbă deasă, cârlionțată. Avea mâini mari, cu degete groase și puternice, însă Jo își amintea de blândețea lor atunci când asistaseră împreună o leoaică să fete doi pui.

Silueta îngustă a lui Pete îl făcea să pară plăpând pe lângă Buck. Era un bărbat căruia cu greu i-ai fi putut ghici vârsta. Jo o estima undeva între patruzeci și cincizeci de ani, dar nu era sigură. Era un om tăcut, cu pielea ca mahonul lustruit și cu un timbru grav. Venise la ei cu cinci ani în urmă, căutând de lucru. Niciodată nu-l întrebase de unde venea, și nici el nu-i spusese. Purta o șapcă de baseball și niciodată nu fusese văzut fără un cocoloș de gumă de mestecat jucându-i leneș printre dinți. Citea cărțile din biblioteca lui Jo și era regele mesei de poker.

Gerry avea nouăsprezece ani și era plin de entuziasm. Avea aproape doi metri, dar încă se bucura de suplețea

caracteristică vârstei. Mama lui era croitoreasă, iar tatăl era vânzător de suvenire, sau măcelar de acadele, în jargonul circului. Visul lui Gerry era să lucreze în cușca cea mare, și, pentru că acesta fusese și visul ei, Jo își dăduse într-un sfârșit acordul să-l instruiască.

–Ce fac copiii mei? întrebă ea când ajunse destul de aproape.

Se opri la fiecare cușcă, să calmeze câte o felină agitată, chemându-le pe toate pe nume până se liniștiră.

–Au călătorit bine, numai Hamlet e încă iritat, dar e primul lui an pe drumuri.

– E al dracu', mormăi Buck, urmărind cum Jo se plimba de la o cușcă la alta.

–Da, știu. Mai este și deștept, răspunse ea cu un aer absent. Își răsucise părul într-o coșiță groasă, pe care o aruncă peste spate. Uite, vin niște orășeni. Câteva mașini și un pâlc de biciclete apărură în zare. Erau oameni din orașele învecinate care voiau să asiste la ridicarea cortului, care voiau să vadă circul din partea cealaltă, fie numai și pentru o clipă. Unii se mulțumeau să asiste, pe când alții dădeau o mână de ajutor la ridicarea stâlpilor, la întinderea pânzei și la ancorare. Eforturile le erau răsplătite cu un bilet la spectacol și cu o experiență de neuitat. Nu-i lăsați în apropierea cuștilor, ordonă Jo, făcându-i lui Pete un semn din cap înainte să se îndrepte spre pânza încă strânsă.

Buck porni agale pe lângă ea. Câmpul gemea de frânghii, cabluri și oameni. Șase elefanți fuseseră deja înhămați, însă erau în repaus, așteptând cu dresorii lor lângă țăruși. Pe măsură ce muncitorii trăgeau de cablurile de ancorare, pânza de un maro întunecat se înălța ca o ciupercă uriașă.

Stâlpii erau deja poziționați – pe laterale, la colțuri, în centru, iar pânza înăbușea vocile muncitorilor. La răsărit,

soarele se înălța cu grabă, colorând cerul în nuanțe de roz. Se auzeau instrucțiunile strigate de șeful echipei responsabile de ridicarea cortului, râsul unor băieți aventuroși și câte o înjurătură ocazională. Când pânza fu fixată peste stâlpii din colțuri, Jo îi făcu semn lui Maggie, enormul elefant african. Maggie se supuse și își coborî trompa. Jo se sui cu grijă, apoi se așeză pe spatele lat, cenușiu.

Clipă după clipă, soarele se înălța tot mai sus, aruncându-și primele raze asupra câmpului. Mireasma portocalilor în floare se întrepătrundea cu mirosul hamurilor de piele. Jo privise de nenumărate ori cortul ridicându-se sub un cer ce stătea să se lumineze. De fiecare dată era ceva special, iar prima oară când era ridicat în fiecare stagiune constituia o experiență cu adevărat aparte. Maggie ridică trompa și mugi ca și cum ar fi fost bucuroasă că avea să mai apuce un sezon. Râzând, Jo se întinse și o plesni peste crupa aspră și zbârcită. Se simțea liberă, plină de prospețime și de viață. Dintr-odată se gândi: „Dacă ar fi să prind din zbor o clipă anume, să o bag într-o sticluță și să-i pun dop ca nu cumva să-mi scape, aceasta ar fi. Astfel, când voi fi foarte bătrână, aș putea să o deschid și să mă simt din nou tânără." Zâmbind, coborî privirea la oamenii care mișunau dedesubt.

Unul anume îi atrase atenția, un bărbat care stătea lângă o rolă de cablu. Ca de obicei, primul lucru pe care îl observă era silueta acestuia. Un trup bine proporționat era esențial pentru un artist de circ. Necunoscutul era zvelt și stătea drept. Îi aprecie umerii, dar se îndoia că avea cine știe ce mușchi la brațe. Deși purta blugi, era evident că venea de la oraș. Părul des, blond-închis, fusese răvășit de briza dimineții și îi mângâia fruntea. Era proaspăt bărbierit, iar fața îi era îngustă, cu maxilare puternice. Avea un chip atrăgător. Nu era, cugetă Jo, frumusețea aceea fină, ca a lui Vito echilibristul, ci una mai virilă, mai

provocatoare. Îi plăcea chipul, îi plăcea forma gurii lungi, severe, îi plăcea osatura de sub pielea arămie. Cel mai mult îi plăcea francheţea ochilor cu sclipiri de ambră care o priveau cercetător. Ca ai lui Ari, remarcă Jo, gândindu-se la leul ei preferat. Era sigură că el o scruta încă dinainte ca ea să se fi uitat în jos. Ştiind asta, era impresionată de lipsa lui de stinghereală. Continua să o fixeze, fără să facă vreun efort de a-şi disimula interesul. Izbucni în râs şi îşi dădu cosiţa de pe umăr.

–Vrei să călăreşti? întrebă ea. Prea mulţi străini intraseră şi ieşiseră din lumea ei ca să mai fie rezervată. Observă cum sprânceana lui se ridică ca într-un fel de acceptare a invitaţiei. Avea să se dumirească dacă ochii erau singurele lucruri care-l făceau să semene cu Ari. Maggie n-o să-ţi facă nimic. E blândă ca un mieluşel, doar mai mare.

Îşi dădu seama pe loc că bărbatul îi înţelesese provocarea. Porni înainte pe iarbă până când ajunse lângă ea. Se mişca bine. Jo atinse uşor greabănul lui Maggie cu cravaşa pe care o avea la ea. Elefantul îngenunche alene pe membrele din faţă, groase ca nişte trunchiuri. Dresoarea întinse mâna. Cu o agilitate care o luă prin surprindere, bărbatul urcă pe elefant şi se aşeză în spatele ei.

Pentru o clipă nu scoase o vorbă, puţin năucită de tremurul care îi şerpuise prin braţ când palma ei o atinsese pe a străinului. Contactul fusese scurt. Jo îşi spuse că avea închipuiri.

–Sus, Maggie, ordonă ea, bătând din nou cu cravaşa.

Cu un oftat elefantin, Maggie se supuse, legănându-şi blând pasagerii dintr-o parte în alta.

–Întotdeauna iei bărbaţi necunoscuţi la plimbare? întrebă glasul din spatele ei.

Era o voce lină, clară, o voce numai bună pentru un comis-voiajor. Jo rânji peste umăr.

–Maggie e cea care-i ia la plimbare.

–Într-adevăr. Ești conștientă de faptul că plimbarea aceasta e cât se poate de inconfortabilă?

Jo râse cu poftă.

–Ar trebui să încerci s-o călărești câțiva kilometri la o paradă stradală, fără să-ți piară zâmbetul de pe față.

–Nu, mersi. Tu te ocupi de ea?

–De Maggie? Nu, dar știu cum să o conduc. Ochii tăi seamănă cu ai uneia dintre pisicile mele. Îmi plac. Și de vreme ce păreai să fii interesat de Maggie și de mine, te-am întrebat dacă vrei să urci.

De această dată, el fu cel care râse. Jo își răsuci capul să-i vadă chipul. În ochii săi se citea amuzamentul, iar dinții îi erau albi și drepți. Fiindcă îi plăcu zâmbetul lui, îi răspunse cu unul propriu.

–Fascinant. Mi-ai propus o plimbare pe elefant doar pentru că ochii mei seamănă cu ai pisicii tale. Și sper că nu o jignesc pe doamna de sub mine, dar eu la dumneata mă uitam.

–Chiar așa? Jo își țuguie buzele, gânditoare. De ce?

Bărbatul o studie în tăcere vreme de câteva secunde.

–Ciudat, se pare că realmente nu știi.

–Nu aș întreba dacă aș ști, replică ea, deplasându-și puțin greutatea. Ar fi o pierdere de timp să pun o întrebare dacă îi cunosc răspunsul. Se mută din nou aplecându-se în față. Ține-te bine. Maggie trebuie să-și câștige claia de fân.

Stâlpii atârnau între pânză și sol la unghiuri de patruzeci și cinci de grade. Lanțurile elefantului fură atașate cu repeziciune la cercurile de metal de la baza stâlpilor. Laolaltă cu colegii ei, Jo o îndemnă pe Maggie să înainteze. Stâlpii se ridicară, trăgând pânza după ei. Marele cort se înălță la viață sub cerul dimineții.

După ce-și încheie treaba, Maggie ieși la lumina soarelui.

–Frumos, nu-i aşa? Renaşte în fiecare zi, murmură Jo.

Vito trecu pe lângă ei şi o strigă în italiană. Ea îi făcu vesel cu mâna şi îi răspunse în propria lui limbă, apoi îi semnală lui Maggie să îngenuncheze din nou. Aşteptă până ce pasagerul ei coborî, după care se dădu jos şi ea. Când ajunseră faţă în faţă, fu surprinsă că era atât de înalt. Lăsându-şi capul pe spate, îi dădu doar cu câţiva centimetri mai puţin decât Buck.

–Păreai mai scund când eram pe Maggie, îi spuse cu obişnuita ei candoare.

–Şi tu păreai mai înaltă.

Jo chicoti, mângâind-o pe Maggie după ureche.

–Vii să vezi spectacolul?

Ştia că îşi dorea ca el să vină, ştia şi că ar fi vrut să-l revadă, ceea ce i se părea deopotrivă ciudat şi uimitor. Întotdeauna, bărbaţii fuseseră pe locul al doilea după felinele ei, iar orăşenii nu o interesaseră niciodată.

–Da, am să vin la spectacol. Avea un mic zâmbet pe faţă, însă o examina cu atenţie. Faci parte din trupa de circ?

–Am un număr cu pisicile mele.

–Înţeleg. Cumva, mi te imaginam într-un număr de acrobaţie, zburând la trapez.

–Mama mea a fost acrobată, surâse Jo. Cineva o strigă. Era nevoie de Maggie să ridice cortul pentru spectacolul secundar. Trebuie să plec. Sper să-ţi placă reprezentaţia.

Nu apucă să-i dea lui Maggie ordinul de a se îndrepta spre locul cu pricina, că bărbatul o prinse de mână. Dresoarea rămase locului, surprinsă din nou de tremurul din braţ.

–Aş vrea să te văd astă-seară.

Ridicând privirea, îi întâlni ochii. Erau direcţi şi lipsiţi de prefăcătorie.

–De ce?

Întrebarea era sinceră. Voia, în mod clar, să-l revadă la rândul ei, însă nu era sigură din ce cauză. De această dată necunoscutul nu râse. Cu blândețe, își trecu degetul peste cosița ei.

–Pentru că ești frumoasă și mă intrigi.

–Ah!

Jo căzu pe gânduri. Niciodată nu se considerase frumoasă. Frapantă, poate, în costumul ei, înconjurată de feline, dar în blugi, fără machiaj, se îndoia de asta. Totuși, era o ipoteză interesantă.

–Bine, dacă nu am probleme cu pisicile. Ari nu s-a simțit prea bine.

Bărbatului îi încreți un zâmbet la colțurile gurii.

–Îmi pare rău să aud asta. Jo fu strigată din nou și amândoi priviră în direcția de unde venea chemarea. Văd că e nevoie de tine, rosti el cu un semn din cap. Poți să mi-l arăți pe Bill Duffy înainte să pleci?

–Duffy? repetă Jo, surprinsă. Nu se poate să cauți de lucru.

Scepticismul din glasul ei îi provocă nou-venitului un rânjet.

–De ce nu pot?

–Fiindcă nu intri în nici una dintre tipologii.

–Există tipologii? întrebă el, totodată interesat și amuzat.

Jo clătină iritată din cap.

–Da, desigur. Și tu nu te încadrezi nicăieri.

–De fapt, nu caut de lucru. Însă îl caut pe Bill Duffy, rosti el, încă zâmbind.

Era împotriva firii lui Jo să-și bage nasul unde nu-i fierbea oala. În cadrul circului, intimitatea era atât protejată, cât și respectată. Cu mâna streașină la ochi, se uită în jur până îl văzu pe Duffy, care supraveghea ridicarea cortului pentru bucătăria mobilă.

–Acolo, arătă ea. Duffy e cel cu jachetă roşie în carouri. Încă se îmbracă precum un spicher de modă veche.

–Un ce?

–Îmi imaginez că voi i-aţi spune crainic. Ăsta e un termen de orăşean, nu unul din circ. Cu graţie şi uşurinţă, tânăra urcă pe Maggie, care aştepta răbdătoare. Îi zâmbi bărbatului, apoi mână pachidermul înspre cort. Spune-i lui Duffy că Jo îl roagă să-ţi dea o invitaţie, rosti ea peste umăr, apoi făcu un gest de rămas-bun şi se întoarse.

Zorii lăsară loc dimineţii.

capitolul 2

La intrarea din spate a marelui cort, Jo își aștepta semnalul. Alături de ea se afla Jamie Carter, alias Topo. Era un clovn de a treia generație, care-și purta cu deosebită naturalețe fața pictată și peruca portocalie. Era tânăr și mlădios și se folosea de aceste trăsături, cât și de machiaj, să insufle entuziasm îndeletnicirii sale. Pentru Jo, era mai mult ca un frate decât un prieten. Era înalt și suplu, iar sub fard chipul său era expresiv și plăcut. El și Jo crescu-seră împreună.

–A spus ceva? întrebă Jamie pentru a treia oară.

Cu un oftat, Jo dădu la o parte cortina. Înăuntru, mai mulți clovni își făceau numărul în jurul arenei, în timp ce îngrijitorii asamblau cușca cea mare.

–Carmen n-a spus nimic, nu știu de ce-ți pierzi vremea.

Vocea îi era tăioasă, iar Jamie se necăji.

–Nu mă aștept să înțelegi, rosti el cu aer demn. Umerii săi subțiri se îndreptară pe sub costumul cu buline. La urma urmei, Ari e singurul membru al sexului opus cu care ai avut cât de cât de-a face.

–Drăguț din partea ta, răspunse Jo, care nu se simțea jignită de înțepătura lui. Ceea ce o supăra era faptul că îl vedea pe Jamie făcându-se de râs din pricina lui Carmen Gribalti, sora mijlocie a familiei de trapeziști Gribalti. Era o frumusețe oacheșă, grațioasă, talentată, egoistă și absolut indiferentă față de bietul băiat. Totuși, observându-i expresia de fericire și ochii plini de dor, iritarea îi dispăru. Probabil că încă nu a avut timp să-ți răspundă

la scrisoarea pe care i-ai trimis-o, îl consolă ea. Prima zi a unei noi stagiuni e întotdeauna zbuciumată.

–Cam așa, mormăi Jamie ridicând din umeri. Nu înțeleg ce vede la Vito.

Fata se gândi la chipul bronzat și arogant și la mușchii bine definiți ai echilibristului. Precaută, se abținu de la a-i menționa.

–Poți să înțelegi gusturile unora? se mulțumi ea să spună dându-i un sărut pe nasul rotund și roșu. Personal, mi se taie răsuflarea când văd un bărbat cu părul portocaliu.

Jamie rânji.

–Asta dovedește că știi ce să cauți la un bărbat.

Jo ridică din nou cortina. Își dădu seama că în scurt timp venea rândul prietenului ei.

–Ai observat cumva un orășean pe-aici mai devreme?

–Doar vreo câteva zeci, răspunse Jamie sec, în vreme ce lua găleata cu confetti menită să marcheze finalul scheciului care tocmai se desfășura înăuntru.

Jo îi aruncă o căutătură încruntată.

–Nu tipul obișnuit. Are pe la treizeci de ani, cred. Poartă jeanși și tricou. Trece de doi metri, continuă ea, în vreme ce valurile de râs care se revărsau prin cortina pe jumătate deschisă îi înecau vorbele. Are părul neted, blond-închis.

–Da, l-am văzut, zise Jamie și o dădu la o parte, pregătindu-se să-și facă intrarea. A intrat cu Duffy în rulota aceea roșie.

Cu un țipăt sălbatic, strident, clovnul Topo își făcu apariția în cort, purtând tenișI de mărimea cincizeci, cu găleata cu confetti în mână.

Căzută pe gânduri, Jo îl urmări pe Jamie fugărindu-se cu alți trei clovni prin arenă. Era straniu, se gândi ea, ca Duffy să aducă un orășean în rulota rezervată treburilor administrative. Bărbatul spusese că nu căuta de lucru.

Nu era un hoinar; avea un inconfundabil aer de stabilitate. Nu era nici un artist de la altă companie. Palmele îi erau prea netede. Şi mai avea şi aura aceea de orăşean, îşi spuse în timp ce urca pe Babette, o iapă de un alb imaculat. Şi de succes, continuă ea pentru sine. Şi de autoritate. Nu, nu căuta de lucru.

Jo dădu din umeri, iritată că un străin îi invadase gândurile. Pe deasupra, o supăra faptul că îl căutase încontinuu din priviri în timpul paradei şi că încă se întreba dacă era undeva în arenă. Nu fusese prezent la matineu. Cu mintea departe, mângâie gâtul iepei, apoi se îndreptă de spate când auzi fluierul maestrului de ceremonii.

–Doamnelor şi domnilor, începu acesta pe un ton grav, muzical. Vă prezentăm cea mai spectaculoasă demonstraţie de subjugare a unor animale care s-a văzut vreodată sub cupola circului. Jovilette, Regina Felinelor din Junglă!

Jo o îmboldi pe Babette cu călcâiele şi ţâşni în arenă. Fu întâmpinată de un cor de urale, semn că publicul apreciase apariţia ei năvalnică. Înfăşurată într-o capă neagră, cu părul ca pana corbului unduind liber pe sub o diademă strălucitoare, galopă fără şa pe iapa albă ca neaua, ţinând în fiecare mână câte un bici lung şi îngust. Zâmbind triumfător, pocnea bicele în alternanţă deasupra capului. La intrarea în cuşcă sări de pe calul aflat încă în goană. În vreme ce Babette ieşi în galop pe uşa din spate, unde o preluă un îngrijitor, Jo îşi duse ambele bice într-o mână, apoi îşi desfăcu pelerina cu un gest teatral. Pe dedesubt purta un combinezon alb dintr-o bucată, strâns pe corp, cu paiete aurii ce luceau în lumina reflectoarelor. Într-un contrast dramatic, părul îi atârna drept şi aspru peste spate.

Să ştii să-ţi faci intrarea, asta spusese Frank dintotdeauna. Iar Jovilette îşi făcuse intrarea perfect.

Cele douăsprezece feline se aflau deja în cuşcă, încolonate deja pe piedestalurile albe şi albastre. Intrarea în cuşcă părea o rutină pentru public, însă Jo ştia că era unul dintre cele mai periculoase momente ale spectacolului. Pentru asta trebuia să treacă printre doi lei în vreme ce intra din cuşca de siguranţă în cea principală. Întotdeauna îşi punea două dintre cele mai cuminţi feline acolo, dar dacă una era iritată, sau doar avea chef de joacă, ar fi putut cu uşurinţă să o atingă cu laba-i puternică. Chiar şi cu ghearele ascuţite retrase, gestul îi putea fi fatal.

Intră cu repeziciune şi se găsi numaidecât înconjurată din toate părţile de feline. Paietele şi diadema captau şi reflectau luminile în timp ce ea se plimbă prin cuşcă, pocnind pentru efect din bici şi comandându-le leilor să se ridice pe labele din spate. Îi ghidă pe parcursul exerciţiilor, ajustând ritmul pentru a compensa lentoarea unora dintre ei, iar numerele se succedară cu repeziciune.

Lui Jo îi displăceau artificiile exagerate, preferând acţiunea şi mişcarea. Contrastul dintre felinele mătăhăloase şi femeia mică îmbrăcată în alb şi auriu era, în opinia ei, cel mai bun artificiu. Şi se folosea bine de el. Numărul ei era bazat pe estetică, pe stil şi strălucire, spre deosebire de cele în care primează conflictul, în care se pune accent pe ferocitatea leilor prin folosirea armelor cu gloanţe oarbe şi atacuri sau salturi regizate. Încrederea ei se transmitea publicului, făcând dresajul să pară un act firesc. În realitate, trupul îi era încordat, pregătit să reacţioneze la orice pericol, iar mintea îi era atât de concentrată asupra pisicilor ei, încât spectatorii parcă nici nu existau.

Stătea nemişcată între două piedestaluri înalte, în timp ce leii îi săreau peste cap din ambele direcţii. Salturile provocau o briză uşoară care îi răsfira părul. Răgeau la semnalul ei, răsunând în întreaga arenă. Din când în când, câte unul căuta să dea cu laba peste vârful biciului

ei, dar era imediat oprit cu o comandă scurtă. Își trimise leul care sărea cel mai bine printr-un cerc în flăcări și îl îndemnă pe cel cu echilibrul cel mai bun să meargă pe un glob lucios, argintiu. Sfârși într-un ropot de aplauze când îl conduse pe Merlin la trap în jurul arenei.

La ușa din spate, Merlin sări într-o cușcă pe roți și fu lăsat în grija lui Pete.

–Bun spectacol. A mers ca uns, o felicită el, întinzându-i un halat lung cu găitane.

–Mersi. Tremurând de frig, îmbrăcă halatul în grabă. Noaptea de primăvară era glacială, în contrast cu luminile fierbinți și căldura din cușcă. Ascultă, Pete, spune-i lui Gerry că poate să hrănească mâțele în seara asta. Sunt liniștite.

Pete molfăi din gumă și chicoti.

–N-am să mai am parte de emoții în seara asta.

Pe când se îndrepta spre camioneta care trebuia să tragă cușca spre zona leilor, Jo îl strigă:

–Pete! Își mușcă buza și ridică din umeri când bărbatul întoarse capul. Ai să stai cu ochii pe el, nu?

Pete rânji și urcă la bordul camionetei.

–Pentru cine îți faci griji? Pentru lei, sau pentru băiatul ăla slăbănog?

–Pentru toți.

Diamantele false de pe diadema ei luciră când întoarse capul și începu să râdă. Știind că avea mai puțin de o oră până la parada finală, Jo se îndepărtă de cortul principal. Se gândi să dea pe la bucătărie, să ia o cafea. Începu să-și deruleze în minte fiecare segment al numărului. Decursese bine, își spuse ea, mulțumită de sincronizarea și cursivitatea reprezentației. Dacă Pete fusese de părere că totul mersese ca uns, însemna că așa se petrecuseră lucrurile. Nu o dată îi auzise criticile în decursul ultimilor cinci ani. Într-adevăr, Hamlet o pusese la încercare de câteva

ori, însă numai Jo și leul știau asta. Se îndoia că un altul în afară de Buck ar fi ghicit că felina îi dăduse bătăi de cap. Închizând ochii, își roti brațele, relaxându-și mușchii tensionați.

–Ai un număr impresionant.

Se răsuci la auzul vocii. Își simțea inima bătând cu putere. Cu toate că o surprinsese interesul arătat unui om pe care abia îl cunoștea, era conștientă că îl așteptase. O străbătu un fior de plăcere în timp ce îl privea apropiindu-se, senzație căreia îi îngădui să-i transpară pe chip.

–Salut. Văzu că fuma trabuc, dar, spre deosebire de al lui Duffy, al său era lung și subțire. Îi admiră din nou eleganța degetelor. Ți-a plăcut spectacolul?

Bărbatul se opri în fața ei, cercetându-i chipul cu o minuțiozitate care o făcu să se întrebe dacă nu cumva îi curgea machiajul. Apoi râse și clătină din cap.

–Știi, azi-dimineață, când mi-ai spus că ai un număr cu pisici, mă gândeam, mai degrabă, la cele siameze, decât la cele africane.

–Siameze? repetă Jo automat, apoi chicoti cu poftă. Pisici de casă?

Bărbatul întinse mâna și îi dădu părul pe spate, în vreme ce Jo se distra la gândul de a face o siameză să salte printr-un cerc în flăcări.

–Din punctul meu de vedere, rosti el, lăsând o șuviță de păr să-i zăbovească între degete, avea mai multă noimă decât să văd un ghemotoc de fată intrând într-o cușcă cu o duzină de lei.

–Nu sunt un ghemotoc, îl corectă ea fără a se simți jignită. Pe deasupra, mărimea abia contează când vine vorba de doisprezece lei.

–Ai dreptate. Ridică privirea de la părul ei și îi întâlni ochii. Jo continua să zâmbească, bucurându-se de priveliște. De ce o faci? întrebă el dintr-odată.

–De ce? se miră tânăra femeie. Pentru că este slujba mea.

Din felul în care o privea, își dădu seama că nu era mulțumit de simplitatea răspunsului său.

–Poate că ar trebui să te întreb cum ai devenit îmblânzitoare de lei.

–Dresoare, îl corectă Jo fără să stea pe gânduri. Auzi în stânga ei aplauzele înăbușite ale publicului. Începe familia Beirot, spuse ea, făcând semn către sursa larmei. Nu ar trebui să le ratezi numărul. Sunt niște acrobați de primă clasă.

–Nu vrei să-mi spui? întrebă el cu blândețe.

Jo ridică o sprânceană, dându-și seama că bărbatul ținea morțiș să afle.

–Ei bine, nu e nici un secret. Tatăl meu a fost dresor, iar eu se pare că am talent. Totul a urmat firesc. Nu reflectase niciodată la modul în care i-ar fi putut evolua cariera, și nu avea să înceapă acum. Nu ar trebui să-ți irosești biletul stând pe-aici. Poți să te duci la intrarea din spate și să urmărești restul spectacolului.

Se întoarse să-l conducă spre intrarea rezervată membrilor trupei, dar se opri când își simți mâna apucată de a lui.

Străinul se apropie de ea până când trupurile lor mai că se atingeau. Jo îi percepea căldura trupului în timp ce îi privea chipul. Inima îi bătea într-un ritm constant, rapid. O auzea vibrând înlăuntrul ei, ca atunci când se apropia pentru prima oară de un leu. Se confrunta cu ceva nou, ceva încă neîncercat. Când bărbatul ridică mâna să-i atingă obrazul, emoția necunoscutului o inundă cu furnicături. Nu schiță nici un gest, ci lăsă căldura să se răspândească în timp ce îl urmărea cu atenție, măsurându-l din priviri. Ochii lui erau mari, domici de cunoaștere, neteme tori.

–Ai de gând să mă săruți? se interesă ea pe un ton care exprima mai degrabă curiozitate decât dorință.

Ochii străinului se înveseliră și scăpărară în lumina difuză.

–M-am gândit la asta, răspunse el. Ai vreo obiecție?

Jo chibzui câteva momente, coborându-și privirea spre gura lui. Îi plăcea forma și se întreba cum ar fi decurs sărutul. Bărbatul nu o trase mai aproape de el. O mână încă o ținea pe a ei, iar cealaltă îi cuprinsese gâtul. Jo ridică privirea și ochii li se întâlniră din nou.

–Nu. Nu am nici o obiecție, se hotărî ea.

Colțurile gurii lui tresăriră, iar strânsoarea de la baza gâtului ei se înteți o idee. Își plecă încet capul spre ea. Curioasă și totodată prudentă, Jo își ținu ochii deschiși, urmărindu-i pe ai săi. Experiența o învățase că poți să cunoști mai multe despre oameni și lei din privirile lor. Spre surprinderea ei, și ochii lui rămaseră deschiși, chiar și când buzele li se întâlniră. Era un sărut blând, neapăsat, doar șoapta unei atingeri. Uimită, Jo se simțea de parcă pământul începuse să-i tremure sub picioare. Ca prin ceață, în minte îi răsări întrebarea dacă nu cumva elefanții erau mânați în arenă. „Dar nu se poate să fi sosit momentul", gândi ea confuză. Buzele lui se mișcau domol peste ale ei, iar ochii îi erau imobili. Pulsul fetei îi bubuia pe sub piele. Stăteau acolo, abia atingându-se, în vreme ce cortul din spatele lor vuia de larmă. Îi urmări leneș conturul buzelor cu vârful limbii, îmbiindu-le să se deschidă. Și totuși, în sărut nu se simțea urmă de pretenție, ci doar o tatonare a terenului. Fără grabă, încrezător, îi explora gura în timp ce Jo își simțea răsuflarea tot mai intensă. Un geamăt moale îi scăpă printre buze, iar pleoapele tremurânde i se închiseră.

Preț de o clipă, i se predă necondiționat, lui și noii senzații care îi inundase trupul. Se întinse spre el, năzuind

spre plăcere, suspinând pe măsură ce sărutul se prelungea. Bărbatul o trase înapoi, însă feţele le rămaseră apropiate. Cuprinsă de ameţeală, Jo îşi dădu seama că se ridicase pe vârfuri pentru a compensa diferenţa de înălţime. Încă nu-şi luase mâna de pe ceafa ei. În noaptea ce se lăsase, ochii săi aveau sclipiri de aur.

–Ce femeie incredibilă eşti, Jovilette. O surpriză după alta, murmură el.

Jo se simţea nemaipomenit de vie. Pielea părea s-o furnice, atinsă de sentimente inedite. Îi zâmbi.

–Încă nu-ţi ştiu numele.

Bărbatul izbucni în râs, dându-i drumul de ceafă şi luându-i cealaltă mână într-a sa. Înainte să apuce să rostească vreun cuvânt, Duffy îi strigă din direcţia cortului. Jo se întoarse şi îl văzu îndreptându-se spre ei, cu mersul său grăbit şi legănat.

–Măi să fie, exclamă el cu glasu-i vesel şi aspru. Nu ştiam că v-aţi întâlnit deja. Ţi-a arătat împrejurimile? Ajungând la ei, o apucă pe Jo de umăr. Ştiam că pot conta pe tine, puştoaico. Tânăra îl privi derutată, însă Duffy îşi continuă tirada. Da, domnule, fetiţa asta ştie să facă spectacol, nu-i aşa? Mare şmecheră. Şi ştie circul ăsta ca pe propria palmă. A fost născută şi crescută aici. Dresoarea se relaxă. Îşi dădu seama că era unul dintre bine cunoscutele discursuri ale lui Duffy şi că nu avea cum să-l oprească. Da, dom'le, orice întrebare ai avea, poţi s-o întrebi pe Jo şi îţi va spune. Sigur, şi eu sunt întotdeauna la dispoziţia dumitale. Dă-mi de ştire dacă ai nedumeriri cu privire la registre, conturi, contracte şi alte cele.

De ce bodogănea Duffy despre registre şi contracte? Jo strecură o privire la omul care încă îi ţinea mâinile. Acesta îl privea pe administrator cu un zâmbet amuzat.

–Eşti cumva contabil? îl întrebă ea, pradă confuziei.

Duffy începu să râdă şi o mângâie pe creştet.

–Jo, știi doar că domnul Prescott e avocat. Să n-o dai în bară.

Îi salută pe amândoi cordial și se îndepărtă agale.

Jo se crispă aproape imperceptibil la auzul celor spuse de Duffy, însă Keane sesizase schimbarea. O cercetă cu sprâncenele încruntate.

–Acum îmi știi numele.

–Da.

Pe Jo o părăsise toată căldura resimțită mai devreme. Vocea îi era la fel de rece ca și sângele.

–Domnule Prescott, binevoiți să-mi dați drumul de mâini?

După o scurtă ezitare, Keane îi făcu pe plac. Jo își înde-să în grabă mâinile în buzunarele halatului.

–Jo, nu crezi că am progresat în relația noastră până acolo încât să ne spunem pe numele mic?

–Vă asigur, domnule Prescott, că dacă aș fi știut cine sunteți nu am fi progresat deloc.

Cuvintele ei răsunau demn, bățos. Dar în interior, deși încerca să le ignore, nu simțea decât trădare, furie, umilință. Întreaga satisfacție adunată în acea seară pierise. Acum, sărutul care o făcuse să se simtă curată și vie părea ieftin și murdar. Nu, își jură că nu avea să-i folosească prenumele. Nu avea să-l rostească niciodată.

–Vă rog să mă scuzați, dar am alte chestii de făcut înainte să reintru în scenă.

–De unde schimbarea asta bruscă? întrebă el, punându-i o mână pe braț. Nu-ți plac avocații?

Jo îl studie cu răceală. Se întreba cum putuse să se înșele atât de mult în privința omului pe care îl întâlnise de dimineață.

–Nu categorisesc oamenii, domnule Prescott.

–Înțeleg.

Cu un aer detașat, Kean o măsură din cap până în picioare.

–Atunci, se pare că ai o aversiune față de numele meu. Să presupun că i-ai purtat pică tatei?

Ochii lui Jo scânteiară de mânie. Își trase brațul din mâna lui.

–Frank Prescott a fost cel mai generos, cel mai bun, cel mai sufletist om pe care l-am cunoscut vreodată. Nici măcar nu vă asociez cu Frank, domnule Prescott. Nu v-ați câștigat dreptul acesta. Deși era aproape imposibil, fata se căznea să vorbească pe un ton normal. Se abținea să strige și să atragă atenția cuiva. Totul avea să rămână strict între ea și Keane Prescott. Ar fi fost mult mai bine dacă mi-ați fi spus de la bun început cine sunteți, așa nu ar fi existat nici o încurcătură.

–Asta s-a întâmplat între noi? O încurcătură?

Tonul lui netulburat aproape că o scoase din sărite. O privea cu o curiozitate rece, care mai că o invita să-l pălmuiască. Se străduí să-și ascundă mânia, căci nu voia să-i răzbată în vorbe.

–Nu aveți nici un drept asupra circului lui Frank, domnule Prescott, reuși ea să spună cu oarecare calm. Faptul că vi l-a lăsat dumneavoastră e unica vină pe care i-am găsit-o. Știind că mai avea puțin și își pierdea controlul, se răsuci pe călcâie și o luă la fugă pe iarbă, până ce se pierdu în beznă.

capitolul 3

Dimineața era surprinzător de călduroasă. Nu existau copaci care să stăvilească razele soarelui, iar aburii de la nivelul solului accentuau mirosul pământului reavăn. Circul se deplasase spre nord în primele ore ale zilei. Toate miresmele obișnuite se contopeau în aroma caracteristică a circului: pânză, piele, cai transpirați, machiaj și pudră, cafea și mușama. Rulotele și camioanele erau în locurile obișnuite, formând „curtea din spate", care rămânea mereu în aceeași formație de fiecare dată când circul făcea o oprire mai lungă de-a lungul miilor de kilometri pe care îi parcurgea. Steagul care flutura deasupra bucătăriei mobile anunța că prânzul era gata să fie servit. Cortul principal era deja ridicat, așteptând matineul.

Rose străbătea grăbită pasajul ce dădea spre cuștile animalelor. Părul ei negru era prins cu grijă la spate într-un coc. Ochii ei mari și căprui căutau ceva cu înfrigurare, iar expresia feței îi trăda nemulțumirea. Era îmbrăcată într-un halat flaușat și purta tenișii peste colanți. Când o văzu pe Jo în fața cuștii lui Ari, îi făcu semn cu mâna și grăbi pasul aproape să fugă. Jo o observă și îl lăsă pe Ari în plata lui. Rose era întotdeauna o sursă de bună dispoziție, iar tânăra dresoare avea mare nevoie de așa ceva.

–Jo! Flutură din nou cu mâna, de parcă Jo nu o văzuse de prima oară, apoi se opri răsuflând din greu. Jo, am doar câteva minute la dispoziție. Salut, Ari, adăugă ea din politețe. Îl căutam pe Jamie.

–Da, mă gândeam eu. Jo zâmbi, știind că Rose era hotărâtă să câștige inima alter egoului lui Topo. Iar dacă acesta ar fi avut măcar o fărâmă de înțelepciune, s-ar

fi lăsat cucerit, în loc să se prăpădească de dorul lui Carmen. Ce prostie, gândi ea, respingând dintr-un foc toate problemele sentimentale. Leii erau mai ușor de înțeles. Nu l-am văzut toată dimineața, Rose. Poate exersează.

–Mai degrabă stă să-i curgă balele după Carmen, mormăi Rose aruncând o privire posacă înspre rulota familiei Gribalti. Se face de râs.

–Pentru asta e plătit, îi aminti Jo, dar prietena ei nu păru amuzată.

Jo oftă. Ținea mult la ea. Era inteligentă, amuzantă și fără ifose.

–Rose, începu ea cu blândețe. Nu renunța la Jamie. E cam încet, știi doar. I s-a pus puțin pata pe Carmen. O să-i treacă.

–Nu știu de ce mă deranjez, bombăni ea, dar Jo văzu că posomoreala începea deja să-i treacă. Rose era o ființă care cădea ușor pradă emoțiilor, însă acestea piereau la fel de repede precum se aprindeau. Știi, nu este chiar atât de chipeș.

–Nu, dar are un nas drăguț.

–Norocul lui că-mi place roșul, rânji Rose. Ah, că veni vorba de bărbați chipeși, murmură ea, în timp ce ochii îi lunecau în depărtare. Cine e acela?

La întrebare, Jo aruncă o privire peste umăr. Toată buna dispoziție i se risipi din privire.

–Ăla e patronul, rosti ea sec.

–Keane Prescott? Nimeni nu mi-a spus că este atât de arătos. Sau de înalt, continuă ea, admirându-l fără nici o jenă în vreme ce acesta traversa curtea din spate. Jo băgase de seamă că temperamentul mexican al lui Rose ieșea de fiecare dată în evidență în preajma bărbaților. Ce umeri! Norocul lui Jamie că sunt genul care se dăruiește unui singur bărbat.

–Norocul tău că maică-ta nu-i aici să te audă, bombăni Jo, alegându-se cu un cot în coaste.

–Dar iată că vine încoace, *amiga*, și se uită la tine. Ai, ai, tata l-ar lua de urechi pe Jamie la altar *pronto* dacă s-ar uita la mine așa.

–Ești o vacă, explodă Jo, enervată.

–Vai, Jo. Sunt o romantică, spuse Rose cu deznădejde prefăcută.

Jo nu se putea lupta cu zâmbetul care îi întindea buzele. Ochii îi râdeau când, peste o clipă, îi întâlniră pe ai lui Keane. Se strădui în grabă să le stingă din strălucire, să redea o linie sobră gurii sale.

–Bună dimineața, Jovilette.

Se gândi că îi rostise numele cu prea multă dezinvoltură, ca și cum ar fi cunoscut-o de ani buni.

–Bună dimineața, domnule Prescott, răspunse ea. Rose tuși tare, nu prea subtil. Ea e Rose Sanchez.

–E o plăcere, domnule Prescott. Am auzit că veți călători cu noi.

Rose îi întinse mâna, afișând zâmbetul pe care îl exersase pentru Jamie.

Keane îi acceptă mâna și îi zâmbi la rândul său. Spre necazul ei, Jo remarcă mirată că era același zâmbet dezarmant al străinului pe care îl întâlnise în dimineața precedentă.

–Bună, Rose, îmi pare bine de cunoștință.

Văzând că sângele mexican al prietenei ei începea să-i coloreze obrajii, Jo interveni. Era de neconceput ca domnul Keane Prescott să facă vreo cucerire pe terenul ei.

–Rose, ai doar zece minute să te întorci și să-ți faci machiajul.

–Văleu! exclamă ea, uitându-și mica încercare de a părea mai sofisticată. Tre' să fug. Zis și făcut, după care strigă peste umăr: Nu-i spune porcului de Jamie că l-am căutat!

Mai alergă puţin, pe urmă reveni grăbită. O să-l caut mai târziu, rosti ea râzând, şi făcu încă o dată cale întoarsă spre pasaj.

Keane o urmări cum gonea prin tabără ţinându-şi poalele capotului într-o mână.

–Fermecătoare.

–Are doar optsprezece ani, o luă pe Jo gura pe dinainte.

–Înţeleg. Am să iau informaţia asta în considerare. Şi ce face Rose cea de optsprezece ani? Se ia la trântă cu aligatorii? întrebă el, vârându-şi degetele mari în buzunarele din faţă ale jeanşilor.

–Nu. Rose e Serpentina, vedeta spectacolului secundar al circului dumneavoastră. E îmblânzitoarea de şerpi, îl informă Jo fără să clipească.

Se bucură să vadă expresia de îndoială care îi traversă chipul. Cu toate acestea, fu imediat înlocuită cu una de amuzament veritabil.

–Perfect. Îi dădu lui Jo părul de pe faţă înainte ca ea să apuce să protesteze printr-un gest sau cuvânt. Cobre? se interesă el, ignorându-i săgeţile din ochi.

–Şi boa constrictori, preciză ea suav. Îşi şterse praful de pe genunchii jeanşilor ei decoloraţi şi încercă să-l expedieze: Acum vă rog să mă scuzaţi...

–Nu, nu prea cred.

Vocea lui Keane era calmă, dar tânăra simţi autoritatea ce se ascundea îndărătul ei. Se străduí să nu i se împotrivească. Îşi reaminti că el era proprietarul.

–Domnule Prescott, începu ea, cenzurându-şi cu greu pornirea de a se răzvrăti, sunt foarte ocupată. Trebuie să mă pregătesc pentru spectacolul de după-amiază.

–Mai ai o oră şi jumătate până atunci. Cred că îmi poţi aloca o parte din timpul acela. Ai fost desemnată să mă familiarizezi cu locul. De ce nu începem acum?

Tonul întrebării lăsa loc pentru un singur răspuns. Mintea lui Jo se zbătea să găsească o cale de scăpare. Își dădu capul pe spate și îi întâlni ochii. „Nu va fi ușor de înfrânt, conchise ea, studiindu-i privirea calmă. Aș face bine să-i observ mișcările înainte să încep o luptă."

–Cu ce ați vrea să începeți?

–Cu tine.

Replica lui Keane produse o cută adâncă pe fruntea dresoarei.

–Nu înțeleg ce vreți să spuneți.

Keane o privi câteva clipe cu luare-aminte. Nu vedea nici urmă de timiditate sau viclenie în ochii ei.

–Așa e, îmi dau seama că nu înțelegi, încuviință el. Să începem cu leii tăi.

–Ah! Bine. Fruntea lui Jo se descreți instantaneu. Îl urmări cum scoate un trabuc lung, și așteptă până ce flacăra brichetei îi linse vârful înainte să continue. Am treisprezece, șapte masculi și șase femele. Cu toții sunt lei africani cu vârste între patru ani și jumătate și douăzeci și doi.

–Credeam că lucrezi cu doisprezece, zise Keane în timp ce-și vâra bricheta în buzunar.

–Așa e, dar Ari a ieșit la pensie. Întorcându-se, Jo arătă spre masculul masiv care moțăia în cușcă. Călătorește cu mine pentru că așa a fost dintotdeauna, dar nu-l mai pun la treabă. Are douăzeci și doi de ani, e cel mai vârstnic. Deși a fost născut în captivitate, tata l-a ținut pentru că a venit pe lume în aceeași zi cu mine. Tânăra suspină și glasul îi deveni mai blând. E ultimul dintre leii tatălui meu. Nu m-a lăsat inima să-l vând unei grădini zoologice. Mi s-a părut că e ca și cum te-ai debarasa de o rudă bătrână trimițând-o la azil. A fost cu circul în fiecare zi a vieții lui, la fel ca mine. Numele lui înseamnă leu în ebraică. Începu să râdă, uitând de bărbatul de lângă ea pe măsură

ce se cufunda în amintiri. Tata le dădea întotdeauna pisicilor sale nume ce însemnau leu, într-un fel sau altul. Leo, Leonard, Leonara. În zilele lui bune, Ari era un săritor de primă mână. Putea să se și cațere; altor lei le e teamă. Pe Ari îl puteam învăța orice. Ești un pisoi deștept, nu-i așa, Ari? Tonul schimbat al vocii ei trezi ceva în uriașa felină, care deschise ochii și o privi țintă. Sunetul pe care îl scoase înainte să atipească din nou aducea mai degrabă a mârâit decât a răget. E obosit. Douăzeci și doi de ani e o vârstă înaintată pentru un leu, murmură Jo, luptând cu un junghi de mâhnire.

–Ce e? întrebă Keane, prinzând-o de umăr înainte să apuce să se întoarcă.

–E pe moarte. Și nu pot să împiedic asta, rosti ea cu glas tremurând. Îndesându-și mâinile în buzunare, Jo se îndepărtă de grupul principal de cuști. Inspiră adânc de două ori, să se liniștească, apoi îl așteptă pe Keane să o ajungă din urmă. Își regăsi calmul și continuă: Lucrez cu aceștia doisprezece, rosti ea, făcând un gest larg cu mâna. Sunt hrăniți o dată pe zi, carne crudă șase zile pe săptămână și ouă cu lapte în a șaptea. Cu toții au fost aduși direct din Africa și erau deja obișnuiți să stea în cușcă atunci când i-am luat în primire. Sunetul îndepărtat al unei orgi, semnalând deschiderea reprezentațiilor de după-amiază, ajunse la urechile lor. Acesta e Merlin, cel pe care călăresc la final. Are zece ani și e motanul cel mai calm cu care am lucrat vreodată. Heathcliff, șase ani, cel mai bun săritor al meu, continuă ea, mergând de-a lungul șirului de cuști. Iar el e Faust, mezinul familiei la patru ani și jumătate.

Leii începură să se învârtă prin cuști pe măsură ce Jo îl conducea pe Keane prin fața lor. Jo nu putu să se abțină și îi făcu lui Faust un scurt semn cu mâna. Ascultător,

leul scoase un răget prelung, asurzitor. Spre dezamăgirea ei, bărbatul nu o luă la sănătoasa.

–Foarte impresionant, rosti el domol. Pe el îl pui în centru când te întinzi peste corpurile lor, nu?

Jo se încruntă, apoi își dădu cu franchețe glas gândurilor.

–Da. Ești foarte atent la detalii... și ai nervii tari.

–Sunt necesare într-o anumită măsură și în profesia mea.

Dresoarea îi cântări spusele pentru o clipă, după care se întoarse la lei.

–Lazareth are doisprezece ani și e un nătăfleț și jumătate. Bolingbroke are zece ani și e frate cu Merlin. Hamlet, rosti ea oprindu-se din nou, are cinci ani. L-am adus ca înlocuitor pentru Ari. Jo îl privi drept în ochii lui roșietici. Are potențial, dar e arogant. E și răbdător, pe deasupra. Așteaptă doar să fac o greșeală.

–De ce?

Keane se uită la Jo. Privirea ei, dintr-odată rece, era ațintită spre Hamlet.

–Ca să-mi poată veni de hac, îi spuse ea fără urmă de emoție. E prima lui stagiune în cușca de spectacole. Pandora, continuă Jo, arătând spre femele. E o doamnă foarte stilată. Are șase ani. Hester, la șapte, e cea mai bună la toate trucurile. Iat-o pe Portia; și ea e debutantă. În principiu, deocamdată încălzește locul.

–Încălzește locul?

–Exact cum sună. Încă nu știe nici un truc mai complicat. Doar completează echipa, face câteva giumbușlucuri de bază și încălzește locul pe care stă. Jo continuă: Dulcineea, cea mai frumoasă dintre domnițe. Ofelia, care a fătat anul trecut; și Abra, în vârstă de opt ani, e puțin mai temperamentală, dar este o bună echilibristă. Auzindu-și rostit numele, felina se ridică, își întinse trupul lung,

auriu, apoi începu să se frece de barele cuștii. Jo se încruntă și își îndesă mâinile în buzunare. Te place, mormăi ea.

–Poftim?

Cu o sprânceană ridicată, Keane cercetă cu luare-aminte leoaica de aproximativ o sută cincizeci de kilograme.

–Când un leu te place, se comportă exact ca o pisică domestică. Se freacă de tine. Abra se freacă de gratii pentru că nu se poate apropia mai mult.

–Înțeleg, zâmbi el amuzat. Din păcate, habar n-am cum să-i întorc complimentul. Trase din țigara de foi, apoi o privi pe Jo prin perdeaua de fum. Alegerile pe care le-ai făcut pentru numele lor sunt fascinante.

–Îmi place să citesc, îi oferi ea o explicație laconică. Mai e ceva ce vrei să știi despre lei?

Era hotărâtă să mențină conversația la un nivel profesional. Zâmbetul lui îi amintise mult prea clar de întâlnirea lor din noaptea trecută.

–Îi sedezi înainte de spectacol?

Licăre de mânie țâșnită din ochii lui Jo.

–Evident că nu.

–Am pus cumva o întrebare deplasată? Keane își aruncă țigara, apoi o stinse sub călcâi.

–Nu, pentru un ageamiu, rosti Jo cu un oftat. Își dădu părul pe spate. A-i seda nu e doar un obicei crud, este o tâmpenie. Un animal sedat nu va reuși mai nimic în spectacol.

–Nu îți atingi leii cu biciul acela, remarcă el, urmărind cum o adiere ușoară îi mângâia o șuviță de păr. De ce îl folosești?

–Ca să le atrag atenția și să țin publicul treaz, zâmbi ea cam împotriva propriei voințe.

Keane o apucă de braț, făcând-o să se crispeze.

–Hai la o plimbare, sugeră el. O conduse departe de cuști. Observând câțiva oameni care hoinăreau prin

curtea din spate, Jo se abținu să-și tragă brațul din mâna lui. Ultimul lucru pe care îl voia era să se răspândească zvonul că avusese o altercație cu patronul. Cum îi dresezi? se interesă el.

–Nu fac așa ceva. Nu sunt dresați, sunt antrenați. O blondă înaltă care ținea un pudel micuț în brațe trecu în apropiere de ei. Merlin e înfometat azi, strigă Jo rânjind.

Mimând panica, femeia își strânse cățelul în brațe și o admonestă în franceză. Jo râse și îi spuse în aceeași limbă că Fifi era bucățică mult prea tare pentru Merlin.

–Fifi poate să facă o săritură cu dublu șurub pe spatele unui cal în mișcare, îl lămuri ea când își reluară plimbarea. E antrenată, la fel ca pisicile mele, dar e și domesticită. Pisicile sunt sălbatice. Își întoarse fața spre Keane. Soarele arunca o rază pe părul lui, care scânteia auriu. Un animal sălbatic nu poate fi niciodată dresat, și oricine încearcă asta e un prost. Dacă iei o sălbăticiune și o transformi în animal de casă, i-ai furat caracterul, i-ai stins scânteia. Și totuși, întotdeauna există o esență a sălbăticiei care se poate trezi la viață. Când un câine se întoarce împotriva stăpânului, nu e deloc plăcut. Când e vorba de un leu, consecințele sunt fatale. Începuse să se obișnuiască cu mâna lui pe braț, găsind că era ușor să-i vorbească, fiindcă asculta. Un mascul adult are un metru înălțime la umeri și cântărește peste două sute treizeci de kilograme. O lovitură de labă bine țintită poate frânge gâtul unui om, ca să nu mai vorbim de colți și gheare. Zâmbi și dădu din umeri. Astea nu sunt virtuțile unui animal de casă.

–Cu toate astea, intri într-o cușcă împreună cu doisprezece lei, înarmată doar cu un bici?

–Biciul e doar de fațadă, surâse Jo, și parcă dădu la o parte un bici imaginar cu un gest al mâinii. Nu ar fi cine

știe ce apărare nici măcar împotriva unei singure feline care se repede cu toată forța. Leii sunt inamici foarte tenaci. Un tigru este mai însetat de sânge, dar de obicei lovește doar o dată. Un leu atacă din nou și din nou. Știi cumva versul scris de Byron despre saltul tigrului? „Fatal, rapid și zdrobitor." Își uitase cu desăvârșire animozitatea și începu să savureze plimbarea și discuția cu acest străin chipeș. E o descriere veridică, însă leul nu se teme de nimeni și nimic atunci când atacă. Mai este și încăpățânat. Nu un luptător viclean precum tigrul, e doar precis. Aș paria oricând pe un leu împotriva unui tigru. Iar un om pur și simplu nu are șanse împotriva vreunuia.

–Atunci, cum reușești să rămâi întreagă?

Din muzica orgii mai rămăsese doar un zumzet în aer. Jo se întoarse, constatând cu uimire că se îndepărtaseră destul de mult de tabără. Vedea corturile și rulotele, auzea ocazionalele strigăte și hohote de râs, dar se simțea despărțită în mod straniu de ele. Se așeză pe iarbă cu picioarele încrucișate și smulse un firicel.

–Sunt mai deșteaptă decât ei. Cel puțin asta îi fac să creadă. Și îi domin, în parte prin puterea voinței. La antrenament trebuie să dezvolți un raport, un respect reciproc și, dacă ai baftă, o oarecare afecțiune. Dar nu poți să ai atâta încredere în ei încât să devii neatent. Și mai presus de toate, trebuie să ții minte regula de bază a pokerului. Să blufezi, adăugă tânăra aruncând o privire spre Keane, care tocmai se așeza. Joci poker? zâmbi ea malițios.

–Mi s-a mai întâmplat. Părul ei flutura peste iarbă, iar Keane îi ridică o șuviță. Tu?

–Uneori. Asistentul meu, Pete... Jo scrută curtea din spate, apoi zâmbi și arătă cu degetul. Uite-l acolo, lângă a doua rulotă, alături de Mac Stevenson, cel cu șapca

de baseball. Pete mai organizează câte o partidă din când în când.

–Cine e fetița pe catalige?

–Mezina lui Mac, Katie. Vrea să meargă pe ele la paradă. Începe să se priceapă. Uite-l pe Jamie, spuse ea, apoi chicoti când acesta căzu în mod regizat chiar în fața cataligelor lui Katie.

–Jamie al lui Rose? întrebă Keane, urmărind spectacolul improvizat din curte.

–Asta dacă Rose reușește să-l facă să se uite la ea. Deocamdată, are o pasiune pentru Carmen Gribalti. Carmen nici măcar nu-l bagă în seamă. Îi face ochi dulci lui Vito, echilibristul. Iar el face ochi dulci tuturor femeilor.

–Complicată situație. Amorul pare să fie foarte popular în lumea circului, comentă Keane, învârtind o șuviță de-a lui Jo în jurul degetelor.

–Din ce-am citit, e popular pretutindeni.

–Tu pentru cine ai o pasiune, Jovilette?

O trase ușor de păr, să-i aducă fața spre el. Mai era puțin și buzele li se atingeau. Jo încerca să citească în privirea lui ce avea de gând în vreme ce aștepta să-i scadă pulsul. I se părea ciudat că avea un asemenea efect asupra ei. Cu o claritate fulgerătoare, începu să simtă mirosul curat și dulce al ierbii și căldura soarelui. Zgomotele circului amuțiseră în decor. Auzea păsările care se strigau cu triluri ascuțite. Își aduse aminte de gustul buzelor lui și se întrebă dacă acum avea să fie la fel.

–Am fost prea ocupată ca să am pasiuni, răspunse ea.

Vocea îi era calmă, dar ochii nu i se astâmpărau nici o clipă. Pentru prima oară, Jo dorea din toată inima să fie sărutată de un bărbat. Voia să simtă ceea ce simțise în noaptea precedentă. Voia să fie ținută, nu ușor cum o ținuse mai devreme, ci aproape, cu brațele strânse împrejurul ei. Voia să retrăiască sentimentul acela

de imponderabilitate. Nu mai experimentase o dorință fizică intensă, și pentru o clipă exploră senzația. Simțea un tremur în stomac, care era totodată plăcut și neliniștitor. Keane o urmări pe parcursul contemplației mute, intrigat de intensitatea privirii ei.

–La ce te gândești?

–Mă întrebam de ce mă faci să mă simt atât de ciudat, îi mărturisi ea plină de candoare.

Keane zâmbi, iar Jo îi remarcă satisfacția din ochi înainte ca el să apuce să-i dea glas.

–Chiar așa? Știai că părul tău prinde razele soarelui? Îl luă în palmă, lăsându-l să i se scurgă printre degete. Nu am mai întâlnit nici o femeie cu păr ca al tău. E o ispită în sine. În ce sens te fac să te simți ciudat, Jovilette?

–Nu sunt încă sigură.

Jo fu surprinsă de emoția ce îi vibra în glas. Dintr-odată, se hotărî că nu putea continua să se simtă ciudat ori să-și dorească un sărut de la Keane Prescott. Se ridică în picioare și se curăță pe turul pantalonilor.

–Dai bir cu fugiții?

Fata își săltă capul spre Keane, care tocmai se ridica.

–Eu nu fug de nimic, domnule Prescott. Avea glasul tăios, glacial. Era supărată fiindcă se lăsase din nou cucerită de șarmul lui. Cu siguranță n-am să fug de un avocat de la oraș, adăugă ea disprețuitor. De ce nu te-ntorci la Chicago, să arunci pe cineva în închisoare?

–Sunt avocat al apărării. Eu scot oamenii din închisori, ripostă Keane.

–Bine. Atunci du-te să dai drumul unui criminal din nou pe străzi.

Bărbatul izbucni în râs, aducând-o chiar mai aproape de explozie.

–Așa acoperim ambele laturi ale problemei, nu? Mă fascinezi, Jovilette.

–Ei bine, e cât se poate de neintenționat din partea mea. Făcu un pas în spate, parcă ferindu-se de hazul din ochii lui. Nu avea să-i permită să-și bată joc de ea. Locul tău nu-i aici. N-ai nici o treabă aici.

–Ba dimpotrivă. Am toată treaba din lume aici. Circul îmi aparține.

–De ce? întrebă ea cu un gest larg, ca și cum ar fi încercat să-i dea cuvintele la o parte. Fiindcă așa scrie pe o foaie de hârtie? Mă gândesc că asta e tot ce înțeleg avocații, foi de hârtie cu tot felul de cuvinte ciudate. De ce-ai venit? Să vezi de ce suntem în stare și să-ți calculezi profiturile și pierderile? Care e valoarea de lichidare a unui vis, domnule Prescott? Ce preț pui pe spiritul uman? Uită-te acolo! strigă ea, desfăcându-și brațele cât să cuprindă întreaga tabără din spatele lor. Vezi doar corturi și o adunătură de rulote. Nu ai cum să înțelegi ce înseamnă asta. Dar Frank înțelegea. A iubit circul.

–Sunt conștient de asta. Și mi l-a lăsat mie.

Glasul lui Keane era încă destul de calm, însă împrumutase o sonoritate de oțel. Jo observă că ochii îi deveniseră întunecați și precauți.

–Nu înțeleg de ce.

Cu obișnuitul gest de frustrare, Jo își îndesă mâinile în buzunare și se întoarse cu spatele la el.

–Nici eu, te asigur, dar rămâne faptul că a făcut-o.

–Nu l-ai vizitat nici măcar o dată în treizeci de ani. Jo se răsuci spre el, iar părul îi urmă mișcarea într-un arc plin de pasiune. Nici măcar o dată.

–E cât se poate de adevărat, consimți Keane. Rămăsese cu picioarele depărtate și cu ochii fixați asupra ei. Desigur, unii ar putea privi problema în mod diferit. Nici măcar o dată în treizeci de ani el nu m-a vizitat pe mine.

–Mama ta l-a părăsit și te-a luat cu ea la Chicago...

–Nu am de gând să discut despre mama mea, o întrerupse Keane ritos.

Jo se abținu să-i dea o replică, răsucindu-se din nou cu spatele la el. Încă nu reușise să-și găsească frâiele cu care să se țină sub control.

–Ce ai de gând să faci? vru ea să știe.

–Asta e treaba mea.

–Aha! Jo se întoarse, apoi închise ochii și mormăi ceva într-o limbă pe care el nu o înțelegea. Cât de arogant poți să fii? Și cât de rece? Genele îi fluturară în sus, dezvăluind ochi întunecați de mânie. Oare viețile tuturor acelor oameni nu înseamnă nimic pentru tine? Visul lui Frank nu înseamnă nimic? Nu ai deja destui bani ca să nu trebuiască să-i rănești pe alții pentru a câștiga și mai mulți? Lăcomia nu e un lucru pe care l-ai moștenit de la Frank.

–Nu accept să fiu tratat astfel, o avertiză el.

–Dacă te-aș putea trata așa cum vreau, te-aș sui în primul avion de Chicago, izbucni ea.

–Mă întrebam eu ce temperament se ascunde îndărătul ochilor ălora verzi și tăioși, spuse Keane, privind-o cum se înroșește în obraji.

–Se pare că e unul cât se poate de serios, începu ea, dar bărbatul îi tăie vorba:

–Stai o clipă. Cu sau fără aprobarea ta, circul ăsta îmi aparține. S-ar putea să-ți fie mai ușor dacă te-ai obișnui cu ideea. Liniște, adăugă el când Jo dădu să deschidă gura din nou. Legal vorbind, pot să fac ce vreau cu – ezită preț de o clipă, apoi continuă pe un ton caustic – moștenirea mea. Nu am nici obligația, nici intenția de a-mi justifica decizia în fața ta.

Jo își îngropă unghiile în palme, căutând să-și ascundă tremurul vocii.

–Nu aș fi crezut că s-ar putea să ajung să-mi displacă un om atât de repede.

–Jovilette, rosti Keane vârându-și mâinile în buzunare și lăsându-se pe călcâie. M-ai detestat încă dinainte să mă fi întâlnit.

–E adevărat. Dar am învățat să te detest în persoană în mai puțin de douăzeci și patru de ore. Am un spectacol de făcut, încheie ea și se întoarse spre tabără. Deși Keane nu o urmă, îi simțea ochii ațintiți asupra ei până când ajunse la rulotă și închise ușa după ea.

Jumătate de oră mai târziu, Jamie țâșni afară pe ușa din spate a cortului de spectacole. Rămas aproape fără suflare după un exercițiu îndelungat, cu o mână își trase bretelele violete de pe piept în vreme ce lua înghițitură după înghițitură de aer. O zări pe Jo lângă iapa cea albă. Avea privirea întunecată și cruntă, iar umerii îi erau înălțați și rigizi. Jamie recunoscu semnele. Cineva sau ceva o mâniase pe Jo peste măsură și abia dacă mai avea zece minute până să intre în scenă.

Se apropie de ea și o trase ușor de păr.

–Hei.

–Salut, Jamie.

Jo se străduia să-și mențină o voce plăcută, dar urmele de nervozitate erau evidente.

–Salut, Jo, răspunse el pe exact același ton.

–Termină, se răsti ea și făcu câțiva pași la o parte.

Iapa o urmă docilă. Jo încercase să își pună emoțiile cât de cât în ordine, dar eșuase lamentabil.

–Ce s-a întâmplat? o iscodi Jamie.

–Nimic, răbufni Jo, regretându-și imediat replica.

Jamie insistă, cunoscând-o prea bine ca să se lase jignit.

–Nimicul e unul dintre subiectele mele preferate de conversaţie. Îşi aşează mâinile pe umerii ei, ignorând smucitura morocănoasă. Hai să vorbim despre asta.

–Nu e nimic de vorbit.

–Exact.

Începu să-i maseze umerii, risipindu-i tensiunea acumulată cu mâinile învelite în mânuşi albe.

–Of, Jamie. Bunătatea lui era irezistibilă. Suspinând, Jo consimţi să se lase consolată. Eşti un idiot.

–Nu sunt aici să fiu flatat.

–M-am certat cu patronul, murmură ea cu un oftat prelung.

–Ce ţi-ai găsit să te cerţi cu patronul?

–Mă scoate din sărite. Jo se răsuci înspre el. Mantia îi plesni ca un bici din pricina mişcării. Nu ar trebui să fie aici. Dacă s-ar întoarce la Chicago...

–Linişteşte-te. Jamie o scutură uşor de umeri şi îi tăie din vehemenţă. Ştii că nu-ţi face bine să te gândeşti la prostii chiar înainte de spectacol. Nu-ţi poţi permite să fii cu mintea la altceva decât la ce faci în cuşca aia.

–Am să fiu bine, mormăi ea.

–Jo! În vocea lui erau amestecate dojana, grija şi exasperarea.

Cam fără voia ei, fata îi întâlni privirea. Îi era imposibil să reziste ochilor gravi de pe chipul ce purta un machiaj atât de vioi. Cu un sunet aflat între suspin şi geamăt, îşi lăsă fruntea la pieptul lui.

–Jamie, mă înfurie atât de tare! Ar putea să distrugă totul.

–Hai să ne facem griji pentru asta când va veni vremea, o sfătui Jamie, mângâind-o pe păr.

–Dar nu ne înţelege. Nu înţelege nimic.

–Ei bine, atunci ne revine sarcina de a-l face să înţeleagă, nu-i aşa?

Jo ridică privirea spre el și își încreți nasul.

–Ești atât de rațional!

–Evident că sunt, o aprobă el maimuțărindu-se. Jo izbucni într-un hohot de râs la vederea sprâncenelor lui portocalii. Ne-am înțeles? întrebă clovnul luându-și găleata de recuzită.

–Ne-am înțeles.

–Grozav, că tocmai mi-a venit semnalul.

Când dispăru pe după cortină, Jo își rezemă obrazul pe gâtul iepei și își vârî nasul în coama ei.

–Deși nu cred că eu sunt cea care să-l facă să înțeleagă.

„Îmi doresc să nu fi venit aici, adăugă în sinea ei pe când urca în spinarea iepei. Îmi doresc să nu fi observat cât de mult îi seamănă ochii cu ai lui Ari și cât de bine îi arată gura când zâmbește." Își plimbă cu delicatețe vârful limbii peste buze. „Îmi doresc să nu mă fi sărutat niciodată. Mincinoaso." Conștiința îi șoptea în ureche: „Recunoaște, te bucuri că te-a sărutat. Nu ai mai simțit așa ceva înainte și, indiferent ce s-a petrecut, te bucuri că te-a sărutat noaptea trecută. Chiar ai mai vrut să te sărute și azi.

Își alungă hotărâtă gândurile din minte și începu să răsufle adânc, cadențat până când auzi anunțul maestrului de ceremonii. Îmboldi iapa cu o bătaie din călcâie și porni în galop spre cort.

Nu a mers deloc bine. Spectatorii o aclamaseră, incapabili să detecteze problemele, dar Jo era conștientă că numărul era departe de a merge ca pe roate. Și felinele îi simțiseră îndoiala. O testaseră de câte ori avuseseră ocazia, iar Jo fusese nevoită să modifice ritmul de mai multe ori pentru a compensa. Când numărul se sfârși, capul îi bubuia de la efortul și concentrarea depuse. Mâinile îi erau lipicioase când îl lăsă pe Merlin în grija lui Buck.

Bărbatul masiv se întoarse la ea imediat ce termină de ferecat cușca.

–Ce se-ntâmplă cu tine? întrebă el fără menajamente. Din mânia – foarte rară, de altfel – care se ghicea în glasul lui, Jo își dădu seama că văzuse cel puțin o parte din numărul ei. Spre deosebire de public, Buck era în stare să observe orice abatere de la rutină. Dacă mai intri în cușcă în starea în care ești, una dintre mâțele alea o să afle ce gust ai.

–Am avut mici probleme de sincronizare, atâta tot. Jo lupta cu tremurul din stomac și încerca să pară detașată.

–Mici? Buck se încruntă. Arăta înspăimântător îndărătul bărbii blonde. Pe cine crezi că prosteşti? Am avut de-a face cu mâțele astea urâte încă dinainte să te fi născut tu. Când intri în cușcă trebuie să-ți iei și creierul cu tine.

Perfect conștientă că avea dreptate, Jo își recunoscu greșeala.

–Știu, Buck. Ai dreptate, rosti ea dându-și părul pe spate cu o mână ostenită. Nu se va mai întâmpla. Cred că am fost obosită și puțin prinsă pe picior greșit.

Îi adresă un zâmbet spășit. Buck se încruntă și începu să se codească. Niciodată, în cei patruzeci și cinci de ani ai săi, nu reușise să reziste zâmbetelor femeiești.

–Bine, bombăni el, după care își trase nasul și continuă mai ferm. Dar tu te duci să te culci imediat după final. Nu vreau să te văd pe-aici până la cină.

–Bine, Buck.

Jo își păstră tonul umil, deși era tentată să rânjească. Slăbiciunea îi părăsea picioarele și bâzâitul monoton al fricii se estompa în tâmplele ei. Se simțea totuși epuizată și fusese chiar dispusă să accepte tonul neobișnuit de poruncitor al lui Buck. În timp ce Buck

îl ducea pe Merlin spre zona cuștilor, ea își spuse că un pui de somn era exact ce-i trebuia ca să-l evite pe Keane Prescott pentru restul zilei. Scoțându-și din minte gândul acesta supărător, se hotărî să petreacă timpul ce rămăsese până la finalul spectacolului stând la taclale cu Vito echilibristul.

capitolul 4

Ploua necontenit de trei zile. Era o ploaie mocăneas-
că, nu puternică, dar insistentă. Pe măsură ce circul înainta spre nord, precipitaţiile se ţineau scai după el. Cu toate acestea, lucrătorii ridicară corturile pe câmpuri umede şi pe parcele noroioase şi acoperiră arena cu paie în timp ce membrii trupei fugeau sub umbrele de la rulote la corturi.

Terenul din apropiere de Waycross, Georgia, era înţesat cu bălţi care reflectau cerul buhăit de nori cenuşii. Jo mulţumea unor ceruri mai înalte că nu fusese programat şi un spectacol de seară. La şase se întunecase deja şi o răceală tăioasă se strecura în aerul umed. Plecă în grabă de la cantină după o cină timpurie. Avea de gând să verifice leii, apoi să se închidă în rulotă, să tragă draperiile şi să se ghemuiască cu o carte în mâini. Tremurând, ajunse la concluzia că era o idee inspirată.

Nu avea umbrelă, aşa că se adăposti sub protecţia înd
doielnică a unei pălării gri cu boruri late şi a unui impermeabil subţire. Cu capul în pământ, alerga prin noroaie, ocolind bălţile sau sărind peste ele. Îngâna o melodie, visând la plăcerile simple ale unei seri de lenevit. Fredonatul se sfârşi într-un icnet când se lovi de un obiect solid.

Se trezi cu braţele împresurate de nişte degete. Chiar dinainte să-şi ridice fruntea, Jo era sigură că omul care o apucase era Keane. Îi recunoscuse atingerea. Printr-o serie de manevre dibace, reuşise să nu rămână singură cu el, ca atunci când se plimbaseră împreună.

–Scuzaţi-mă, domnule Prescott. Mi-e teamă că nu mă uitam încotro mergeam.

–Poate că vremea ți-a stricat radarul, Jovilette.

Nu dădu nici un semn că intenționa să-i dea drumul. Iritată, Jo se văzu nevoită să-și țină pălăria pe cap cu o mână în vreme ce se îndrepta ca să-i întâlnească privirea. Ploaia îi cădea rece pe față.

–Nu știu ce vreți să spuneți.

–O, ba cred că știi. Nu e nici un alt suflet în preajmă. De nu știu câte zile, ai fost atentă să te găsești tot timpul într-un grup de oameni.

Jo clipi, cu stropi de ploaie atârnându-i grei pe gene. Recunoscu mâhnită în sinea ei că fusese prostesc să-și imagineze că nu avea să-i observe stratagema. Văzu că nici el nu avea umbrelă și nici nu se deranjase să-și ia o pălărie. Părul îi era întunecat de ploaie și aducea cu nuanța pe care ar fi avut-o coama unuia dintre leii ei dacă ar fi fost prins de un duș neașteptat. Era greu să-i distingă trăsăturile în lumina mohorâtă, însă nici ploaia nu era de ajuns să-i ascundă ironia de pe chip.

–Interesantă observație, ricană ea. Acum, dacă nu vă supărați, nu vreau să fiu și mai leoarcă de atât. Rămase surprinsă când se găsi încă în prinsoarea lui după o încercare hotărâtă de a se trage în spate. Încruntată, își lipi ambele mâini de pieptul lui și împinse. Descoperi că se înșelase; sub constituția lui zveltă se ascundea o forță uimitoare. Înfuriată că îl subestimase și că tocmai pierduse micul duel fizic, își ridică din nou privirea. Lăsați-mă, rosti ea cu dinții încleștați.

–Nu. Nu cred că am să fac asta, răspunse Keane calm.

Jo îl săgetă cu privirea.

–Domnule Prescott, mi-e frig, sunt udă și aș vrea să mă duc în rulota mea. Acum, ce doriți de la mine?

–În primul rând, vreau să încetezi să-mi spui „domnul Prescott". Jo se bosumflă, dar nu comentă. În al doilea

rând, aș dori o oră din timpul tău pentru a parcurge lista cu angajați.

Făcu o pauză. Prin pelerina de ploaie, Jo îi simțea degetele neînduplecate pe brațele sale.

–Mai e ceva? întrebă, încercând să pară plictisită.

Pentru o clipă nu se auzi decât sunetul picăturilor de ploaie ropotind pe pământ și plescăind în bălți.

–Da, șopti Keane. Cred că e cazul să-mi scot chestia asta din minte.

Ea avea reflexe rapide, dar erau prea apropiați încât să-l poată evita. Și era agil. Protestul îi fu înăbușit de gura lui. Îi țintui brațele pe lângă corp și o cuprinse. Jo mai simțise trupul unui bărbat strâns lipit de al ei – când lucrase cu acrobații, sau exersase cu dresorii de cai –, dar niciodată cu asemenea intensitate. Era conștientă de prezența lui Keane cu fiecare fibră a ființei ei. Trupul lui era ca o vergea, suplu și dur, brațele aveau o putere pe care ea nu o luase în considerare prima oară când îl văzuse. Dar ceea ce o fascina mai mult era gura lui. Acum nu mai era blândă și curioasă; răpea și prăda și cerea tot mai mult înainte ca ea să-i poată răspunde.

Jo uită de ploaie, deși continua să-i cadă pe față. Uită de frig. Căldura se răspândea în ea de undeva din interior. Uită de sine, sau măcar de femeia care-și imaginase că era și descoperi o alta. Când bărbatul își desprinse buzele de gura ei, Jo avea ochii încă închiși, savurând plăcerea ce stăruia, invitând altele noi.

–Mai vrei? murmură el în timp ce își plimba mâna în sus și în jos pe spatele ei, făcându-i inima să bată nebunește. Sărutatul e un joc periculos, Jo. Își coborî gura din nou, apoi o mușcă ușor de buza inferioară. Dar știi tot ce se poate despre pericol, nu-i așa? O sărută pătimaș, lăsând-o fără aer. Cât de curajoasă ești cu pisicile tale? Dintr-odată, tânăra femeie simți un nod imens

în gât. Picioarele i se făcură de cauciuc şi o furnicătură îi traversă ca un fulger şira spinării. Recunoscu senzaţia. Era aceeaşi ca în momentele când se găsea într-o situaţie limită cu leii. Reacţia apărea abia după ce uşa cuştii de siguranţă se închidea în urma ei şi criza trecuse. Abia atunci o vizita spaima. Cercetă ochii căprui, temerari ai lui Keane şi se cutremură. Ţi-e frig, rosti el cu asprime neaşteptată. Nu-i de mirare. Mergem în rulota mea să bem o cafea.

–Nu! Protestul lui Jo fu tăios şi fulgerător. Ştia că era vulnerabilă şi ştia de asemenea că încă nu avea destulă experienţă încât să i se împotrivească. Era un risc prea mare să rămână singură cu el acum.

Keane se trase puţin înapoi, fără a slăbi strânsoarea. O studia cu o expresie de nepătruns.

–Ce s-a întâmplat acum a fost o chestiune personală. Strict între bărbat şi femeie. Sunt de părere că amorul ar trebui să fie ceva personal. Eşti o bucăţică apetisantă, Jovilette, şi eu sunt obişnuit să iau ceea ce-mi doresc, într-un fel sau altul.

Cuvintele lui fură ca o injecţie cu adrenalină. Jo îşi împinse bărbia înainte, cu ochii scăpărând.

–Nimeni nu mă ia, într-un fel sau altul. Dacă fac dragoste cu cineva, este doar pentru că vreau eu, proclamă ea cu răceală.

–Desigur, încuviinţă Keane. Amândoi suntem conştienţi că vei fi dispusă când are să vină momentul. Am putea face dragoste cu destul succes chiar în seara asta, dar cred că e mai indicat să ne cunoaştem mai bine înainte.

Gura lui Jo se deschise cu un tremur şi se închise de două ori înainte să scoată o vorbă.

–Cât de arogant, nerușinat...

–Şi sincer, i-o reteză Keane, bulversându-i iarăşi gândurile. Dar deocamdată avem afaceri de discutat,

și cu toate că nu mă deranjează să mă sărut cu cineva în ploaie, prefer un mediu mai uscat atunci când mă ocup de afaceri. Ridică mâna oprindu-i protestul în față. Ți-am spus, sărutul a fost între un bărbat și o femeie. Treaba pe care o avem acum e între patronul acestui circ și un membru al trupei aflat sub contract. Ai înțeles?

Jo inspiră adânc în încercarea de a-și aduce vocea la un nivel normal.

–Am înțeles.

Fără alte cuvinte, îl lăsă să deschidă drumul pe terenul alunecos.

Când ajunseră la rulota lui Keane, acesta îi făcu loc să intre fără mari politețuri. Femeia clipi la schimbarea bruscă de luminozitate când gazda ei apăsă pe întrerupătorul de pe perete.

–Dă-ți jos haina, rosti el din senin, desfăcându-i fermoarul înainte ca ea să se dezmeticească. Jo își duse instinctiv mâna la fermoar și făcu un pas în spate. Keane ridică o sprânceană, apoi își dădu jos propria jachetă. Aduc cafeaua.

Porni pe lungimea rulotei înguste și dispăru după un colț, acolo unde era instalată micuța bucătărie.

Încet, Jo își dădu jos pălăria ce șiroia de apă, lăsându-și părul care fusese adunat sub ea să cadă liber. Din reflex, își agăță pălăria și pelerina de cârligele de pe ușa rulotei. Trecuseră aproape șase luni de când fusese ultima oară în rulota lui Frank și, ca o femeie care își vizitează un vechi prieten, începu să caute după schimbări.

Același abajur spălăcit decora lampa din lemn de arțar pe care Frank o folosea pentru citit. Însă acum stătea drept, nu în obișnuitul unghi neglijent. Perna pe care i-o cususe Lillie de la garderobă cu prilejul unui Crăciun de mult trecut încă acoperea mica arsură din tapițeria canapelei. Jo se îndoia că noul proprietar știa despre existența

găurii. Pipa lui Frank era așezată, ca întotdeauna, pe pervazul ferestrei laterale. Incapabilă să reziste, se duse până acolo și își plimbă degetele peste lemnul uzat al pipei lui preferate.

–Niciodată nu ai reușit să o umpli bine, murmură ea către stafia mult iubită a lui Frank. Dintr-odată, simțurile îi intrară în alarmă. Își suci capul să-l vadă pe Keane urmărind-o cu privirea. O roșeață neobișnuită îi împurpură obrajii când se găsi prinsă cu garda jos.

–Cum îți bei cafeaua, Jo?

Tânăra înghiți în sec.

–Neagră. Doar neagră. Mulțumesc, spuse ea, recunoscătoare că nu-i invadase intimitatea gândurilor.

Keane încuviință din cap, apoi se întoarse să ia două căni aburinde.

–Stai jos. Se îndreptă spre masa melaminată din capăt. Ar trebui să-ți dai jos încălțările. Sunt ude. După ce lipăi pe întreaga lungime a rulotei, Jo se așeză și își desfăcu șireturile îmbibate de apă. Keane puse ambele căni pe masă înainte să dispară în zona din spate a încăperii. Când se întoarse, Jo sorbea deja din cafea. Poftim.

Îi oferi o pereche de șosete. Surprinsă, Jo clătină din cap.

–Nu, e-n regulă. N-am nevoie...

Refuzul politicos îi amuți pe buze când îl văzu aplecându-se la picioarele ei.

–Picioarele-ți sunt ca gheața, remarcă el după ce i le cuprinse în palme. Începu să le maseze în vreme ce Jo îl privea amuțită, straniu dezarmată de gestul său. Căldura i se răspândea în mod periculos dincolo de glezne. De vreme ce eu sunt cel răspunzător că te-am ținut în ploaie, continuă el, trecându-i o șosetă peste călcâi, trebuie să mă asigur că nu tușești și strănuți pe toată durata spectacolului de mâine. Ce picioare mici, murmură,

plimbându-şi degetul mare peste curba gleznei pe când ea îi privea creştetul înmărmurită.

În părul lui se agăţau stropi lucioşi de ploaie. Pe tânăra femeie o cuprinse brusc dorinţa de a-i şterge cu mâna şi de a-i simţi textura părului sub degete. Era apăsător de conştientă de prezenţa lui şi se întreba dacă aşa avea să fie întotdeauna când se afla în preajmă. Keane îi trase pe picior şi a doua şosetă. Lăsându-şi degetele să-i zăbovească pe pulpă, îşi ridică privirea spre ea. Întâlni nişte ochi tulburaţi şi confuzi. Corpul asupra căruia Jo exercitase mereu un control absolut călătorea acum spre frontiere pe care mintea ei încă nu le explorase.

–Tot ţi-e frig? întrebă el cu blândeţe.

Jo îşi umezi buzele şi clătină din cap.

–Nu. Nu, mi-e bine. Keane afişă un zâmbet leneş, masculin, care spunea mai clar decât orice cuvinte că era conştient de efectul său asupra ei. În privire i se citea satisfacţia. Fără să-i zâmbească, Jo îl urmări ridicându-se în picioare. Nu înseamnă că ai să câştigi, îl avertiză ea ca răspuns la dialogul lor mut.

–Nu, nu înseamnă, spuse el, încă zâmbind în timp ce îi cerceta chipul cu o căutătură posesivă. Asta doar face lucrurile mai interesante. Cazurile deschise şi închise pe loc sunt în mod invariabil plictisitoare, abia merită osteneala dacă ştii că ai să câştigi imediat ce ţi-ai terminat pledoaria de început.

Jo ridică încet cana de cafea şi sorbi, trăgând puţin de timp pentru a se calma.

–Suntem aici să discutăm probleme de drept, sau de circ, maestre? îl întrebă, fixându-l cu privirea, în timp ce-şi aşeza cana pe masă. Dacă este vorba de drept, mi-e teamă că am să vă dezamăgesc. Nu prea am cunoştinţe în domeniu.

–Și în ce domeniu ai cunoștințe, Jovilette? Keane se așează pe scaunul de alături.

–Știu tot ce e de știut despre lei. Și despre Circul Colossus al lui Prescott. Pot să vă dau informații despre oricare dintre subiecte cu cea mai mare plăcere.

–Spune-mi despre tine, o îndemnă el și, rezemându-se pe spătar, își scoase un trabuc din buzunarul sacoului.

–Domnule Prescott... începu Jo.

–Keane, o întrerupse el, aprinzându-și bricheta.

Se uită la vârful trabucului, apoi își întoarse privirea la ea, prin voalul subțire de fum.

–Aveam impresia că tu vrei să afli detalii despre personal.

Keane suflă nepăsător un jet de fum spre tavan.

–Faci parte din circul acesta, sau mă înșel? Vorbeam serios că vreau să fiu informat în privința trupei, și nu văd nici un motiv de ce n-aș începe cu tine. Fă-mi pe plac.

Jo se hotărî că nu avea rost să se opună până în pânzele albe.

–Este o poveste destul de scurtă, spuse ea, ridicând din umeri. Am călătorit cu circul întreaga mea viață. Când am crescut îndeajuns, am început să lucrez ca bună la toate.

–Poftim? Keane, care se întinsese după ibricul de cafea, se opri.

–Bună la toate, repetă Jo, lăsându-l să-i reumple cana. E un termen de jargon, care înseamnă exact ce crezi. De exemplu, părinții lui Rose sunt buni la toate. Mulți vagabonzi vin la noi căutând o asemenea ocupație. De asemenea, e trecut în contractul fiecărui artist de circ, la fișa postului, că pe lângă activitatea principală trebuie să fie și bun la toate. Majoritatea circurilor nu primesc artiști cu aere de vedetă, în nici un caz nu circurile ambulante. Faci ceea ce trebuie făcut, ce este necesar. Buck,

unul dintre îngrijitorii care se ocupă de lei, umple un timp mort în spectacolul secundar şi e unul dintre cei mai pricepuţi la ridicarea corturilor. Pete e cel mai bun mecanic din trupă. Jamie ştie la fel de multe despre sistemele de iluminat ca mai toţi electricienii. Pe deasupra, e şi un acrobat peste medie, îi dezvălui ea lui Keane, care asculta cu o sprânceană ridicată.

–Şi tu ce anume mai faci? Bărbatul îi întrerupsese şirul vorbelor. Pentru o clipă, Jo ezită şi mâinile care tocmai gesticulau amuţiră. În afară de a călări la galop pe un cal fără şa sau frâie, de a da ordine unui elefant şi de a te înfrunta cu leii?

Îşi duse cana la buze, privind-o în vreme ce sorbea. Un zâmbet îi juca în privire. Jo îl studie încruntată.

–Mă iei peste picior?

Zâmbetul îi dispăru pe loc.

–Nu, Jo, nu te iau peste picior.

Tânăra continuă:

–Când e nevoie, mă ocup de menajerie în spectacolul secundar sau suplinesc la numărul de acrobaţie aeriană. Nu la trapez. Cei de acolo trebuie să exerseze în mod constant ca să se sincronizeze, explică ea, relaxându-se din nou. Dar uneori mai ţin locul cuiva la Pânza Spaniolă, numărul cu costume pompoase, unde fetele stau agăţate de frânghii şi fac mişcări identice. Anul ăsta se deghizează în fluturi.

–Da, ştiu numărul.

Keane nu-şi lua ochii de la ea în vreme ce continua să pufăie din trabuc.

–Dar de obicei Duffy preferă să folosească fete mai apetisante, care la final o fac şi pe animatoarele.

Avocatului îi încreţi un zâmbet la colţurile gurii.

–Înţeleg. Spune-mi, părinţii tăi erau europeni?

Distrasă, Jo clătină din cap.

–Nu. De ce întrebi?

–Din cauza numelui tău. Și a ușurinței cu care te-am auzit vorbind atât franceza, cât și italiana.

–E ușor să înveți alte limbi la circ.

–Accentul tău e perfect în ambele cazuri.

–Ce? Ah! Jo ridică din umeri și își schimbă poziția în scaun, încrucișându-și picioarele. Avem o mare varietate de naționalități aici. Frank obișnuia să spună că lumea ar putea să ia lecții de la circ. Avem francezi, italieni, spanioli, germani, ruși, mexicani, americani din toate colțurile țării și mulți alții.

Keane scutură scrumul într-un vas de sticlă.

–Știu. E ca un ONU ambulant. Deci ai învățat ceva franceză și italiană în timpul petrecut aici. Dar dacă ai călătorit cu circul întreaga ta viață, cum rămâne cu restul educației tale?

Simțind o urmă de dezaprobare în vocea lui, Jo își ridică bărbia.

–Am mers la școală în timpul pauzelor de iarnă și am avut un pedagog pe drum. Mi-am învățat abecedarul, domnule avocat, și încă puțin pe deasupra. Probabil știu mai multă geografie și istorie universală decât dumneata, și din surse mai interesante decât manualele școlare. Probabil că știu mai multe despre animale decât un student în anul trei la medicină veterinară și am mai multă experiență practică în a le trata. Mai mult, vorbesc șapte limbi și...

–Șapte? Șapte limbi? o întrerupse Keane.

–Ei bine, cinci în mod fluent, se corectă ea în silă. Încă am unele dificultăți cu greaca și germana, dacă nu am timp să-mi caut cuvintele, și încă nu sunt în stare să citesc în greacă.

–Care altele în afară de franceză, italiană și engleză?

Jo privi încruntată în ceașcă.

–Spaniola și rusa. Rusa e utilă. O folosesc să-mi înjur pisicile în timpul spectacolului. Nu prea mulți oameni înțeleg limba asta, așa că e perfect.

Râsul lui Keane o făcu să-și ridice privirea de la cafea. Stătea rezemat pe scaun, cu ochii sclipindu-i auriu de veselie. Cutele dintre sprâncenele lui Jo se adânciră.

–Ce-i așa de nostim?

–Tu ești, Jovilette. Ofensată, dădu să se ridice din scaun, dar Keane o opri punându-și mâinile pe umerii ei. Nu te supăra. Nu are cum să nu mi se pară amuzant că tratezi ca pe un fapt divers o realizare pentru care orice absolvent de filologie s-ar lăuda. Nu încetezi să mă uimești. Își trecu nonșalant un deget peste gura ei îmbufnată, apoi își duse mâna prin părul ei. Ultima oară când am vorbit, ai mormăit ceva spre mine. Mă înjurai în rusă?

–Probabil.

Rânjind, Keane își retrase mâna și se așeză din nou pe scaun.

–Când ai început să lucrezi cu leii?

–În fața publicului? Când am împlinit șaptesprezece ani. Frank nu mi-a dat voie să încep mai devreme. Era tutorele meu legal și pe deasupra era și proprietarul circului, așa că nu am avut încotro. Dar mă descurcam deja cu ei pe la cincisprezece ani.

–Cum ți-ai pierdut părinții?

Întrebarea o luă pe nepregătite.

–Într-un incendiu, rosti ea fără emoție. Când aveam șapte ani.

–Aici?

Știa că bărbatul nu se referea la rulota în care se aflau, ci la circ. Jo sorbi din cafeaua care începea să se răcească.

–Da.

–Nu ai avut alte rude care să te ia în grijă?

–Circul e familia mea. Nu am fost niciodată orfană. Și întotdeauna l-am avut pe Frank.

–Chiar așa? întrebă Keane, cu un zâmbet puțin sarcastic. Cum era el pe post de figură paternă?

Jo îl privi cu luare-aminte pentru o clipă. Oare era înveninat? se întrebă ea. Sau amuzat? Sau numai curios?

–Niciodată nu i-a luat locul tatălui meu. Nici nu a încercat, fiindcă nici unul dintre noi nu voia așa ceva. Eram prieteni, atât de apropiați pe cât cred că e posibil să fie doi prieteni, însă deja avusesem un tată și el avea deja un fiu. Nu căutam înlocuitori. Știi, nu-i semeni deloc la înfățișare.

Keane dădu din umeri.

–Da. Știu.

–Avea un chip blajin, plin de riduri. Jo zâmbi, lăsându-se în voia amintirii în timp ce își plimba absentă degetul pe buza cănii. Era și brunet, și abia începuse să încărunțească atunci când... Amuți, apoi își reveni în simțiri clătinând repede din cap. Îi semeni destul de mult la timbru; avea o voce într-adevăr frumoasă. Acum, lasă-mă să-ți pun eu o întrebare.

Keane deveni brusc atent, apoi făcu un gest cu mâna.

–Te rog.

–De ce ești aici? M-am pierdut cu firea când te-am întrebat data trecută, însă chiar vreau să știu. Nu-i stătea în fire să se amestece în treburile altora, iar ceva din stinghereala ei își găsi drum în glas. Trebuie să-ți fi fost greu să pleci de la cabinet, chiar și pentru câteva săptămâni.

Bărbatul se uită încruntat la vârful trabucului înainte să-l strivească.

–Hai să spunem că am vrut să văd cu ochii mei ce anume l-a fascinat pe tatăl meu vreme de atâția ani.

Jo își prinse mâinile laolaltă pe sub masă.

–Nu ai venit niciodată câtă vreme era în viaţă. Nici măcar nu te-ai deranjat să vii la înmormântare.

–Aş fi fost cel mai mare ipocrit dacă aş fi luat parte la înmormântarea lui, nu crezi?

–Era tatăl rău, rosti ea, cu reproşul străbătându-i în glas şi în privire.

–Eşti mai deşteaptă de atât, Jo. Nu e suficient să ţi se nască întâmplător un copil ca să fii tată. Pentru mine, Frank Prescott a fost un simplu străin.

–Îl disprețuiești.

Dintr-odată, Jo se simţi prinsă între loialitatea faţă de Frank şi simpatia pentru bărbatul care stătea lângă ea.

Keane clătină din cap, căzut pe gânduri.

–Nu. Poate că l-am disprețuit înainte să ajung om în toată firea, dar... Peste ani, am ajuns să fiu mai degrabă ambivalent faţă de el.

–A fost un om bun, grăi Jo, aplecându-se spre el într-un efort de a-l face să înţeleagă. Nu a vrut decât să le aducă oamenilor bucurie, să le arate aspectele magice ale vieţii. Poate că nu era croit să fie tată – unii bărbaţi nu sunt – dar era un om blând şi bun. Şi era mândru de tine.

–De mine? Cum? întrebă Keane, cumva amuzat.

–Of, cât de urâcios poţi să fii, şopti Jo, rănită de atitudinea lui nepăsătoare.

Se ridică de pe scaun, dar el o înşfăcă de braţ înainte să se îndepărteze.

–Nu, spune-mi. Sunt interesat.

Nu o ţinea strâns, dar Jo ştia că avea să o facă dacă rezista.

–Bine. Cu o zvâcnire din cap, îşi dădu părul pe spate. Aranjase să i se livreze ziarele din Chicago la biroul lui din Florida. Întotdeauna căuta orice menţionare a numelui tău, orice articol despre un caz în care ai fost implicat sau despre un dineu unde ai fost de faţă. Orice. Trebuie

să înțelegi că, pentru noi, ceva scris negru pe alb în ziare e foarte important. Frank nu era artist de circ, dar era unul dintre noi. Uneori îmi citea câte un articol înainte să-l pună la păstrat. Ținea un album. Își trase brațul și păși pe lângă Keane în dormitor. Enormul cufăr de lemn era acolo unde fusese dintotdeauna, la capătul patului lui Frank. Jo îngenunche și deschise capacul. Aici ținea toate lucrurile pe care le socotea importante. Începu să caute cu repeziciune printre hârtii și suvenire; de la moartea lui Frank, nu găsise puterea să umble prin cufăr. Keane se oprise în prag și o urmărea. O numise cutia cu amintiri. Își dădu părul peste ureche și își continuă căutarea. Spunea că amintirile sunt răsplata celor bătrâni. Iată!

Scoase un album de un verde-închis și se ridică. Fără să mai rostească o vorbă, îi întinse albumul lui Keane. După un moment, acesta traversă camera și îl luă. Afară, ploaia răpăia lovind pământul. Cu o expresie de nepătruns, bărbatul deschise albumul. Paginile începură să fâșâie, alăturându-se sunetului înăbușit al ploii.

–Ce om straniu trebuie să fi fost, să țină un album despre un fiu pe care nu l-a cunoscut niciodată, murmură Keane fără vreo urmă de ranchiună. Ce fel de om era? întrebă brusc, uitându-se din nou la Jo.

–Un visător. Ceasul lui era întotdeauna cu cinci minute în urmă. Dacă agăța un tablou pe perete, era întotdeauna câș. Nu-l îndrepta niciodată, pentru că nu observa. Se gândea întotdeauna la ziua de mâine. Bănuiesc că tocmai de aceea o ținea pe cea de ieri într-o cutie.

Coborându-și privirea, începu să dreagă haosul pe care îl cauzase în căutarea albumului. Un licăr de roșu îi atrase atenția. Întinse mâna și degetele găsiră o formă cunoscută. Jo ezită, apoi scoase vechea păpușă din cufăr.

Era o bucată tristă de plastic și mătase decolorată, cu trăsăturile șterse aproape în întregime. Un braț era rupt,

lăsând o mânecă goală. Sub boneta roşie, părul auriu era răzleţit, însă curajos. Pe picioarele gingaşe erau pictaţi pantofi de balerină. Podidită de lacrimi, Jo scoase un sunet firav de bucurie şi disperare.

–Ce e? întrebă Keane, privind-o cum strângea în mâini balerina ponosită.

–Nimic, rosti ea fremătător şi se ridică în grabă. Trebuie să plec. Deşi ar fi vrut, nu o lăsă inima să pună păpuşa înapoi în ladă. Înghiţi în sec. Nu voia să-şi dezvăluie emoţiile înaintea ochilor lui reci, inteligenţi. Poate că ar fi reacţionat cinic sau, mai rău, amuzat. Pot să o iau, te rog?

Îşi alesese tonul cu mare grijă. Încet, Keane traversă distanţa dintre ei şi îi luă bărbia între degete.

–Se pare că e deja a ta.

–A fost. Mâna i se strânse pe mijlocul păpuşii. Nu ştiam că Frank a păstrat-o. Te rog, şopti ea. Emoţiile îi atinseseră culmi periculoase. Simţea nevoia să-şi culce capul pe umărul lui. Întreaga seară fusese o adevărată *montagne russe* pentru sentimentele ei, culminând cu descoperirea celei mai preţioase posesiuni ale copilăriei sale. Ştia că dacă nu pleca, avea să caute alinare în braţele lui. O înspăimânta propria-i slăbiciune. Lasă-mă să trec.

Pentru o clipă, refuzul se oglindi în ochii lui. Apoi se dădu la o parte. Tânăra răsuflă uşurată.

–Te conduc până la rulota ta.

–Nu, spuse ea repede, prea repede. Nu e nevoie, completă Jo şi trecu pe lângă el în bucătărie. Se aşeză şi îşi trase încălţările, prea tulburată să-şi amintească faptul că îi purta şosetele. Nu e nici un motiv să ne udăm amândoi din nou. Continua să turuie, ştiind că el îi urmărea mişcările grăbite, dar era incapabilă să se oprească. Şi oricum am să văd ce-mi fac pisicile înainte să intru şi...

Se opri când Keane o apucă de umeri şi o ridică în picioare.

–Și nu vrei să riști să fii singură cu mine în caz că mă răzgândesc.

O urmă de tăgăduială i se cuibări pe buze, imediat alungată de certitudinea din ochii lui.

–Bine. Și asta, recunoscu ea.

Keane îi dădu la o parte părul de pe gât și clătină din cap. O sărută pe nas, apoi se duse să-i aducă pălăria și impermeabilul. Precaută, Jo îl urmă. Când îi întinse pelerina, se întoarse și își strecură brațele în mâneci. Înainte să apuce să-i mulțumească, o întoarse cu fața spre el și îi închise fermoarul. Pentru o clipă, își plimbă degetele peste gâtul ei și o măsură cu privirea. Apoi îi luă părul în mână și i-l îngrămădi pe creștet, după care îi puse pălăria. Gesturile erau nevinovate, însă fata era zguduită de un sentiment de intimitate pe care nu-l mai trăise niciodată.

–Ne vedem mâine, spuse el, trăgându-i borul pălăriei mai în jos.

Jo încuviință. Deschise ușa, ținând păpușa lipită de coaste.

–Noapte bună, murmură ea, apoi păși grăbită în noapte.

capitolul 5

Mireasma dimineții era înviorătoare. Pe noul teren curcubeiele luceau în bălți. Cerul era în sfârșit albastru, cu doar câțiva pufuleți albi de nori plutind pe suprafața sa. Un mic dejun zgomotos și aglomerat era servit în bucătărie. Cum nu avea poftă de mâncare, Jo nici nu dăduse pe acolo. Era agitată, încordată. Oricât s-ar fi străduit să-și disciplineze mintea, gândurile nu conteneau să-i rătăcească spre Keane Prescott și seara pe care o petrecuseră împreună. Jo își amintea totul, de la pasiunea învolburată a sărutului în ploaie la calmul cu care îi urase noapte bună. Era ciudat, cugetă ea, că de fiecare dată când vorbea cu el uita că era patronul, că era fiul lui Frank. Se străduia încontinuu să-și reamintească de pozițiile pe care le ocupau.

Adâncită în gânduri, îmbrăcă o pereche de colanți și un costum mulat de gimnastă. Era adevărat că nu reușise să păstreze relația dintre ei la un nivel profesional. Îi era greu să-și țină în frâu impulsul de a râde cu el, de a împărtăși o glumă, de a-i deschide ușa spre magia circului. Dacă ar fi putut să o simtă, ar fi înțeles totul. Nu era surprinsă de faptul că persoana lui o incita, însă nu reușea să-și explice interesul pe care i-l purta el.

„De ce eu?" se întrebă, clătinând din cap. Se răsuci, deschise dulapul și începu să se inspecteze în oglinda lungă de pe spatele ușii. Văzu o femeie de înălțime puțin sub medie, cu un corp lipsit de formele generoase ale animatoarelor lui Duffy. Picioarele mai salvau din situație, își zise. Lungi și bine proporționate, se terminau cu o pereche de coapse zvelte. Șoldurile erau înguste,

cam prea băieţeşti, se gândi ea bosumflată; iar mărimea bustului era cutremurător de nesatisfăcătoare. O sumedenie de femei din trupă aveau mai mult farmec şi mai multă experienţă.

Jo nu vedea în oglindă nimic ce ar fi putut atrage un avocat sofisticat din Chicago. Nu remarcă sinceritatea care strălucea în ochii verzi cu aspect oriental, nici bărbia pronunţată sau buzele pline. Pielea smeadă şi părul negru îi confereau un aer exotic, recunoscu ea, fără a-şi da seama cât de atrăgătoare o făcea temperamentul neîmblânzit ce răzbătea uneori la suprafaţă. Costumul negru îi scotea perfect în evidenţă trupul ferm şi mlădios, însă fata nici nu se gândi la sclipirea ca de satin a pielii ei netede. Încruntată, îşi dădu părul pe spate şi începu să-l împletească.

„Precis cunoaşte zeci de femei, se gândi ea în timp ce îşi aranja coada. Probabil că iese la cină cu alta în fiecare seară. Poartă haine frumoase şi parfumuri scumpe, continuă ea să se tortureze. Au nume precum Laura sau Patricia şi râsete joase, studiate." Jo îşi privi reflexia cu o sprânceană ridicată şi încercă să imite râsul femeilor din lumea bună, dar strâmbă din nas la auzul unui sunet atât de găunos. „Vorbesc la lumina lumânării şi la un pahar de Beaujolais despre prieteni comuni, despre familiile Wallace sau Jameson. Şi când o ia pe cea mai frumoasă dintre ele acasă, ascultă împreună Chopin şi beau coniac în faţa şemineului. Doamna încântătoare e experimentată, pasională şi trecută prin viaţă. Pielea îi e moale şi albă. Când el pleacă, nu e devastată, ci reacţionează matur. Nici măcar nu-i pasă dacă o iubeşte sau nu."

Se uită la femeia din oglindă şi observă că obrajii îi erau umezi. Trânti uşa cu un ţipăt de frustrare. „Ce se petrece cu mine? se întrebă, ştergându-şi lacrimile de pe faţă. Nu sunt în apele mele de zile bune! Trebuie să ies din...

din... orice e starea asta. Încălță niște pantofi de sport, își luă halatul pe braț și ieși în grabă din rulotă.

Pășea cu precauție, evitând bălțile și orice altă speculație privind viața amoroasă a lui Keane Prescott. Când ajunse la jumătatea drumului, dădu peste Rose. Jo îi citi pe chip că era mânioasă.

–Bună, Rose, spuse ea, dându-se strategic la o parte când îmblânzitoarea de șerpi păși direct într-o băltoacă.

–Nu mai are speranță, răspunse Rose. Îți spun eu, continuă ea, oprindu-se și fluturând un deget spre Jo. De data asta mi-a ajuns. De ce-ar trebui să-mi pierd timpul?

–Ai fost cât se poate de răbdătoare, consimți prietena ei, știind că simpatia era cea mai înțeleaptă cale. E mai mult decât meritată.

–Răbdătoare? Rose își duse mâna la sân într-un gest dramatic. Am avut răbdarea unei sfinte. Dar până și sfinții au limitele lor! Își aruncă părul peste umeri și oftă prelung. *Adios!* Cred că mă strigă mama.

Jo își continuă drumul spre cortul de spectacole. Jamie trecu pe lângă ea, cu mâinile în buzunare.

–E nebună, mormăi el. Se opri și își desfăcu larg brațele. Lăsa impresia unui om nevinovat și folosit. Jo dădu din umeri. Clătinând din cap, clovnul se îndepărtă. E nebună, rosti din nou.

Jo îl urmări cu privirea până ce se făcu nevăzut, apoi o luă spre cort.

Înăuntru, Carmen îl urmărea în plină adorație pe Vito, care exersa un nou număr pe sârma înclinată. Cortul răsuna de zarva repetițiilor: glasuri și bufnituri, huruitul echipamentului și lătratul câinilor îmbrăcați în costume de clovn. În primul ring, Jo îi zări pe cei șase frați Beirot, care tocmai se încălzeau pentru numărul lor de acrobație. Mulțumită de momentul pe care și-l alese, străbătu neobservată întreaga lungime a arenei. Un fluierat aspru

se auzi de deasupra ei. Ridică privirea şi îi făcu amical cu pumnul lui Vito. O striga de la cinci metri înălţime, în timp ce se legăna pe o sârmă subţire, aşezată la un unghi de patruzeci şi cinci de grade.

–Hei, gagico, ai un fund de milioane. Eşti aproape la fel de drăguţă ca mine.

–Nimeni nu-i la fel de drăguţ ca tine, Vito, replică ea.

–A, ştiu asta, oftă el executând o pivotare impecabilă. Dar am învăţat să-mi accept soarta. Când ieşim în oraş, scumpo? o întrebă el ca de fiecare dată, făcându-i provocator cu ochiul.

–Când îmi înveţi pisicile să meargă pe sârmă, îi dădu Jo răspunsul obişnuit.

Vito izbucni în râs şi începu să danseze un fel de cha-cha pe coardă. Carmen îi aruncă lui Jo o privire ucigătoare. „Trebuie să fie îndrăgostită până peste cap dacă ia în serios flirturile nevinovate ale lui Vito", se gândi Jo. Apropiindu-se de ea, îi şopti complice:

–Ar fi căzut de pe sârmă dacă aş fi primit.

–Eu aş accepta dacă m-ar invita, mormăi Carmen, încântătoare până şi când era bosumflată.

Jo scuturâ din cap, întrebându-se de ce idilele erau întotdeauna atât de complicate. Era norocoasă că nu avea o asemenea problemă.

Dându-i lui Carmen o palmă de încurajare pe umăr, se îndreptă spre primul ring.

Cei şase fraţi Beirot erau cu toţii nişte tipi bruneţi şi îndesaţi care imigraseră din Belgia. Jo exersa adeseori cu ei pentru a-şi menţine elasticitatea şi ca să se asigure că nu i s-au tocit reflexele. Îi plăcea pe toţi, le cunoştea soţiile şi copiii şi înţelegea amestecul lor unic de engleză şi franceză.

Raoul era cel mai în vârstă şi mai solid dintre fraţi. Din cauza siluetei şi a forţei sale, el era cel care susţinea piramida

umană. O observă pe Jo și îi făcu amical cu mâna. Zâmbind, își duse mâna peste părul ce începea să se răărească.

–Salut. Vrei să faci tumbe?

Jo râse și sări peste gard. Le arătă limba când auzi din cele toate cele șase guri că „lenevea".

–Trebuie să mă încălzesc puțin. Mușchii mei au nevoie de reglaj, rosti ea, luând un aer de demnitate lezată.

Se antrenă cu ei în următoarea jumătate de oră, făcând exerciții de sporire a flexibilității și a capacității pulmonare. Mușchii i se încălziseră și începeau să se relaxeze, inima îi bătea regulat. Era plină de energie. Mintea îi era limpede. În această stare, se lăsă convinsă cu ușurință să execute câteva acrobații. Lăsând lucrurile mai complicate pe seama experților, făcu sub supravegherea lui Raoul niște salturi pe spate, volte și răsuciri. Reuși cu oarecare succes să meargă pe sferă vreme de treizeci de secunde, alegându-se cu fluierături admirative la final.

Când acrobații începură cu salturile, se dădu la o parte. Se aliniară unul în urma celuilalt și începură să alerge pe o rampă, sărind pe o trambulină și executând o serie de răsuciri și rotiri înainte să aterizeze pe saltea. Se strigau unul pe celălalt într-un flux continuu de franceză.

–Bine. Jo, e rândul tău, o invită Raoul cu un gest din mână.

–O, nu. Scuturând din cap, se întinse să-și ia halatul.

–Aha!

Urmă un cor de tachinări și lingușiri în franceză.

–Trebuie să le dau pisicilor vitaminele, spuse ea neînduplecată.

–Hai, Jo. E distractiv. Nu-ți place să zbori? Raoul rânji și ridică din sprâncene. Când tânăra aruncă o privire spre rampă, acrobatul știu că era tentată să încerce. Hai că poți să sari bine. Faci un salt înainte peste cap, apoi aterizezi pe umerii mei.

Se bătu ușor pe umeri, ca pentru a-i arăta că se putea bizui pe ei.

Jo zâmbi și își mușcă gânditoare buza inferioară. Trecuse mult timp de când se urcase la trapez. Într-adevăr, părea distractiv. Îi aruncă lui Raoul o privire serioasă.

–Mă prinzi?

–Raoul nu ratează niciodată, declară el cu mândrie, apoi se întoarse spre frații săi. *N'est-ce pas?* Ceilalți ridicară din umeri și își dădură ochii peste cap, mormăind nedeslușit. Ha, făcu el, cu un gest de respingere din dosul palmei.

Știind că Raoul era unul dintre cei mai pricepuți acrobați, Jo se apropie de rampă. Îl săgetă pentru o ultimă oară cu ochii mijiți.

–Să mă prinzi, îi porunci, făcându-i cu degetul.

–*Chérie*, e fular la ureche, rosti el și își luă poziția cu o mișcare elegantă din mâini.

–Floare, îl corectă Jo.

Apoi trase o gură adâncă de aer, își ținu răsuflarea și porni. Când picioarele îi părăsiră trambulina, se ghemui pentru rostogolirea peste cap și văzu cortul răsturmându-se odată cu ea. Se simțea bine. Când cortul începu să revină la poziția inițială, se îndreptă pentru elementul final, având grijă să nu-și încordeze mușchii. Picioarele îi aterizară pe umerii puternici ai lui Raoul și se clătină doar puțin înainte ca acesta să-i apuce strâns gleznele. Jo se îndreptă din postura nereușită și compensă printr-un gest teatral cu ambele brațe, primind aplauze și fluierături generoase. Sări cu vioiciune, iar Raoul o prinse de mijloc să amortizeze impactul.

–Nu vrei să intri în echipa noastră? o întrebă, dându-i o palmă amicală pe fund. Te punem pe prăjina flexibilă.

Jo rânji și își luă halatul.

–Nu mersi. Rămân la mâțe.

După ce le făcu zglobiu cu mâna, își îmbrăcă halatul pe jumătate și porni spre arenă. Se opri locului când îl văzu pe Keane rezemat de balustrada de la primul rând al tribunei.

–Uimitor, spuse și se îndreptă spre ea. Dar, la urma urmei, circul ar trebui să fie uimitor, nu? Ridică mâneca uitată a halatului, apoi îi vârî celălalt braț în ea. Există ceva ce nu poți să faci?

–Sute de lucruri, răspunse ea, luându-l în serios. Dar mă pricep foarte bine numai la animale. Restul este doar joacă.

–Mi-ai părut extraordinar de pricepută în ultima jumătate de oră, replică el în timp ce îi scotea părul strâns în coadă de sub gulerul halatului.

–Ești aici de atâta timp?

–Am intrat când Vito îți remarca fundul.

–Ah, făcu Jo și începu să râdă, privindu-l în treacăt pe Vito, care tocmai flirta cu Carmen. E un nebun.

–Poate, o aprobă Keane, apucând-o de braț. Dar are o vedere ascuțită. Vrei niște cafea?

Jo își aduse numaidecât aminte de seara trecută. Cum nu mai voia să cadă pradă farmecelor lui, clătină din cap.

–Trebuie să mă schimb, îi spuse ea legându-și cordonul. La două avem spectacol și vreau să repet cu leii.

–E incredibil cât timp dedicați artei voastre. Repetițiile par să se întindă până la începutul spectacolului, iar spectacolul pare să se încheie cu alte repetiții.

Jo se înmuie când îl auzi numind „artă“ îndeletnicirea lor.

–Artiștii de circ caută mereu ceva în plus în ei înșiși. E o încleștare continuă în urmărirea perfecțiunii. Chiar și când un număr decurge strălucit și știi asta, începi să te gândești la reprezentația următoare. Cum pot să fac

totul mai bine, la o anvergură mai mare, mai sus sau mai repede?

–Niciodată mulțumiți? întrebă Keane când ieșiră la lumina soarelui.

–Dacă am fi, nu am mai avea motivație să continuăm.

Keane încuviință, însă în gestul lui era ceva nefiresc, de parcă ar fi fost cu mintea în altă parte.

–Trebuie să plec în după-amiaza asta, spuse el ca pentru sine.

–Plecați? Inima îi îngheță în piept. Impactul veștii fu atât de copleșitor și neașteptat, încât avu nevoie de un moment în care să-și revină. La Chicago?

Keane se opri și se întoarse spre ea.

–Hm? A, da.

–Și circul? întrebă Jo, rușinată că nu aceasta fusese prima ei grijă.

Își dădu brusc seama că nu voia ca el să plece. Keane se încruntă preț de o clipă, apoi își continuă drumul.

–Nu are sens să dau peste cap programul din acest an, rosti el pe un ton aspru și oficial.

–Din acest an? repetă Jo cu precauție.

Bărbatul se întoarse și se uită la ea.

–Nu m-am hotărât încă asupra căii de urmat, dar nu am să fac nimic până la finele verii.

–Înțeleg, oftă ea. Deci avem o amânare.

–Într-un fel.

Jo căzu pe gânduri câteva clipe, dar nu se putu abține să nu întrebe:

–Atunci, nu veți... adică, veți sta la Chicago acum; nu veți mai călători cu noi?

Ocoliră o baltă până când Keane răspunse.

–Nu mă simt în stare să fac o alegere în deplină cunoștință de cauză după o ședere atât de scurtă. Au apărut niște complicații în unul dintre dosarele mele, de care

trebuie să mă ocup personal, dar ar trebui să mă întorc într-o săptămână sau două.

Un sentiment de ușurare îi inundă întreaga ființă. „Se va întoarce", îi șopti o voce în ureche. „Nu ar trebui să-ți pese", șopti o alta.

–În câteva săptămâni vom fi în Carolina de Sud, îl informă Jo cu prefăcută nepăsare.

Ajunseseră la rulota ei. Apucă de clanță și apoi se întoarse spre el. „Vreau doar să-l fac să înțeleagă ce înseamnă circul, își spuse sieși în vreme ce îl privea drept în ochi. E singurul motiv pentru care vrea să se întoarcă." Conștientizarea minciunii o făcu să-și ferească ochii.

Keane zâmbi, uitându-se îndelung la chipul ei.

–Da, Duffy mi-a dat o listă cu etapele turneului. Vă găsesc eu. Nu mă inviți înăuntru?

–Înăuntru? A, nu, v-am spus că trebuie să mă schimb și... Bărbatul făcu un pas înainte în timp ce ea căuta scuze. Ceva din ochii lui îi dădu de înțeles că nu trebuia să dea înapoi. Văzuse aceeași privire în ochii unui leu care avusese de gând să treacă un hotar periculos. Pur și simplu nu am timp acum. Dacă nu ne mai vedem până plecați, vă urez drum bun. Se întoarse să deschidă ușa. Simți o mișcare în urma ei și se răsuci, dar în clipa aceea el o împinse peste prag și o urmă înăuntru. Când închise ușa după el, Keane se trezi față în față cu o întruchipare a mâniei. Nu-i plăcea să fie încolțită. Spuneți-mi, domnule avocat, sunteți la curent cu legislația pe tema intrării prin efracție?

–Nu se aplică, replică el flegmatic. Ușa nu era închisă. Își plimbă privirea peste simplitatea atrăgătoare a rulotei lui Jo. Culorile predominante erau parcă desprinse dintr-un peisaj de toamnă, iar zorzoanele lipseau cu desăvârșire. Linoleumul cu picățele bej și maro era curat ca lacrima. Interiorul semăna cu al rulotei lui Frank, însă

detaliile confereau o anumită căldură. La ferestre nu erau jaluzele, ci draperii; pe canapeaua verde erau răspândite perne mari, confortabile; un buchet de flori sălbatice proaspăt culese înveselea atmosfera. Fără să scoată vreo vorbă, Keane se îndreptă spre cufărul negru lăcuit de pe latura opusă ușii. Pe el se găsea o carte, pe care o ridică în timp ce Jo încă fierbea. *Contele de Monte Cristo*, rosti el cu voce tare și o deschise. În franceză, adăugă ridicând din sprânceană.

–A fost scrisă în franceză, deci o citesc în franceză, murmură Jo, trăgându-i-o din mână.

Iritată, deschise capacul lăzii, să pună cartea la adăpost.

–Măi să fie, sunt toate ale tale? Keane prinse capacul cu o mână și cu cealaltă căută printre cărți. Tolstoi, Cervantes, Voltaire, Steinbeck. Când ai timp să citești așa ceva în lumea asta nebună, în care trebuie să muncești douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru?

–Îmi fac timp, se răți Jo la el, cu scântei în priviri. Propriul meu timp. Doar pentru că ești proprietarul nu înseamnă că poți să dai buzna aici, să-mi scotocești prin lucruri și să-mi ceri să-ți dau socoteală pentru timpul meu liber. Asta e rulota mea. Tot ce e în ea îmi aparține.

–Stai puțin, îi opri Keane torentul de cuvinte. Nu-ți cer să-mi dai socoteală pentru timpul tău liber. Eram pur și simplu uimit că ai destul timp la dispoziție pentru asemenea lecturi. De vreme ce nu mă pot pretinde un specialist în domeniul tău, ar fi incredibil de stupid din partea mea să critic numărul de ore pe care-l aloci muncii. În al doilea rând, continuă bărbatul înaintând spre ea, însă fără să o atingă – deși Jo tresări la acest gând –, îmi cer scuze că ți-am „scotocit prin lucruri", după cum te-ai exprimat. Eram curios din mai multe motive. Unul ar fi că și eu posed o bibliotecă destul de vastă. Se pare că avem

pasiuni comune, indiferent că ne place sau nu. Cât despre faptul că am dat buzna în rulota ta, nu pot decât să pledez vinovat. Dacă ai de gând să-mi intentezi un proces, îți pot recomanda câțiva avocați de două parale cu onorarii exagerate.

Ultimele lui cuvinte forțară un zâmbet pe buzele ei șovăielnice.

–Am să mă mai gândesc la asta. Coborî capacul lăzii cu mai multă grijă decât intenționase mai devreme. I se atrăsese atenția că nu se comportase prea amabil. Îmi pare rău, zise ea cu spatele la el.

–Pentru ce? întrebă el curios.

–Pentru că m-am burzuluit la tine. Ridică din umeri și apoi îi lăsă să cadă. Credeam că mă critici. Poate că sunt prea sensibilă.

Până să vină răspunsul lui Keane trecură câteva secunde.

–Îți accept scuzele fără rost, dacă îmi răspunzi la o întrebare.

Jo se încruntă nedumerită.

–Ce întrebare?

–Citești Tolstoi în rusă?

Jo izbucni în râs, dându-și la o parte firele rebele de pe față.

–Da, e în rusă.

Keane surâse, desfătându-se la vederea celor două gropițe din obrajii ei.

–Știi că, deși ești încântătoare în orice situație, farmecul ți-e însutit când zâmbești?

Tânăra se crispă. Deloc obișnuită cu acest tip de complimente, se uită la el fără a ști cum să-i răspundă. Îi veni în minte gândul că oricare dintre femeile sofisticate pe care și le imaginase în dimineața aceea ar fi știut exact ce să zică. Ar fi fost capabile să zâmbească sau să râdă,

să servească replica potrivită. Jovilette Wilder nu era o asemenea femeie, recunoscu ea. Îl privi grav.

–Nu știu să flirtez, mărturisi ea fără ocolișuri.

Keane își dădu capul într-o parte, iar pe chipul său trecu cu o umbră prea rapidă ca Jo s-o poată interpreta. Păși spre ea.

–Jo, nu flirtam cu tine. Făceam doar o observație. Nu ți-a mai spus nimeni că ești frumoasă?

Se afla mult prea aproape de ea, dar Jo nu prea avea loc de manevre evazive în spațiul strâmt al rulotei. Fu nevoită să-și dea capul pe spate și să-și țină ochii la același nivel cu ai lui.

–Nu chiar în felul în care ai făcut-o tu.

Își propti repede o palmă pe pieptul lui, dornică să păstreze mica, dar importanta distanță dintre ei. Știa că fusese încolțită, însă nu însemna că era învinsă. Keane îi ridică mâna cu blândețe, o întoarse cu palma în sus și o duse la buze. Fără a fi conștientă de asta, fata își umplu până la refuz plămânii cu aer și îi goli lent.

–Ai mâini splendide, murmură el, urmărind cu degetul linia subțire, albastră a vinișoarelor. Oase înguste, degete lungi. Și palmele arată că ai muncit din greu. Ceea ce le face încă și mai interesante. Ca și pe tine, încheie el, ridicându-și privirea de la mână la chipul ei.

Vocea lui Jo răgușì de emoție, dar nu avea cum să o schimbe.

–Nu știu cum ar trebui să răspund când îmi spui asemenea lucruri. Aș prefera să încetezi.

Sub halat, sânii urcau și coborau odată cu bătăile înnebunite ale inimii.

–Sincer? Keane își trecu dosul palmei pe obrazul ei. Este păcat, pentru că găsesc tot mai multe de spus cu cât te privesc mai bine. Jovilette, ești o creatură atât de fascinantă!

–Acum o să mă schimb. Trebuie să pleci, spuse ea mobilizându-şi toată hotărârea.

–Din păcate, e adevărat, murmură el luându-i bărbia în mână. Atunci dă-mi un sărut de rămas-bun.

Jo încremeni.

–Nu prea cred că e necesar...

–Nu ai putea să te înşeli mai mult. E cât se poate de necesar, îi spuse el în timp ce îşi cobora gura. Buzele li se întâlniră într-o şoaptă uşoară şi blândă. O cuprinse cu braţele, aducând-o cu delicateţe mai aproape de el. Sărută-mă şi tu, porunci el încet. Pune-ţi braţele în jurul meu şi sărută-mă.

Tânăra mai rezistă o clipă, însă ispita gurii lui care o ciugulea pe a ei era prea puternică. Lăsându-şi voinţa condusă de instinct, îşi ridică braţele şi îi cuprinse gâtul. Gura i se înmuie sub a lui, despărţindu-se, oferindu-se. Capitularea ei păru să-i aţâţe flacăra pasiunii. Sărutul deveni mai aspru. Braţele i se încordară, zdrobind-o la pieptul lui. Geamătul ei înfundat nu era de protest, ci de uimire. Degetele îşi găsiră drumul prin părul lui des, rugându-l să se apropie. Simţi halatul desfăcându-se, apoi mâinile lui trecându-i peste bust. Se înfioră la atingerea lui, simţi cum pielea i se încălzeşte, se răceşte şi se încălzeşte din nou în succesiune rapidă.

Când îi luă sânul în mână, se ruşină şi icni speriată.

–Încetişor, îi şopti el pe buze.

O mângâie cu blândeţe, convingând-o să se relaxeze din nou. Îi sărută colţurile gurii, aşteptând să se liniştească înainte să i-o exploreze iarăşi cu limba. Costumul subţire îi venea ca un şablon peste trup. Nu opunea nicl o barieră degetelor lui fierbinţi şi curioase. Se mişcau încet, zăbovind pe vârful sânului, explorându-i moliciunea, rătăcind spre talie, apoi mângâindu-i şoldul şi coapsa.

Nici un alt bărbat nu o mai atinsese atât de nestingherit. Jo era incapabilă să-l oprească, neputincioasă în fața propriei sale nevoi de a fi iarăși dezmierdată. Oare aceasta era pasiunea despre care citise adeseori? Pasiunea care îi împingea pe bărbați la război, să se împotrivească oricărei rațiuni, să riște totul? Simți că în sfârșit o înțelegea. Se agăță de el în vreme ce învăța – prin descoperire – nevoile propriului trup. Gura îi deveni tot mai înfometată, mai dornică să se delecteze cu gustul lui. Era sigură că rămăsese în brațele lui câtă vreme anotimpurile zburau unul după altul, deceniile se succedau cu iuțeală și lumi întregi erau distruse și construite din nou.

Dar când bărbatul se retrase, Jo zări același soare revărsându-se prin fereastră. Eternitatea durase doar câteva clipe.

Incapabilă să scoată un cuvânt, îl privi pur și simplu, fermecată. Ochii îi erau întunecați și ageri, obrajii îmbujorați de patimă. Dar cumva, deși încă ardea după sărutul lui, gura ei își păstrase inocența tinerească.

–E greu de crezut că sunt primul bărbat care te atinge, murmură el, sorbind-o din priviri. Și e teribil de incitant. Mai ales acum că am aflat că ai o pasiune care-ți egalează frumusețea. Cred că mi-ar plăcea să facem dragoste pentru prima oară în timpul zilei, ca să privesc cum minunata stăpânire de sine pe care o ai se desface strat după strat. Discutăm despre asta când mă întorc.

Jo se forță să-și recapete luciditatea, știind că era periculos de aproape să i se predea necondiționat.

–Doar pentru că te-am lăsat să mă săruți și să mă atingi nu înseamnă că am să te las să faci dragoste cu mine. Se îndreptă de spate simțind cum își recăpăta încrederea în sine. Dacă o fac, va fi pentru că e ceea ce vreau eu, nu pentru că-mi spui tu.

Expresia din ochii lui Keane se schimbă.

–Corect, încuviință el. Și va fi treaba mea să te fac să o dorești. Îi luă bărbia în palmă și îi așeză un sărut fugar pe buze. Ca și prima oară, Jo își ținu ochii deschiși și îl privi. Îl simți zâmbind strengărește înainte să-și ridice capul. Ești cea mai fascinantă femeie pe care am întâlnit-o vreodată. Se întoarse și se îndreptă spre ușă. Am să mă întorc, spuse el fluturând nonșalant din mână, după care ieși.

Jo contemplă spațiul gol într-o tăcere deplină.

Fascinantă? își repetă ea, trecându-și vârfurile degetelor pe buzele ce nu-și pierduseră căldura. Alergă repede la fereastră și, îngenunchind pe canapea, îl petrecu pe Keane cu privirea. Cu un fior brusc, își dădu seama că deja îi era dor de el.

capitolul 6

Jo învățase că săptămânile pot trece la fel de greu ca anii. După plecarea lui Keane, căutase orice urmă a lui la fiecare etapă a turneului. Scrutase înfrigurată mulțimile de orășeni care veneau la ridicarea cortului de spectacole, iar pe măsură ce zilele se lungeau, oscila între mânie și disperare față de absența lui. Singurul loc unde mai reușea să-și păstreze concentrarea era în cușcă, fiindcă știa că nu-și putea permite greșeli. Dar după fiecare spectacol îi era din ce în ce mai greu să se relaxeze. Se trezea în fiecare dimineață cu certitudinea că el avea să se întoarcă. În fiecare noapte era bântuită de nesomn, așteptând ca soarele să răsară. Primăvara era în plină floare. Terenurile cu iarba lor înaltă miroseau a viață înnoită. De obicei, responsabile pentru asta erau florile sălbatice strivite sub picioare, care își lăsau aroma puternică în aer. Deși caravana circului călătorea spre nord, zilele se încălzeau și soarele se încăpățâna să se ducă tot mai târziu la culcare. În vreme ce mai toți ceilalți membri ai trupei se bucurau de aerul înmiresmat și cerul senin, Jo era ca pe ace.

Îi trecu prin minte că, după întoarcerea la viața sa din Chicago, Keane luase decizia de a nu mai reveni. La Chicago avea confort, avuție și femei elegante. De ce s-ar fi întors? Jo evită să se gândească la soarta circului, refuzând să ia în calcul posibilitatea ca proprietarul să-l închidă la sfârșitul stagiunii. Își spuse că singurul motiv pentru care voia să-l revadă era pentru a-l convinge să țină circul deschis. Dar amintirea brațelor care-i cuprinseseră trupul îi invada gândurile mult prea des. Se resemnă treptat, umplând cu muncă golul inexplicabil pe care îl simțea.

De câteva ori pe săptămână își făcea timp să-l antreneze pe Gerry, care se arăta plin de entuziasm. La început, îi permise doar să lucreze cu doi pui din menajerie, lăsându-l să se joace cu ei și să-i hrănească, dar cu mănuși de piele pe mâini. Îl încurajă să-i învețe trucuri simple cu ajutorul bucățelelor de carne. Și Jo și el fură mulțumiți când felinele răspunseră răbdării sale, începând să-i dea ascultare.

Zelosul Gerry, cu afecțiunea lui sinceră față de animale, avea precis un potențial considerabil. Marea ei grijă era că încă nu dezvoltase o frică sănătoasă. Era prea nonșalant, iar cu nonșalanța, știa Jo, venea și neatenția. Când fu de părere că progresase îndeajuns, hotărî că sosise timpul să facă următorul pas în instruirea lui.

În acea zi nu se ținea spectacolul de matineu, iar sub cortul principal se adunaseră la repetiții mai toți membrii trupei. Jo era îmbrăcată în cizme și pantaloni kaki, cu o bluză cu mâneci lungi vârâtă în pantaloni. Stătea cu ochii pe Gerry în vreme ce își strângea biciul în mână. Intraseră în cușca de siguranță, iar acum Jo îi dădea ultimele instrucțiuni.

–Bine. Buck are să-i dea drumul lui Merlin prin culoar. În afară de Ari, e cel mai docil dintre motani. Se opri și adăugă cu tristețe în ochi: Ari nu mai poate duce nici măcar o sesiune scurtă de repetiții. Alungă depresia care o amenința și continuă: Merlin te cunoaște, e obișnuit cu vocea și cu mirosul tău. Gerry încuviință și înghiți în sec. Când intrăm, te ții ca scaiul de mine. Te miști când mă mișc și eu și nu scoți o vorbă până când nu-ți spun. Să nu fugi dacă ți se face frică. E important, înțelegi? întrebă ea și îl strânse de braț ca să-și sublinieze vorbele. Nu fugi. Îmi spui dacă ți-e teamă și te duc până la cușca de siguranță.

–Nu am să fug, Jo, promise el ștergându-și palmele umezite de emoție pe pantaloni.

–Ești gata?

–Da, răspunse tânărul cu un zâmbet larg.

Jo deschise ușa ce dădea în cușca principală și îl lăsă pe Gerry să intre, după care o încuie. Se îndreptă spre centrul arenei cu pași calmi, încrezători.

–Dă-i drumul, Buck, strigă ea, și imediat se auzi zăngănitul de bare. Merlin intră fără grabă, apoi sări pe piedestal. Căscă gura cât toate zilele înainte să se uite la Jo. Merlin, azi facem un solo și tu ești vedeta, i se adresă ea apropiindu-se. Vino după mine, îi ordonă lui Gerry, care stătea pironit locului și se holba la felina mătăhăloasă.

Merlin îi aruncă nou-venitului o privire nepăsătoare și așteptă. Cu o mișcare ascendentă din braț, Jo îl făcu să se ridice pe labele din spate. Știi, primul truc pe care îl învață un leu e să-și ia locul, îi spuse tânărului din spatele ei. Publicul nici măcar nu bagă de seamă. Ridicarea pe două labe, urmă ea în timp ce îi făcea semn lui Merlin să-și coboare labele din față, e de obicei al doilea element și ia ceva timp. Mai întâi trebuie să ai grijă ca mușchii dorsali ai leului să fie exersați. Îi făcu din nou semn lui Merlin să se ridice, apoi, cu o comandă rapidă, îl îndemnă să sfâșie aerul cu ghearele și să ragă. Minunat, grăsunule, surâse ea, după care îi permise să revină la postura patrupedă. Fiecare ordin se dă întotdeauna din aceeași poziție și pe același ton. E nevoie de răbdare și de mult exercițiu. Acum îl dau jos de pe piedestal. Plesni cu biciul pe podea, iar Merlin sări jos. Acum îl mân spre locul din arenă unde vreau să se întindă. Jo porni și se asigură că învățăcelul ei o urma. Cușca e un cerc de doisprezece metri în diametru. Trebuie să cunoști fiecare centimetru din ea pe de rost. Trebuie să știi cât de departe de gratii te găsești în fiecare moment al spectacolului. Dacă ajungi cu spatele

la bare, nu ai cum să te ferești în caz că ai necazuri. Este una dintre cele mai mari greșeli pe care le poate face un antrenor de lei. La semnalul ei, Merlin se lăsă jos, apoi se întoarse pe o rână. Rostogolire, Merlin, rosti ea brusc, semn care îl trimise într-o serie de tumbe. Folosește-le numele cât mai des; îi ține atenți la tine. Trebuie să cunoști fiecare leu și tendințele lor individuale.

Jo păși alături de Merlin, apoi îi făcu semn să se oprească. Când scoase un răget, îl scărpină pe creștet cu coada biciului.

–Le place să fie mângâiați ca oricăror pisici de casă, dar nu trebuie să te joci cu ei. Este esențial să nu le acorzi o încredere totală și să-ți amintești întotdeauna că trebuie să-ți păstrezi autoritatea asupra lor. Ți-i supui nu prin șfichiuiri, bătăi sau urlete, ceea ce nu e doar o cruzime, ci și face din ei niște animale rele și imprevizibile, cât prin răbdare, respect și determinare. Niciodată să nu-i umilești; au dreptul la mândria lor. Îi păcălești, Gerry, rosti ea ridicând ambele brațe, gest care îl aduse din nou pe Merlin pe picioarele din spate. Factorul necunoscut este omul. De aceea folosim lei crescuți în savană și nu pe cei din captivitate. Ari e o excepție. Un leu născut și crescut în captivitate e prea obișnuit cu oamenii, așa că îți poți pierde concentrarea. Înaintă cu brațele ridicate. Merlin o urmă, umblând pe labele posterioare. Avea peste doi metri și se înălța amenințător peste Jo. Poate că au oarecare afecțiune față de tine, dar nici o teamă și foarte puțin respect. Din nefericire, asta se întâmplă adeseori când vine vorba de o felină cu care lucrezi de mult. Nu devin mai docile cu trecerea timpului, ci mai periculoase. Te pun mereu la încercare. Șmecheria e să le faci să creadă că ești invulnerabil. Îl aduse jos pe Merlin, care căscă încă o dată, și îl trimise la locul lui. Dacă unul vrea să-ți dea o labă, trebuie să-l oprești chiar atunci, pentru că altfel vor

încerca din nou și din nou, și se vor apropia tot mai mult. De obicei, dacă un antrenor e rănit în cușcă, a pățit-o fiindcă a făcut o greșeală. Leii le observă imediat; uneori le trec cu vederea, alteori nu. Ăsta mi-a dat niște bobârnace zdravene de câteva ori. Și-a ținut ghearele retrase, dar întotdeauna există posibilitatea ca la un moment dat să uite că se joacă. Întrebări?

–Sute, răspunse Gerry în vreme ce se ștergea la gură cu dosul palmei. Doar că acum nu mă pot concentra pe una anume.

Jo chicoti și îl scărpină din nou pe Merlin când îi auzi răgetul.

–Au să-ți vină toate mai târziu. E greu să absorbi totul de prima dată, dar ți se ivesc în minte după ce te relaxezi. Bine, știi semnalul. Fă-l să se ridice.

–Eu?

Jo făcu un pas în lateral, lăsându-și elevul față în față cu Merlin.

–Poți să fii oricât de speriat, doar să nu lași teama să ți se vadă pe față. Privește-l în ochi.

Gerry își frecă palma de pantaloni, apoi o ridică așa cum o văzuse pe Jo făcând de sute de ori.

–Sus, i se adresă el felinei pe un ton relativ ferm.

Merlin îl observă pentru o clipă, apoi se uită la dresoare. Știa foarte bine că are în față un amator nedemn de atenția lui. Jo fu atentă să nu i se citească nici o expresie pe chip.

–Te testează. Are experiență și e mai greu de păcălit. Fii mai hotărât, și de data asta spune-i pe nume.

Gerry luă o gură adâncă de aer și repetă semnalul din mână.

–Sus, Merlin.

Leul îl privi mai întâi cu coada ochiului, apoi începu să-l măsoare.

–Din nou, îi ceru Jo tânărului, care înghiţi sonor. Cu mai multă autoritate în glas. Crede că eşti fraier.

–Sus, Merlin! repetă el. Cuvintele lui Jo îl enervaseră destul cât să ridice vocea. Merlin se supuse, deşi îndărătnicia lui era evidentă. A făcut-o. Chiar a făcut-o, şopti Gerry plin de emoţie.

–Foarte bine, zise Jo, mulţumită de ambii săi elevi. Acum adu-l jos. Odată ce leul reveni la poziţia iniţială, Jo îi ceru băiatului să-l facă să coboare de pe piedestal. Îi întinse biciul. Uite. Foloseşte mânerul să-l scarpini pe cap. Cel mai mult îi place după ureche.

Dresoarea simţi o urmă de tremur în mâinile lui când luă biciul, însă apoi îl ţinu ferm, chiar şi când Merlin închise ochii şi dădu drumul unui răget puternic.

Drept răsplată pentru că se descurcase bine, Jo îi permise lui Merlin să i se frece de picior până la sosirea lui Buck, care trebuia să-l scoată din cuşcă. Zăngănitul barelor era semnalul de final pentru leu, care, ca un soldat victorios, ieşi cu fruntea sus.

–Te-ai descurcat foarte bine, îi spuse lui Gerry când rămaseră singuri în cuşcă.

–A fost grozav. Băiatul îi înapoie biciul, cu mânerul ud de la palmele lui transpirate. A fost incredibil. Când pot s-o fac din nou?

Jo zâmbi şi îl bătu pe umăr.

–În curând. Dar nu uita lucrurile pe care ţi le-am spus şi vino la mine când îţi aminteşti toate întrebările acelea.

–Bine. Mersi, Jo. Mersi foarte mult. Vreau să merg să le povestesc băieţilor, spuse el cu mâna pe poarta cuştii de siguranţă.

–Du-te. Îl privi cum o luă la goană. Sări peste balustradă şi se făcu nevăzut prin intrarea din spate. Jo se sprijini

de bare, cu un zâmbet larg pe chip. Așa eram și eu? îl întrebă pe Buck, care se afla la celălalt capăt al cuștii.

–Prima oară când ai reușit de una singură să faci o mâță să se ridice, numai asta ne-au auzit urechile vreme de o săptămână. Aveai doisprezece ani și te credeai pregătită pentru spectacolul cel mare.

Izbucnind în râs, tânăra șterse mânerul biciului de pantaloni și se întoarse. Chiar atunci observă că cineva era în spatele ei.

–Keane! Folosise numele pe care își jurase că nu-l va pronunța. Se simți inundată de bucurie. Îi radia pe chip. Tocmai când renunțase la orice speranță de a-l mai vedea, iată-l. Își reveni în fire abia după ce făcu doi pași spre el, ca hipnotizată. Nu știam că te-ai întors.

Strânse cu putere mânerul biciului, căci abia se stăpânea să nu întindă mâinile să-l atingă.

–Se pare că mi-ai dus dorul.

Glasul îi era așa cum și-l amintea: jos și domol.

Jo se blestemă în sinea ei că era atât de naivă și de transparentă.

–Poate... puțin, recunoscu ea cu precauție. Se pare că m-am obișnuit cu tine; pe deasupra, ai fost plecat mai mult timp decât îmi spuseseși.

Arăta la fel, se gândi ea, exact la fel. Își aminti că trecuse doar o lună. Timp în care avuse impresia că trecuseră ani.

–Mmm, da. Am avut mai multe probleme decât mă așteptam. Pari cam palidă, remarcă el atingându-i obrazul cu vârful degetului.

–Probabil din cauză că nu am stat prea mult la soare, născoci ea o scuză pe moment. Cum a fost la Chicago?

Simțea nevoia să devieze conversația de la subiecte personale până avea răgaz să-și aducă sub control emoțiile; apariția lui neașteptată o dăduse peste cap.

–Bine, răspunse el, examinându-i scrupulos chipul. Ai fost vreodată pe-acolo?

–Nu. Ajungem în apropiere spre sfârşitul stagiunii, dar nu am avut timp să mă duc până în oraş.

Keane încuviinţă absent. Privirea îi lunecă spre cuşca goală din spatele ei.

–Văd că îl înveţi pe Gerry.

–Da. Uşurată că ajunseră la un subiect ce ţinea de viaţa profesională, Jo îşi relaxă muşchii umerilor. A fost pentru prima oară în aceeaşi incintă cu un leu adult. S-a descurcat foarte bine.

Keane o privi cu o mină serioasă şi iscoditoare.

–Tremura. Am observat asta de unde stăteam să te privesc.

–A fost prima lui... începu ea să-l apere pe Gerry.

–Nu-l criticam, o întrerupse Keane cu o urmă de nerăbdare. Doar că stătea acolo lângă tine, tremurând din cap până-n picioare, iar tu erai netulburată, te stăpâneai perfect.

–Stăpânirea de sine intră în fişa postului, îi aminti ea.

–Leul avea mai bine de doi metri şi zece când s-a ridicat pe labele din spate şi tu te-ai strecurat pe sub el fără nici o protecţie, nici măcar tradiţionalul scaun.

–Ţi-am mai spus, numărul meu e unul estetic, nu de luptă.

–Jo, rosti el atât de aspru încât fata clipi. Nu eşti niciodată înspăimântată când intri acolo?

–Înspăimântată? repetă ea ridicând din sprâncene. Evident că sunt înspăimântată. Mai înspăimântată decât l-ai văzut pe Gerry... sau decât ai fi şi tu.

–La ce te referi? Am văzut cum curgeau şiroaiele pe băiatul ăla.

Jo observă cu oarecare curiozitate că era mânios.

–În cea mai mare parte, era emoționat. Încă nu are experiența necesară ca să se sperie în toată puterea cuvântului. Își dădu părul pe spate și oftă prelung. Nu-i plăcea să vorbească despre temerile ei cu nimeni și îi era chiar mai dificil să o facă în fața lui Keane. Continuă totuși, din credința că dacă înțelegea ce urma să-i spună, avea să înțeleagă și circul. Adevărata teamă vine atunci când îi cunoști, când lucrezi cu ei, când îi înțelegi. Tu, unul, poți doar să speculezi despre ce pot să facă unui om. Eu știu. Știu exact de ce sunt capabili. Sunt incredibil de curajoși, dar, mai presus de orice, sunt incredibil de vicleni. Am văzut de ce sunt în stare. Cu ochi calmi și limpezi, începu să-i povestească o întâmplare din trecut: O dată, tatăl meu aproape și-a pierdut un picior. Aveam în jur de cinci ani, dar îmi amintesc totul. A făcut o greșeală și un leu nubian de aproape două sute cincizeci de kile și-a băgat colții în coapsa lui și l-a târât prin arenă. Din fericire, a fost distras de o femelă în călduri. Leii sunt imprevizibili când le stă mintea la sex, acesta fiind probabil unul dintre motivele pentru care l-a atacat pe tatăl meu. Sunt groaznic de geloși odată ce și-au ales perechea. Tata a reușit să ajungă la cușca de siguranță înainte ca vreun altul să-l atace. Nu-mi aduc aminte câte copci a avut și cât timp i-a luat să meargă bine din nou, dar nu pot uita privirea acelui leu. Înveți repede despre teamă când te afli în cușcă, dar o controlezi, o canalizezi sau îți găsești altă ocupație.

–Atunci de ce? întrebă Keane și o apucă de umeri înainte să apuce să se întoarcă. De ce o faci? Și nu-mi spune că asta e slujba ta. Nu-i suficient.

În vreme ce-l asculta, Jo căuta cu înfrigurare pe fața lui vreun semn cu ajutorul căruia să-i decripteze gândurile. Se întrebă dacă nu cumva o condamna pentru că-l luase pe Gerry în cușcă.

–Și Gerry va ajunge să se priceapă. Sunt de părere că fiecare om are nevoie să fie bun – foarte bun – la ceva. Și mă bucur când le pot oferi oamenilor care au venit să mă vadă cel mai bun spectacol de care sunt în stare. Dar dincolo de toate, fac asta pentru că le iubesc. Cuiva din afară îi vine greu să înțeleagă sentimentele unui dresor pentru animalele sale. Le iubesc inteligența, frumusețea extraordinară, forța și sălbăticia care le separă de niște cai bine dresați. Sunt captivante, provocatoare, terifiante.

Keane nu rosti nici un cuvânt timp de câteva clipe. Jo vedea în ochii lui că era încă furios, dar degetele de pe umerii ei se relaxară. Simțea o ușoară pulsație în locurile atingerii și era sigură că până dimineața aveau să-i apară vânătăi.

–Probabil că senzațiile tari creează dependență și este greu să trăiești fără ele odată ce devin o obișnuință.

–Nu știu. Nu m-am gândit niciodată la asta, replică ea, ușurată că aparent se potolise.

–Nu, nu cred că ai avea prea multe motive.

Bărbatul își plecă fruntea în semn de salut și dădu să plece. Jo făcu un pas după el.

–Keane! Numele lui îi scăpă printre buze fără să vrea. Când se întoarse spre ea, își dădu seama că nu-i putea pune nici una dintre zecile de întrebări care îi zburau prin minte. Simțea că are dreptul să-l întrebe un singur lucru. Te-ai mai gândit la ce vei face cu noi... cu circul?

Observă cum, pentru o clipă, mânia îi renăscu în privire.

–Nu.

Cuvântul fu scurt și definitiv. Când îi întoarse din nou spatele, Jo, pradă unui acces de indignare, îl prinse de braț.

–Cum poți să fii atât de rece, atât de lipsit de inimă? Cum e posibil să fii atât de nonșalant când ții în mâini viețile a peste o sută de oameni?

–Nu forța nota, Jo.

–Nu încerc asta, răspunse fata, gesticulând cu frustrare. Doar îți cer să fii drept, să fii... blând, încheie ea patetic.

–Nu-mi cere nimic, rosti el cu duritate. Sunt aici. Mulțumește-te cu asta deocamdată.

În sinea lui Jo se ducea o luptă. Nu putea să o nege: revenirea lui dovedea că se ținuse de cuvânt. Avea măcar restul stagiunii să-l convingă.

–Se pare că nu am de ales.

–Nu ai, încuviință el.

Îl privi încruntată cum se îndepărtează cu un mers elegant pe care nu putu să nu-l admire. Pentru prima oară observă că avea palmele la fel de transpirate precum cele ale lui Gerry. Enervată, le șterse de șolduri.

–Vrei să vorbim despre asta?

Jo se răsuci să-l vadă pe Jamie, care stătea în spatele ei echipat în costumul lui de clovn. Nu-i venea să creadă că fusese atât de absorbită încât se lăsase prinsă pe nepregătite.

–A, Jamie, nu te-am văzut.

–Nu te-ai uitat la altcineva în afară de Prescott de când ai ieșit din cușcă.

–Cum de ești încă machiat? îi evită ea comentariul.

Bărbatul arătă spre cățelul de la picioarele ei.

–Potaia asta nici nu mă bagă-n seamă dacă nu sunt pictat pe față. Vrei să vorbim?

–Despre ce?

–Despre Prescott, despre ce simți pentru el.

Câinele stătea răbdător lângă Jamie și dădea din coadă. Jo se aplecă și îi ciufuli blana cenușie.

–Nu știu la ce te referi.

–Uite, nu spun că nu poate să meargă, dar nu vreau să te văd suferind. Știu cum e să fii nebun după cineva.

–Ce Dumnezeu te face să crezi că sunt înnebunită după Keane Prescott? se răsti Jo concentrându-și atenția asupra câinelui.

–Hei, vorbești cu mine, îți amintești? Jamie o luă de braț obligând-o să se ridice. Poate că alții nu au observat, dar nu toată lumea te cunoaște la fel de bine ca mine. De când a plecat la Chicago ai fost într-o stare jalnică. Te uitai după el în fiecare mașină care venea. Și acum, când l-ai văzut, te-ai luminat ca bradul de Crăciun. Nu spun că ar fi ceva greșit să fii îndrăgostită de el, dar...

–Îndrăgostită de el? repetă Jo, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

–Da, îndrăgostită de el.

Jo se uită pierdută la Jamie. Brusc, își dădu seama că avea dreptate.

–Îndrăgostită de el, murmură, ca și cum ar fi probat cuvintele. O, nu, suspină închizând ochii.

–Cum de nu te-ai prins până acum? întrebă Jamie cu blândețe. Văzând cât de afectată era, o mângâie pe braț.

–Se pare că sunt o mare gâscă în materie de amor. Jo deschise ochii și se uită împrejur, mirându-se că lumea arăta la fel ca înainte. Ce-o să mă fac?

–Să fiu al dracu' dacă știu, spuse Jamie și lovi rumegușul cu papucul lui enorm. Nu sunt tocmai un maestru la capitolul ăsta. Voiam doar să știi că ai pe cineva care să te asculte, zâmbi el bătând-o cu simpatie pe umăr, după care își văzu de drum. Jo rămase locului, în deplină confuzie.

Petrecu restul după-amiezii absorbită de ideea că era îndrăgostită de Keane Prescott. Pentru câtva timp se lăsă în mrejele ineditei experiențe de a iubi pe cineva nu ca prieten, ci din toată ființa, ca amant. Se simțea străbătută

de lumină și de putere, ca și cum ar fi prins soarele în palmă. Începu să viseze cu ochii deschiși.

Keane o iubea nebunește. I-o mărturisise de nenumărate ori în vreme ce o ținea în brațe sub clar de lună. Voia să o ia de soție, nu suporta să trăiască fără ea. Era într-odată îndeajuns de sofisticată și de abilă încât să socializeze la clubul deschis chiar pe proprietatea lor. Schimba povești mondene cu soțiile altor avocați. Aveau copii și o casă la țară. Cum ar fi fost să se trezească în același oraș în fiecare dimineață? Ar fi învățat să gătească și ar fi chemat oaspeți la cină. Ar fi petrecut în doi serile lungi, liniștite de iarnă. Lumânări și muzică. În pat, o ținea în brațe până dimineața.

„Proasto!" Își reveni în simțiri. În timp ce hrănea leii împreună cu Pete, își spuse că basmele erau pentru copii. Asemenea lucruri nu aveau să se întâmple. „Trebuie să-mi dau seama cum să procedez înainte să intru până la gât în chestia asta."

–Pete, ai fost vreodată îndrăgostit? începu ea pe un ton neutru în vreme ce-i întindea Ambrei porția de carne crudă pe un băț lung.

Pete își molfăi încet guma cu ochii la Jo, care trecea bucata de carne printre gratii.

–Hmm, să vedem. Își coborî buza inferioară și rămase pe gânduri. Doar de vreo opt ori, dacă-mi aduc bine aminte. Poate douăsprezece.

Jo izbucni în râs și se îndreptă spre cușca următoare.

–Vreau să spun, cu adevărat îndrăgostit.

–Mă îndrăgostesc foarte ușor, mărturisi Pete. Nu pot să rezist unui chip drăguț. De fapt, nu pot să rezist nici unei urâte. Da, dom'le, iubirea e ca atunci când ai o chintă regală pe o miză mare, rânji el.

Jo clătină din cap și își continuă treaba.

–Bine, dacă eşti aşa de expert, spune-mi ce faci când iubeşti o persoană care nu are aceleaşi sentimente faţă de tine şi nu vrei ca ea să ştie că o iubeşti, pentru că nu vrei să te faci de râs?

–O clipă. Trebuie să chibzuiesc pe îndelete. Închise ochii şi tăcu preţ de câteva secunde, dar gândurile i se citeau din mişcările buzelor. Bine, hai să vedem dacă, în sfârşit, am priceput. Deschise ochii şi se concentră. Eşti îndrăgostită...

–N-am spus că *eu* sunt îndrăgostită, se grăbi Jo să-l întrerupă.

Pete ridică din sprâncene şi îşi ţuguie buzele.

–Hai doar să te folosim drept exemplu ca să evităm confuziile. Jo încuviinţă, prefăcându-se absorbită de hrănitul leilor. Deci, eşti îndrăgostită, dar tipul ăsta nu te iubeşte. În primul rând, trebuie să te asiguri că e chiar aşa. O săgetă cu coada ochiului, apoi îşi mută guma pe cealaltă parte a gurii. Ei bine, atunci primul lucru e să-l faci să se răzgândească.

–Să se răzgândească? îl îngână Jo, nedumerită.

–Sigur. Pete începu să gesticuleze pentru a demonstra simplitatea procedurii. Tu te îndrăgosteşti de el, apoi el de tine. Te laşi greu sau te laşi uşor. Sau baţi din gene şi surâzi. Cabotin, începu să clipească repetat, cu un zâmbet ce se voia şarmant pe buze. Jo chicoti şi se rezemă de prăjină. Pete, cu şapca lui de baseball, tricoul alb şi jeanşii spălăciţi, dădea cea mai bună reprezentaţie din acea zi. Îl faci gelos. Sau îi gâdili orgoliul. Fato, sunt atâtea feluri prin care să abureşti un bărbat că nu le pot număra, şi eu am fost aburit în fiecare dintre ele. Da, sunt un adevărat prostănac.

Părea atât de mulţumit de slăbiciunea lui, că Jo zâmbi. „Cât de uşor ar fi dacă şi eu aş putea să tratez dragostea cu atâta detaşare“, se gândi ea.

–Să presupunem că nu vreau să aplic nici una dintre metodele astea. Să presupunem că nu prea știu cum să procedez și nu vreau să mă fac de râs dându-mi cu stângul în dreptul. Să presupunem că respectiva persoană... ei bine, să presupunem că oricum lucrurile nu ar merge între noi. Ce fac atunci?

–Faci prea multe presupuneri, o mustră Pete clătinând din deget. Am și eu una pentru tine. Să presupunem că nu ești prea deșteaptă, deoarece te-ai convins că n-ai cum să câștigi încă dinainte să începi jocul.

–Uneori, oamenii se pot răni în cursul jocului, replică ea cu voce joasă. Mai ales când nu-i cunosc regulile.

–Rănile se vindecă, spuse Pete fluturând din mână. Cel mai bine e să câștigi, dar nici să joci nu e tocmai rău. Jo, viața asta întreagă e un joc. Știi asta. Și regulile se schimbă mereu. Tu ai curaj, continuă el așezându-și mâna aspră pe umărul ei. Mai mult curaj decât majoritatea oamenilor pe care i-am întâlnit. Ai și minte, o minte însetată de cunoaștere. Și-mi spui că, deși ai toate cărțile în mână, ți-e teamă să-ți asumi un risc?

Privirea lui îi spunea lui Jo că eschivările și situațiile ipotetice nu aveau să meargă.

–Probabil că-mi asum doar riscuri calculate. Pete, îmi știu teritoriul; îmi știu mișcările. Și știu exact ce se poate întâmpla dacă greșesc. Îmi asum riscuri în ceea ce privește integritatea fizică, nu și cea sufletească. Nu am făcut repetiții pentru așa ceva și cred că ar fi sinucidere curată să cred că mă pot implica în acest joc.

–Ba ar trebui să crezi mai mult în Jo Wilder, o sfătui Pete bătând-o afectuos pe obraz.

–Hei, Jo!

Tânăra se întoarse și o văzu pe Rose. Purta jeanși mulați, o bluză albă și un boa constrictor de doi metri pe post de șal.

Jo îi dădu prăjina lui Pete.

–Salut Rose. L-ai scos pe Baby la plimbare?

–Avea nevoie de aer curat. Cred că a suferit de rău de mașină în dimineața asta, spuse Rose mângâindu-și povara. Nu ți se pare că e cam obosit? Dresoarea de șerpi îl ridică puțin pe Baby, permițându-i lui Jo să examineze pielea lucioasă, multicoloră, și ochii mici și negri.

–Nu prea cred.

–Oricum, este o zi călduroasă, remarcă Rose încolăcindu-și din nou reptila în jurul gâtului. O să-i fac o baie. Poate asta îl înviorează puțin.

Jo observă că ochii prietenei sale cercetau cu atenție împrejurimile.

–Îl cauți pe Jamie.

–Pff. Nu-mi pierd timpul cu individul ăla, declară Rose dându-și buclele negre pe spate cu o mișcare a capului. Mi-e indiferent, continuă ea în vreme ce-l mângâia pe Baby.

–Și asta e o metodă, se amestecă Pete. Înghiontind-o pe Jo, urmă: Am uitat de ea. Nu dă greș.

Rose se uită încruntată când la unul, când la celălalt.

–Despre ce vorbește?

Jo râse și se așeză pe un butoi de apă.

–Despre metodele de a prinde un bărbat în mreje. Pete a făcut un studiu despre asta dintr-un punct de vedere masculin, o lămuri ea în timp ce lăsa razele calde ale soarelui să-i joace pe față.

Rose îi aruncă lui Pete cea mai disprețuitoare privire de care era în stare.

–Aha! Crezi că o fac pe indiferenta ca să mă bage în seamă?

–Nu dă greș, repetă el potrivindu-și șapca pe frunte. Îl derutezi și începe să se gândească la tine. Îl înnebunești făcându-l să se întrebe de ce nu-l bagi în seamă.

Rose cugetă puţin asupra ideii.

–Merge de obicei?

–Are optzeci şi şapte la sută şanse de succes, o asigură Pete, apoi îl mângâie amical pe Baby. Dă rezultate până şi în cazul leilor, se hlizi el arătând cu degetul mare în spate şi făcându-i lui Jo cu ochiul. Leoaica cea drăguţă şade acolo şi se uită în gol de parcă ar avea probleme importante de rezolvat. Băiatul din cuşca alăturată face tot ce poate, în afară de a sta în cap, ca să-i atragă atenţia. Ea îşi face toaleta, prefăcându-se că nici nu ştie de prezenţa lui. Apoi, poate după ce el ajunge să se dea cu capul de gratii, se uită încolo, clipeşte din ochii ăia mari şi galbeni şi spune: „A, cu mine vorbeai?" Pete izbucni în râs şi îşi îndreptă spatele. Săracul e agăţat ca un peşte în cârlig.

Rose zâmbi, căci şi-l imaginase pe Jamie prins într-un cârlig şi pe ea ţinând de fir.

–Poate că nu-l mai bag pe Baby în rulota lui Carmen. O, uite, Duffy şi patronul vin încoace.

Cochetă din fire, Rose îşi aranjă instinctiv părul.

–Vai, cât e de chipeş! Nu crezi, Jo?

Prietena ei avea deja ochii pironiţi în cei ai lui Keane. Părea neajutorată, prizonieră a privirii lui hipnotice. Strânse în mâini marginea butoiului de apă şi îşi spuse că trebuie să se controleze.

–Da, e foarte atrăgător, încuviinţă ea cu prefăcută indiferenţă.

–Jo, ţi se albesc încheieturile, îi şopti Pete la ureche.

Cu un oftat de frustrare, îşi relaxă mâinile. Luă o poziţie demnă, hotărâtă să arate mai multă cumpătare. Îşi reaminti că stăpânirea de sine era trăsătura fundamentală a ocupaţiei sale. Dacă putea să-şi ţină sub control emoţiile şi să ducă de nas doisprezece lei, cu siguranţă putea să facă la fel cu un bărbat.

–Bună, Duffy, îl salută Rose. Îi zâmbi în treacăt, după care își îndreptă atenția spre Keane. Bună ziua, domnule Prescott. Ne bucurăm să vă avem din nou printre noi.

–Salut, Rose. Îi zâmbi, apoi ridică o sprânceană când coborî ochii la reptila din jurul umerilor ei. Cine este prietenul tău?

–O, el e Baby. Rose mângâie semnele de culoarea bronzului de pe spatele șarpelui.

–Desigur. Jo observă cum buna dispoziție îi aducea la suprafață nuanța aurie din ochi. Salut, Pete.

Îi adresă îngrijitorului o ușoară înclinare a capului, apoi privirea i se mută asupra lui Jo și rămase fixată pe ea.

La fel ca în prima zi când se întâlniseră, Keane nu se deranjă să-și ascundă interesul. O măsura iarăși din cap până în picioare. Își reafirma stăpânirea asupra ei. Jo pricepu că, deși îl iubea, în același timp îi era și teamă de el. Se temea de influența pe care o avea asupra ei, de faptul că o putea răni. Avu totuși grijă să nu lase asemenea gânduri să i se citească pe față. Cu ochi la fel de distanți ca ai lui, își repetă în minte că teama nu avea secrete pentru ea. Poate că dragostea ridica probleme de neconceput, însă cu teama se putea descurca. Nu avea să se ghemuiască de frică înaintea lui; dimpotrivă, avea să respecte regula fundamentală a arenei. Nu intenționa să dea bir cu fugiții.

Fără o vorbă, se săgetau reciproc cu privirea în vreme ce restul îi urmăreau cu mai multă sau mai puțină curiozitate. O urmă de zâmbet miji pe buzele lui Keane. Confruntarea voințelor continuă până ce Duffy își drese bine glasul.

–Hm, Jo.

Perfect calmă, fără grabă, își îndreptă atenția spre el.

–Da, Duffy?

–Tocmai ce am trimis-o la dentist pe una dintre fetele care fac numărul cu Pânza Spaniolă. Părea să aibă un abces. Sper că poţi să-i ţii locul astă-seară.

–Sigur.

–Doar pentru Pânză şi pentru spectacolul de deschidere, continuă el. Duffy nu rezistă tentaţiei de a se uita cu coada ochiului la Keane, să verifice dacă tot o mai fixa cu privirea. Nici o schimbare. Se întrebă stânjenit ce naiba se petrecea. Ia-ţi locul obişnuit la final. O să avem doar o singură fată în minus la cor. Garderobierele o să-ţi rezolve ţinuta.

Jo îi zâmbi, deşi era conştientă că Keane nu-şi clintise ochii de la ea.

–Bine. Cred că ar fi cazul să exersez mersul pe tocurile alea de şapte centimetri. Ce poziţie iau?

–Funia numărul patru.

–Duffy, când mă laşi şi pe mine să urc pe pânză? întrebă Rose cu glas mieros, trăgându-l de mânecă.

–Rose, cum poate o mogâldeaţă ca tine măcar să stea în picioare îmbrăcată în costumul ăla greu? Duffy clătină din cap, ţinându-se la o distanţă sigură de Baby. Chiar şi după treizeci şi cinci de ani petrecuţi pe la carnavaluri, bâlciuri şi circuri, tot se temea de şerpi.

–Sunt destul de puternică, se lăudă Rose îndreptându-şi spatele în speranţa că aşa părea mai înaltă. Şi am exersat. Dornică să-şi demonstreze abilităţile, şi-l coborî pe Baby de pe umeri. Ţineţi-l puţin, rosti ea trântindu-i lui Keane şarpele în braţe.

–Ah... Keane îl preluă şi se uită cu suspiciune în ochii plictisiţi ai lui Baby. Sper că a mâncat de curând.

–A avut un mic dejun copios, îl asigură Rose, care făcea podul din picioare pentru a-i dovedi lui Duffy cât era de flexibilă.

–Lui Baby nu-i place gustul de proprietar, îi explică Jo lui Keane. Doar câte vreun orășean rătăcit. Rose îl ține pe o dietă strictă. Nu se deranjă să-și ascundă zâmbetul sarcastic. Era prima dată când îl vedea pus în încurcătură.

–Presupun că știe că eu sunt proprietarul, rosti Keane în vreme ce Baby își găsi o poziție mai confortabilă.

Încă rânjind din pricina figurii încurcate a lui Keane, Jo se întoarse spre Pete.

–Vai, nu știu. I-a spus careva lui Baby despre noul proprietar?

Pete își scoase o nouă lamă de gumă și intră în joc:

–Eu, unul, n-am avut când. Pe deasupra, mai arată și a orășean. Sper că Baby n-o să încurce borcanele.

–Doar vă tachinează, domnule Prescott, interveni Rose, care tocmai își termina audiția improvizată făcând sfoara. Baby nu mănâncă oameni. E blând ca un mieluțel. În timpul reprezentației, chem din sală copii mici să-l mângâie. Se ridică și se șterse pe pantaloni. Dar dacă iei o cobră...

–Nu, mersi, refuză Keane descărcând șarpele de doi metri în brațele dresoarei, care și-l puse în jurul gâtului.

–Duffy, eu am plecat. Ce părere ai?

–Roag-o pe una dintre fete să te învețe exercițiul. Mai vedem după aia.

Toată numai un zâmbet, Rose se îndepărtă sprințară.

–Hei, Duffy! Era Jamie. Te caută niște orășeni. I-am trimis la rulota roșie.

–Bine. Hai că vin cu tine.

Duffy îi făcu cu ochiul lui Jo, apoi se grăbi să-l prindă pe Jamie din urmă.

Keane stătea foarte aproape de butoaie. Jo știa cât de riscant avea să fie să se dea jos. Știa de asemenea că pulsul începuse să i-o ia razna, în ciuda eforturilor de a-l controla.

–Trebuie să merg să văd de costum.

Sări cu agilitate de pe butoi, în speranța că va putea să-l ocolească. Dar nici nu atinse bine pământul că se trezi cu mâinile lui în jurul taliei. Cu ultimul crâmpei de voință, evită să se tragă sau să se împotrivească, alegând să-și ridice încet ochii spre el.

Degetele lui i se plimbau în mișcări circulare pe corp. Le simțea căldura prin materialul bluzei. Își dorea cu toată ființa să nu fie ținută. Apoi, cu perversitate, își dori să fie ținută mai strâns. Se chinuia să nu cedeze pe când buzele i se încălzeau sub sărutul aruncat de privirea lui. Inima începu să-i bubuie în urechi.

Keane își trecu mâna pe întreaga lungime a cosiței ei groase. Încet, ochii îi rătăciră înapoi la ai ei. După care îi dădu drumul pe neașteptate și făcu un pas înapoi, lăsând-o să treacă.

–Ai face bine să mergi la garderobă să-ți iei costumul.

Resemnată că nu-i era scris să-i descifreze toanele, Jo trecu pe lângă el și traversă tabăra. Dacă petrecea cât mai mult timp la muncă, poate că gândurile nu aveau să-i mai stăruie la Keane Prescott. Poate.

capitolul 7

Cortul principal era arhiplin pentru spectacolul de seară. Din locul ei de la parada de deschidere, Jo urmărea nerăbdarea înscrisă pe chipurile din mulţime. Formaţia interpreta o muzică săltăreaţă, vioaie, un sunet de alămuri care învăluia parada tematică în vreme ce mărşăluia pe pistă. Jo juca rolul micuţei Bo Peep[1]. Purta o bonetă dantelată şi o fustă largă, tip crinolină şi ţinea un miel în lesă. Deoarece în mod normal numărul ei venea imediat după deschidere, rareori participa la ea. Acum, se bucura să-i privească pe spectatori de aproape. Când se afla în cuşcă, îi scotea aproape cu desăvârşire din minte.

Avea în faţa ochilor un grup foarte pestriţ: bebeluşi, copii mai mari, părinţi, bunici, adolescenţi. Cu toţii aplaudară cu entuziasm. Jo le zâmbi şi le făcu cu mâna în vreme ce urma fără dificultăţi coregrafia de bază.

După o rapidă schimbare de costumaţie, îşi făcu numărul de Regină a Felinelor din Junglă. Peste câteva minute, într-o nouă ţinută, îşi făcu apariţia ca unul dintre cei Doisprezece Fluturi Rotitori.

–Să vezi ce tocmai am auzit, îi şopti Jamie la ureche în vreme ce ea îşi lua poziţia corespunzătoare. Ai să faci treaba asta şi săptămâna viitoare. Barbara n-o să poată să se ţină cu dinţii de funie.

Jo dădu din umeri ca să redistribuie greutatea enormelor aripi albastre.

–Rose are să înveţe exerciţiul, mormăi ea şi zâmbi când ajunse în lumina reflectoarelor. Duffy o bagă în număr dacă poate să stea dreaptă în costumul ăsta blestemat.

---

[1] Personaj dintr-un cântec pentru copii (n.tr.)

Scoase un sunet de iritare, dar nu uită să zâmbească. Cântărește o tonă.

Urcă încet pe funie, în ritmul valsului cântat de formație.

–Ah, lumea asta a spectacolului, îl auzi oftând pe Jamie.

Își jură că avea să-l împungă în coaste în momentul plecăciunii de final. Își începu conștiincioasă numărul, imitându-i pe ceilalți unsprezece Fluturi Rotitori.

Împărți în grabă o cană de cafea cu mama lui Rose, pe care o întâlni la garderobă, când returnă costumul de fluture și se schimbă în combinezonul ei alb-auriu. Mușchii i se cam plângeau din cauza greutății nefamiliare a aripilor și mintea îi zbură la o baie lungă, luxoasă. Era un vis rezervat pentru luna septembrie. Pe drum, dușurile erau la ordinea zilei.

Ultima ei sarcină în spectacol era să stea în picioare pe capul lui Maggie, care era personajul principal din parada elefanților. Robustă și de nădejde, Maggie rămase locului în vreme ce șirurile de câte patru elefanți de fiecare parte a ei se ridicară pe picioarele din spate, sprijinindu-le pe cele din față de spinarea precedentului. Pe capul lat al lui Maggie, Jo strălucea sub lumina reflectoarelor cu ambele brațe ridicate în aer. Acesta era momentul când primea un ropot covârșitor de aplauze care se contopea cu muzica, cu fluierul maestrului de ceremonii, cu râsetul copiilor. Deși mai înainte fusese istovită, acum se simțea plină de energie. Știa că oboseala avea să se întoarcă, așa că își savura cu atât mai mult clipa de glorie. Pentru acele câteva secunde nu mai existau ore lungi de muncă, drumuri obositoare înainte de ivirea zorilor. Rămânea doar vraja. Chiar și când totul se termină și coborî de pe Maggie, încă se simțea euforică. În afara cortului, membrii trupei stăteau laolaltă cu îngrijitorii și cu tehnicienii. Se schimbau

anecdote, se disecau prestații, se făceau comentarii. Treptat, cu toții se duseră la treaba lor, singuri, în perechi sau în grupuri. Unii aveau să se schimbe și să ajute la strânsul corturilor, alții se duceau direct la culcare, alții aveau să stea mai toată noaptea supărați că numărul nu le ieșise cum își doreau.

Prea plină de energie ca să doarmă, Jo plănui să ajute la coborârea cortului principal. Aprinse lumina imediat ce intră în rulotă, apoi începu să-și înnoade părul în timp ce se îndrepta spre baia micuță. Își șterse cu mișcări rapide machiajul de scenă. Exagerarea exotică din jurul ochilor se risipi, lăsând liziera deasă a genelor și verdele întunecat al irisurilor în starea lor firească.

Obrajii își regăsiră nuanța trandafirie, iar gura, nerujată, părea ciudat de vulnerabilă. Obișnuită cu asemenea schimbări, nu observă contrastul izbitor între Jovilette artista de circ și femeia mignonă și cumva fragilă în combinezonul sclipitor. Cu fața nemachiată și o coadă simplă ce-i atârna peste spate, imaginea sălbatică, de țigancă, era mai puțin evidentă. Rămânea doar în mișcări, dar chipul lipsit de orice artificii era delicat și tânăr, în parte ingenuu, în parte pasional. Însă Jo nu văzu nimic din toate pe când se pregătea să-și desfacă fermoarul. Înainte să-l tragă în jos, auzi o bătaie în ușă.

–Intră, strigă ea luând-o spre ușă.

Se opri ca fulgerată când îl văzu pe Keane în prag.

–Nu ți-a spus nimeni să întrebi cine e mai întâi? Închise ușa după el și o încuie cu nepăsare. Poate că nu e nevoie să-ți încui ușa pentru oamenii de la circ, dar sunt o mulțime de orășeni curioși care se mai învârt pe-aici.

–Mă descurc cu un orășean curios. Niciodată nu-mi încui ușa.

În vocea ei se ghiceau o oarecare rigiditate și iritare. Keane le ignoră pe ambele.

–Ți-am adus ceva din Chicago.

Cu aceste vorbe, supărarea i se mai risipi. Pentru prima oară, observă micul pachet pe care îl ținea.

–Ce e?

Keane zâmbi și se apropie de ea.

–Nu este ceva care mușcă, o asigură el întinzându-i obiectul.

Încă precaută, Jo ridică privirea spre el, apoi o coborî spre pachet.

–Nu e ziua mea.

–Nu e nici Crăciunul.

Tonul lui răbdător o nedumeri. Oare cum aflase de reticența ei de a accepta cadouri?

–Îți mulțumesc, rosti ea solemn.

–Cu plăcere, răspunse Keane pe același ton.

Formalitățile odată încheiate, Jo rupse hârtia ce ascundea cadoul.

–A! E Dante, exclamă ea. Sfâșie în grabă restul ambalajului și-l aruncă pe masă. Își plimbă aproape cu veneraţie palma pe coperta de piele adulmecându-i mirosul bogat. Știa că în anul acela nu și-ar fi permis să cumpere alte cărți dacă ar fi ales să dea bani pe o asemenea ediție. O deschise încet, de parcă ar fi vrut să prelungească plăcerea. Filele erau grele și de o nuanță gălbuie. Textul era în italiană și numai ce aruncă o privire pe prima pagină, că versurile începură să-i zburde în minte. Este minunată, murmură ea, copleșită.

Când își ridică privirea să-i mulțumească, îl găsi pe Keane zâmbind.

Deodată, o cuprinse timiditatea, cu atât mai intensă cu cât arareori o simțise. O viață petrecută în fața publicului îi dăduse o încredere firească pe care o avea în aproape oricare situație.

Acum, pe neașteptate, se îmbujoră; în minte i se învolburau cuvinte ce refuzau să se lase puse în ordine.

–Mă bucur că-ți place, îi spuse el mângâindu-i obrazul cu degetul. Întotdeauna roșești când cineva îți face un cadou?

Pentru că nu avea habar cum să-i răspundă la întrebare, fata o ocoli.

–A fost drăguț din partea ta să te gândești la mine.

–Îmi vine în mod firesc.

Jo clipi stânjenită.

–Nu știu ce să spun.

Reuși într-un sfârșit să se uite la el cu francheța ei obișnuită, dar bulversarea i se citea pe chip. Sentimentele care o năpădeau erau prea puternice, iar prezența lui Keane avea un efect devastator.

–Ai spus-o deja. Luă cartea din mâinile lui Jo și o răsfoi. Evident, nu înțeleg o iotă din ea. Te invidiez pentru asta. Înainte ca Jo să rumege ideea că un om precum Keane Prescott o invidia pentru ceva, se trezi că bărbatul își ia ochii de la carte și îi zâmbește. Gândurile i se împrăștiară ca niște furnici speriate. Ai niște cafea? întrebă el punând cartea pe masă.

–Cafea?

–Da, știi tu, cafea. Se cultivă în cantități industriale în Brazilia.

Jo îl privi deznădăjduită.

–Nu. Ți-aș face o cană, dar trebuie să mă schimb și să ajut la strângerea corturilor. Cred că mai au la bucătărie.

O privi cercetător, cu sprânceana ridicată.

–Nu crezi că ai lucrat destul astăzi, cu atâția miei, lei și fluturi? Apropo, ești un fluture foarte atrăgător.

–Mulțumesc, dar...

Keane îi luă vârful cozii între degete.

–Hai să spunem că ai liber în restul serii. Îmi fac singur cafeaua dacă-mi arăți unde o ții.

Deși oftă zgomotos, Jo era mai degrabă amuzată decât nervoasă. Până la urmă, o cană de cafea era un minimum de răsplată pentru cadoul splendid pe care-l primise.

–Lasă că o fac eu, deși după ce-o guști s-ar putea să regreți că nu te-ai dus la cantină. Acestea fiind spuse, porni spre bucătărie. Nu auzi nici un sunet, dar era sigură că o urmărea. Pentru prima dată o enervară dimensiunile mici ale încăperii. Așeză un ibric de cupru pe unul din cele două ochiuri și aprinse focul. Încercă să rămână cu spatele la el cât luă două căni din bufet. Era conștientă că dacă s-ar fi întors i-ar fi ajuns în brațe. Ai urmărit întregul spectacol? întrebă ea într-o doară în timp ce scotea un borcan de cafea instant.

–Duffy m-a pus să lucrez la recuzită. Cred că vrea să mă facă om bun la toate.

Amuzată, întoarse capul să-i zâmbească. Își dădu imediat seama de greșeala strategică pe care o comisese. Fața lui Keane era la nici două palme depărtare, cu o expresie deloc misterioasă. O voia și avea de gând să o aibă. Înainte să facă o mișcare, o cuprinse de umeri și o răsuci spre el. Jo știa că era cu spatele la gratii.

Începu să-i desfacă părul cu nonșalanță, până când i se revărsă pe umeri.

–Am vrut să fac asta încă de prima oară când te-am văzut. E un păr în care să te pierzi, rosti el cu infinită blândețe. Strânse o șuviță în pumn, ca pentru a-și dovedi afirmația. În soare, vibrează de roșu, dar pe întuneric e ca noaptea însăși.

Jo își dădu brusc seama că de fiecare dată când era aproape de el îi era din ce în ce mai greu să-i reziste. Se pierdea tot mai mult în ochii lui, ademenită de puterea

lui. Gura îi fremăta deja la amintirea sărutului, jinduind la unul nou. În spatele lor, ibricul începu să șuiere.

– Apa, bâigui ea și căută să se întoarcă.

Cu o mână în părul ei, Keane o opri și închise focul. Șuierul începu să amorțească, apoi pieri. Încă răsuna în capul lui Jo.

– Vrei cafea? murmură el, plimbându-și degetele pe gâtul ei.

Ochii li se întâlniră. Ai ei erau mari și direcți, ai lui calmi și iscoditori.

– Nu, șopti ea.

Nu voia altceva decât să-i aparțină. Îi luă gâtul în palmă și îi căută pulsul. Bătea ca niște aripi de fluture. Simți freamătul ușor al trupului ei când o aduse mai aproape.

– Tremuri. De teamă? Sau de nerăbdare? întrebă el mângâindu-i buzele cu degetul.

– Ambele, răspunse înecată de emoție. Icni speriată când palma lui îi acoperi inima. Bătăile disperate sporiră. Ai de gând... Se opri pentru o clipă, căci rămăsese fără suflu. Ai de gând să faci dragoste cu mine?

„Ochii lui chiar s-au întunecat? se întrebă ea buimăcită. Sau e doar închipuirea mea?"

– Frumoasa mea Jovilette, murmură el și își coborî gura spre a ei. Fără pretenții, fără ocolișuri, irezistibilă.

Natura sărutului se schimbă fulgerător. Gura lui o gusta înfometată, iar a ei se descotorosi de orice urmă de precauție. Dacă a-l iubi era o nebunie, atunci oare a face dragoste cu el însemna să renunțe la orice dram de sănătate mintală? Fără urmă de prudență și scăldată în emoții, își lăsă inima să-i controleze voința. Când buzele i se despărțiră sub ale lui, nu era un act de capitulare, ci de contraatac.

Keane domoli sărutul. O ținea să freamete pe tăișul de lamă al pasiunii. Gura lui tachina, promitea, apoi

îi satisfăcea pofta crescândă. Îi găsi fermoarul de la baza gâtului și trase încet de el. Pielea lui Jo era caldă, iar el o pipăi, scoțând un sunet gutural de plăcere în vreme ce sânul ei se umflă sub mâna sa. O exploră fără grabă, ca și cum îi memora fiecare curbă. Jo nu mai tremura, ci se adaptă la ritmul pe care el îl stabilise. Suspinele îi erau spontane, pline de uimire și încântare.

Cu un avânt care o lăsă fără suflare, Keane îi strivi gura sub a sa. Instinctele lui Jo răspunseră, aruncând-o într-o lume pe care doar și-o imaginase. Mâinile lui deveniră mai dure, mai insistente. Amândoi erau ca doi naufragiați, aruncați cât colo de talazurile pasiunii. Marea nu avea zări și nici adâncime. Era o mare nemiloasă, care îi cufunda pe cei creduli promițându-le plăceri fără margini. Jo nu încercă să reziste, ci se cufundă mai adânc.

La început avu impresia că bătăile erau doar cele ale inimii care amenința să-i scape printre coaste. Când bărbatul se îndepărtă, murmură în semn de protest și îl trase înapoi. Gura lui își reluă cu lăcomie săruturile, dar cum bătăile nu conteneau, înjură și se ridică din nou.

–Cineva e insistent, bombăni Keane. Tulburată, Jo se uită la el cu nedumerire. Ușa, o lămuri el.

–A. Năucită, își trecu o mână prin păr și încercă să-și pună gândurile în ordine.

–Mai bine răspunzi, o sfătui el.

Îi închise fermoarul cu o mișcare rapidă. Jo se trezi brusc la realitate. Keane îi cercetă o clipă chipul îmbujorat și părul ciufulit, apoi se dădu la o parte. Abia ținându-se pe picioare, tânăra femeie se îndreptă spre partea din față a rulotei. Clanța nu se clinti. Își aminti că el o încuiase și răsuci cheia.

–Da, Buck? întrebă cu o brumă de calm când îi deschise ajutorului ei.

–Jo. Chipul îi era ascuns în umbre, dar îi înţelese durerea din glas. Inima i se făcu cât un purice. E Ari.

Nici nu termină bine că Jo ieşi valvârtej din rulotă şi se repezi înspre tabără. Îi găsi pe Pete şi Gerry lângă cuşca lui Ari.

–Cât e de grav? îl întrebă pe Pete.

Acesta o apucă de umeri.

–Jo, e foarte grav de data asta.

Pentru o clipă vru să clatine din cap, să nege ceea ce vedea în ochii lui Pete. În schimb, îl dădu la o parte şi se îndreptă spre cuşcă. Bătrânul leu era întins pe o rână, iar pieptul i se umfla şi scădea sub povara răsuflării.

–Deschide-o, îi ordonă lui Pete pe un ton reţinut.

Auzi un clinchet de chei, dar nu se întoarse.

–Nu intri acolo. Kane o apucă ferm de umeri.

Jo îi aruncă o privire pierdută.

–Ba intru. Ari nu o să-mi facă rău, nici mie, nici altora. Doar o să moară. Acum lasă-mă. Glasul îi era jos şi lipsit de emoţie. Deschide-o, ordonă din nou trăgându-se din mâinile lui Keane. Poarta se deschise cu un zăngănit la auzul căruia dresoarea se răsuci şi se sui în cuşcă. Ari abia se mişca. Doar când îngenunche lângă el, Jo văzu că mai avea ochii deschişi. Erau copleşiţi de oboseală şi durere. Ari, suspină ea, conştientă că nu avea să mai vadă ziua de mâine. Singurul răspuns fu un şuierat domol. Îi puse mâna pe coaste şi simţi ritmul neregulat al respiraţiei lui. Leul făcu un efort să-i răspundă atingerii, chemării, însă nu reuşi decât să-şi mişte puţin capul pe podea. Gestul îi frânse inima lui Jo. Îşi culcă faţa în coama lui, amintindu-şi-l aşa cum fusese odinioară: plin de forţă şi de o frumuseţe înspăimântătoare. Apoi îşi ridică fruntea şi inspiră adânc, ca şi cum căuta să se oţelească. Buck! Îl auzi apropiindu-se, dar nu-şi luă ochii de pe Ari. Adu-mi trusa medicală. Am nevoie de un ac hipodermic cu fenobarbital.

Simți ușoara ezitare a lui Buck înainte să răspundă.

–Bine, Jo.

Fără să mai scoată o vorbă, îl mângâie pe Ari pe cap. În depărtare se auzeau zgomotele produse de strângerea corturilor, strigătele oamenilor, huruitul echipamentului și zăngănitul de metal pe lemn. Un elefant mugi și, la trei cuști mai încolo, Faust îi răspunse cu un răget cam fără chef.

–Jo! Întoarse capul la chemarea lui Buck. Bărbatul îi dădu la o parte părul din ochi. Lasă-mă pe mine.

Ea clătină din cap și întinse mâna.

–Jo. Keane se apropie de gratii. Avea glasul blând, dar ochii îi semănau într-atât cu ai leului de la genunchii ei, încât aproape că-i dădură lacrimile. Nu trebuie să faci tu asta.

–E leul meu. Am spus că o s-o fac atunci când vine vremea. A venit vremea. Ochii i se întoarseră spre Buck. Dă-mi seringa, Buck. Să terminăm cu asta. Când avu seringa în mână, se uită cu luare-aminte la ea, apoi o strânse în palmă. Înghiți în sec și se întoarse spre Ari. Îi întâlni privirea. După mai mult de douăzeci de ani în captivitate, tot mai era ceva neîmblânzit în leul muribund. Dar în ochii lui citi încrederea față de ea și îi veni să plângă. Ai fost cel mai bun, îi spuse, trecându-și mâna prin coama lui. Ai fost întotdeauna cel mai bun. Jo se simți învăluită de o amorțeală rece și se rugă să rămână așa până ce termina. Ești obosit. Am să te ajut să dormi. Trase capacul de pe acul seringii și așteptă până se asigură că mâinile nu-i tremurau. Nu o să te doară, nu vei mai simți durere de acum încolo.

Își șterse involuntar gura cu dosul palmei, apoi, cu o mișcare rapidă, înfipse acul în umărul leului. Cu un scâncet înfundat, goli conținutul seringii. Ari nu scoase nici un sunet, dar continuă să o privească atent. Jo nu rosti

cuvinte de alinare, ci doar rămase lângă el, mângâindu-i coama pe măsură ce ochii lui se înceţoşau. Treptat, răsuflarea i se domoli, deveni din ce în ce mai stinsă până când dispăru. Jo îl simţi cum îşi dă duhul şi îşi încleştă pumnul în coama lui. Un fior rapid, convulsiv îi străbătu corpul.

Cu un efort suprem, ieşi din cuşcă şi închise uşa după ea. Simţi că parcă i se fărâmau oasele, aşa că îşi încordă muşchii. Imediat ce păşi pe sol, Keane o apucă de braţ şi dădu să o conducă înspre rulotă.

–Ocupă-te de tot ce trebuie, îi spuse lui Buck când trecură pe lângă el.

–Nu, o fac eu, protestă Jo, încercând să-şi tragă braţul.

–Nici să nu te gândeşti. E de-ajuns.

–Nu-mi spune ce să fac, se răsti ea, lăsându-şi durerea să se refugieze în mânie.

–Ba îţi spun, o contrazise el strângând-o mai tare.

–N-ai dreptul să-mi spui ce să fac, insistă ea cu glasul înecat de lacrimi. Vreau să-mi dai pace.

Keane se opri şi o luă de umeri. Luna scăpătată îi lumina privirea.

–Nici nu mă gândesc să te las singură când eşti atât de supărată.

–Emoţiile mele n-au nimic de-a face cu tine. Nici nu termină de vorbit, că bărbatul o înşfăcă din nou de braţ şi o trase după el spre rulotă. Jo voia cu disperare să fie singură şi să jelească ferită de ochii altora. Doliul şi lacrimile o priveau numai pe ea. De parcă nu-i auzea protestele, Keane o trase în rulotă şi închise uşa după ei. De ce nu ieşi o dată de-aici? întrebă ea, abia stăpânindu-şi lacrimile.

–Nu plec până nu mă asigur că eşti bine, răspunse calm Keane îndreptându-se către bucătărie.

–Sunt cât se poate de bine, rosti ea cu tremur în glas. Sau voi fi imediat ce mă lași în pace. Nu ai dreptul să-ți bagi nasul în treburile mele.

–Mi-ai mai spus asta, se auzi glasul lui din celălalt capăt al rulotei.

–Nu am făcut decât ceea ce trebuia făcut, spuse Jo crispată, luptându-se cu respirația care i-o luase razna. Am sfârșit suferința unui animal bolnav, atâta tot. Pentru numele lui Dumnezeu, Keane, pleacă! izbucni ea și se întoarse cu spatele la el, ducându-și brațele la piept.

–Bea asta.

–Nu. Se răsuci spre el. În ciuda eforturilor de a și le reține, lacrimile începură să-i șiroiască pe obraji. Supărată pe sine, își puse podul palmei între sprâncene și închise ochii. Nu te vreau aici. Keane puse jos paharul, după care o luă în brațe. Nu. Nu vreau să mă ții.

–Păcat. O mângâie cu blândețe pe spate. Jo, ai făcut un lucru foarte curajos. Știu că ai ținut la Ari. Știu cât de greu ți-a fost să te desparți de el. Acum suferi și n-am de gând să te părăsesc.

–Nu vreau să plâng în fața ta. Îl cuprinse cu pumnii strânși.

–De ce nu? Continuă să o mângâie și îi duse capul pe umărul său.

–De ce nu mă lași singură? Își pierdu stăpânirea de sine și începu să suspine. Se agață cu degetele de cămașa lui. De ce-i pierd întotdeauna pe cei pe care-i iubesc?

O cuprinse jalea. Se lăsă alinată la pieptul lui cu aceeași disperare cu care încercase să-l respingă.

Nu se opuse când o luă în brațe până la canapea și o legănă în poală. O mângâie pe păr, așa cum îl mângâiase și ea pe Ari, ca pentru a potoli durerea stârnită de conștiința ireparabilului. Încetul cu încetul, suspinele

ei se domoliră, însă rămase cu fața lipită de pieptul lui, ascunsă de păr ca de o cortină.

–Este mai bine? Jo încuviință doar din cap, căci încă nu se simțea în stare să vorbească. Keane se întinse spre paharul cu apă. Acum bea asta.

Recunoscătoare, Jo își adăpă gâtul uscat, apoi își culcă din nou capul pe pieptul lui. Închise ochii, întrebându-se câtă vreme trecuse de când mai fusese ținută și alinată de cineva.

–Keane, murmură ea.

Îi simți buzele pe creștet.

–Hmm?

–Nimic. Doar Keane, rosti ea cu glas stins și pătrunse pe tărâmul somnului.

capitolul 8

Jo simți soarele arzându-i pleoapele închise. Auzi cântecul vioi al păsărelelor, tipic dimineților de vară. Mintea, care plutea ușor spre trezie, îi spuse că trebuia să fie luni. Numai luni răsăritul o prindea dormind. Era ziua de strâns tabăra, singura în care circul nu ținea reprezentații. Se gândi cu lene că trebuia să se scoale. Avea să-și rezerve două ore pentru citit.

„Poate că am să mă duc până în oraș, să văd un film. În ce oraș suntem?" Se răsuci pe burtă cu un oftat somnoros.

„Sau ar fi o idee să curăț pisicile, poate le spăl cu furtunul dacă e destul de cald." Gândul declanșă un potop de amintiri și o trezi de-a binelea. Ari. Jo deschise ochii, se răsuci pe spate și se uită pierdută la tavan. Își aminti, de parcă ar fi fost din nou acolo, cum bătrânul leu murise privind-o cu atâta încredere. Suspină din nou. Tristețea nu dispăruse, însă nu mai era jalea tăioasă, deznădăjduită din noaptea precedentă. Începea să se resemneze. Își dădu seama cât o ajutase insistența lui Keane de a sta cu ea la apogeul durerii sale. Avusese pe cineva pe care să se descarce, și apoi pe cineva de care să se agațe. Își aduse aminte de nesperata alinare pe care o găsise în brațele lui, lipindu-și obrazul de pieptul răbdător și statornic. Adormise cu sunetul inimii lui în ureche.

Se uită la fereastră, apoi la peticul de lumină albă pe care soarele îl arunca pe podea. Dar nu e luni, își aminti ea dintr-odată. E joi. Se ridică și își îndreptă părul, care părea răsfirat pretutindeni. Ce căuta în pat într-o zi de joi, când soarele deja răsărise? Fără a-și da timp să găsească

un răspuns, se ridică și ieși în grabă din cameră. Icni înfundat când dădu nas în nas cu Keane.

O mângâie pe păr, apoi își trecu mâna pe umărul ei.

–Am auzit cum te foiai, spuse el degajat, uitându-se la fața ei surprinsă.

–Ce faci aici?

–Cafea. Sau cel puțin asta făceam până acum. Cum te simți?

–Sunt bine. Poate puțin dezorientată, rosti ea și își duse mâna la tâmplă. Am dormit prea mult. Nu mi s-a mai întâmplat înainte.

–Ți-am dat un somnifer, o informă Keane nonșalant.

O luă pe după umeri și o conduse în bucătărie.

–Un somnifer? Nu-mi aduc aminte să fi luat un somnifer.

–Ți l-am pus în apa pe care ai băut-o. Ibricul de pe aragaz își începu șuierul strident. Keane îl luă de pe foc. Mă îndoiam că l-ai fi luat de bunăvoie.

–Nu l-aș fi luat, încuviință Jo. Nu am luat un somnifer în viața mea.

–Ei bine, ai făcut-o astă-noapte. L-am trimis pe Gerry să-mi aducă unul cât timp erai cu Ari în cușcă. Îi întinse o cană de cafea și o iscodi în treacăt. Se pare că nu ți-a făcut rău. Ai adormit buștean. Te-am pus în pat, ți-am schimbat hainele...

–Mi-ai schimbat...

Deodată, Jo își dădu seama că purta doar o cămașă de noapte albă. Își duse instinctiv mâna la nasturele de sus, chiar deasupra bustului. Încercă fără succes să-și amintească dacă se petrecuse altceva decât că adormise în brațele lui.

–Nu cred că ai fi petrecut o noapte prea confortabilă în costumul tău. Tânăra femeie își lăsă mâna să cadă. Era o mișcare inconfundabilă de mândrie. Privirea lui Keane

se înmuie. Jo, aveai nevoie de un somn bun. Erai epuizată. În deplină tăcere, Jo își duse cafeaua la buze și îi întoarse spatele. Ajunsă la fereastră, întâlni terenul pustiu. Dormise atât de adânc încât nu auzise hărmălaia ce însoțise ridicarea taberei. Toată lumea a plecat, în afară de câțiva muncitori și o camionetă cu un generator electric. Vor pleca și ei când nu mai ai nevoie de curent, îi explică el.

Jo era copleșită de o senzație de vulnerabilitate. Seara trecută își pierduse de mai multe ori controlul, care fusese întotdeauna esențial în viața ei. Și de fiecare dată Keane fusese de față. Voia să fie furioasă pe el pentru că îi invadase intimitatea, însă îi era imposibil. Avusese nevoie de el, iar el o știuse.

–Nu era nevoie să rămâi și tu în urmă, spuse ea, urmărind cum o cioară plutea la mică distanță de pământ.

–Nu eram sigur că vei fi în stare să conduci optzeci de kilometri în dimineața asta. Rulota mea e la Pete.

Umerii i se ridicară și căzură înainte să se întoarcă. Lumina ce intra prin fereastra din spatele ei pătrundea prin faldurile subțiri ale cămășii de noapte. Trupul ei era o umbră zveltă. Când vorbi, vocea îi era măcinată de regret.

–Azi-noapte am fost groaznic de nepoliticoasă față de tine.

Keane făcu un gest de nepăsare și sorbi din cafea.

–Erai supărată.

–Da. Mâhnirea i se citea în privire. Ari a fost foarte important pentru mine. Poate că îl vedeam ca pe unica legătură cu tatăl meu, cu copilăria mea. Știam de câtva timp că nu va apuca sfârșitul stagiunii, dar nu am vrut să mă gândesc la asta. Se uită în cana de cafea pe care o strângea în mâini. Puținii aburi care se mai ridicau din ea dispărură. Noaptea trecută a fost o ușurare pentru el. A fost egoist din partea mea să-mi doresc altceva.

Şi am greşit să mă descarc pe tine aşa cum am făcut-o. Îmi pare rău.

–Nu-ţi vreau scuzele, Jo.

Îşi ridică privirea spre el, fiindcă părea supărat.

–M-aş simţi mai bine dacă le-ai accepta, Keane. Ai fost foarte blând.

Spre uimirea ei, înjură în barbă şi se întoarse spre aragaz.

–Nu-ţi vreau recunoştinţa mai mult decât scuzele. Puse cana pe masă şi îşi mai turnă cafea. Nu sunt necesare nici una, nici celelalte.

–Sunt, pentru mine, răspunse Jo făcând un pas spre el. Keane...

Îşi aşeză cana şi îl atinse. Când el se întoarse, Jo se lăsă în voia impulsurilor. Îşi odihni capul pe umărul lui şi îl cuprinse cu braţele. Bărbatul se crispă şi îşi puse mâinile pe umerii ei ca şi cum ar fi vrut să o îndepărteze. Apoi dădu drumul unui oftat prelung şi se relaxă. O aduse mai aproape de el.

–Nu ştiu niciodată la ce anume să mă aştept de la tine. Îi ridică bărbia cu degetul. Din reflex, Jo închise ochii şi îi oferi gura. Simţi cum degetele i se strâng pe pielea ei înainte să o dezmierde uşor cu buzele. Ar trebui să mergi să te schimbi. Dăm o tură prin oraş şi îţi fac cinste cu micul dejun.

Se dădu un pas în spate cu o mină amicală, dar nu tocmai afectuoasă. Jo încuviinţă, nedumerită de atitudinea lui, dar bucuroasă că nu mai era nervos.

–Bine.

Primăvara lăsa loc verii când circul se îndreptă spre nord. Soarele întârzia să apună, aruncându-şi privirea de foc în cortul principal destul timp după începerea spectacolului de seară. Mai veneau din când în când ploi

puternice, însă erau doar furtuni scurte de vară, însoțite de tunete și fulgere. Pe parcursul lunii iunie, Circul Colossus șerpui prin Carolina de Nord până în vestul statului Tennessee.

În decursul lungilor săptămâni de trecere spre vară, Jo trebui să se confrunte cu atitudinea paradoxală a lui Keane. Comportarea lui prietenoasă față de ea o descumpănea. Râdea când îi spunea ceva amuzant, o asculta dacă avea vreo plângere, dar – spre marea ei mirare – strecurase o barieră invizibilă între ei. Existau momente când se întreba dacă pasiunea care erupsese vulcanic în noaptea revenirii lui de la Chicago existase realmente. Oare dorința pe care o gustase pe buze fusese o fantezie? Apropierea pe care o simțise înflorind între ei se ofilise, risipindu-se în cele patru zări. Acum, relația lor era aceea dintre patron și angajat.

Keane mai plecase de două ori la Chicago în acea perioadă, dar nu-i mai adusese nici un cadou surpriză. Nici măcar o dată în acele săptămâni nu mai venise la ea în rulotă. Inițial, schimbarea sa de comportament o nedumerise. Nu era furios. Nu se purta nici pătimaș, nici rece, ci adoptase o neutralitate pe care ea n-o înțelegea. Pe măsură ce zilele deveneau săptămâni, fu nevoită se recunoască faptul că Keane nu părea interesat de o idilă.

În ajunul spectacolului de pe 4 Iulie, Jo stătea în pat fără somn. Avea în mână volumul de Dante, însă cartea nu făcea decât să-i amintească de sentimentul de goliciune care o secătuia de puteri. O închise și se uită pierdută la tavan. „E timpul să-mi revin, se dojeni ea. E timpul să renunț la iluzia că mai face parte din viața mea. Când iubești un bărbat înseamnă doar că-l incluzi în rândul dorințelor tale. Nu mi-a vorbit niciodată despre dragoste, nu mi-a promis nimic, nu mi-a oferit altceva decât

ce mi-a dat. Nu a făcut nimic să mă rănească." Jo își închise pleoapele și strânse cartea în mâini. „Cât îmi doresc să-l pot urî pentru că mi-a arătat cum ar putea fi viața și apoi mi-a întors spatele. Dar nu pot." Suspină și își plimbă cu blândețe un deget pe coperta netedă de piele. „Nu-l pot urî, dar nici nu-l pot iubi. Cum ies din asta? Ar trebui să-i fiu recunoscătoare că nu mă mai dorește. Aș fi făcut dragoste cu el. Apoi aș fi suferit de o sută de ori mai mult. Aș putea să sufăr mai mult de atât?" Rămase nemișcată pentru câteva momente, încercând să-și adune gândurile.

„Ar fi cel mai bine să nu știu, își spuse ea. Ar fi mai bine să-mi amintesc că a fost bun cu mine când am avut nevoie de el și că n-am dreptul să-i cer nimic. Vara nu durează la infinit. Când se termină, s-ar putea să nu-l mai văd niciodată. Pot măcar să fac așa încât timpul pe care-l mai avem să fie plăcut."

Cuvintele îi sunară găunos în inimă.

capitolul 9

Ziua de 4 Iulie era aglomerată, cu mutatul pe un nou teren, ridicarea cortului, o paradă stradală și două spectacole. Dar era o zi de sărbătoare. Elefanții purtau panașuri în culorile drapelului pe capetele enorme. Reprezentația de seară avea să fie ținută cu o oră mai devreme pentru a permite și un foc de artificii. Conform tradiției, circul petrecea sărbătoarea națională în același orășel din Tennessee. Autorizațiile necesare fuseseră procurate din timp, iar artificiile fuseseră deja stocate într-un depozit. Procedura fusese mereu aceeași în toți anii trecuți. Era una dintre cele mai profitabile nopți ale circului. Era o vreme pentru concesii.

Jo își petrecuse ziua într-o veselie autoimpusă. Refuza să permită ca depărtarea de Keane să-i strice unul dintre momentele principale ale verii. Se convinsese că posomoreala nu avea să schimbe nimic, iar voioșia generală a publicului o ajută să-și mențină moralul ridicat.

Între spectacole survenea inevitabila plictiseală. Unii dintre membrii trupei stăteau la povești în fața rulotei și se bucurau de vremea plăcută. Alții mai exersau ori încercau să corecteze unele probleme din numărul lor. Îngrijitorii spălau elefanții, provocând o inundație minoră în țarc.

Jo urmărea amuzată îmbăierea. De fiecare dată se distra copios la vederea acestui aspect al vieții de circ, mai ales dacă erau implicați și câțiva novici. Invariabil, Maggie sau unul dintre masculii mai bătrâni îi stropeau cu o trompă plină de apă pentru a le face inițierea. Ceilalți îngrijitori se făceau că plouă, deși Jo știa că îi încurajau pe elefanți să joace feste nou-veniților.

Îl zări pe Duffy şi se îndreptă spre el. Din câte se părea, avea o discuţie serioasă cu un orăşean. Respectivul era la fel de scund ca Duffy, dar mai rotofei, cu o siluetă de om de succes, după cum spusese Frank la un moment dat. Burta îi începea imediat de sub piept şi se revărsa peste brâu. Cu tenul albicios, avea nişte ochi spălăciţi pe care îi mijea la lumina soarelui. Jo mai văzuse genul acesta de oameni. Se întrebă ce vindea şi care era preţul solicitat. De vreme ce Duffy pufnea iritat, Jo presupuse că era vorba de o sumă considerabilă.

–Carlson, ţi-am mai spus că deja am plătit pentru depozitare. Am o chitanţă semnată. Şi plătim cincisprezece dolari pentru livrare, nu douăzeci.

Carlson fuma o ţigară mică, fără filtru, pe care o aruncă la pământ.

–L-ai plătit pe Myers pentru depozitare, nu pe mine. Am cumpărat locul acum şase săptămâni. Nu-i problema mea că aţi plătit în avans, ridică el din umerii laţi.

Jo îl zări cu coada ochiului pe Keane, care se apropia cu Pete. Pete turuia ceva, iar patronul încuviinţa. În vreme ce dresoarea privea întregul tablou, Keane îl cercetă în treacăt pe Carlson. Ştia foarte bine expresia aceea. Oaspetele lor era luat la puricat. Keane o observă şi îi zâmbi când trecu pe lângă ea.

–Salut, Jo.

Din cale-afară de curioasă, ea i se alătură fără jenă.

–Ce se petrece?

–De ce nu aflăm? sugeră el când ajunseră în dreptul celor doi. Bună ziua, domnilor, îi salută Keane amical. E vreo problemă?

–Individul ăsta, mârâi Duffy, întinzând cu dispreţ un deget către Carlson, vrea să-i plătim de două ori pentru depozitarea artificiilor. Mai vrea şi douăzeci de dolari pentru livrare, când ne-am înţeles la cincisprezece.

–Myers a fost cel care şi-a dat acordul pentru cinci-sprezece. Eu nu mi-am dat acordul pentru nimic, zâmbi şiret Carlson. Dacă vă vreţi artificiile, tre' să le plătiţi cu banii jos, adăugă el, apoi aruncă o privire spre Keane. Cine-i tipul ăsta?

Duffy începu să şuiere de indignare, dar Keane îi puse mâna pe umăr.

–Sunt Prescott, rosti el fără să se arate afectat de bădărănia interlocutorului. Poate că vrei să-mi spui şi mie ce se petrece.

–Prescott, ha? Carlson îşi mângâie bărbia dublă cât timp îl măsură pe Keane. Văzu că avea în faţă un ins tânăr şi amabil, aşa că se simţi mai aproape de succes. Ei bine, acum ajungem undeva, rosti el jovial întinzându-i mâna; Keane i-o luă fără ezitare. Jim Carlson, continuă el. Frumuşel circ ai aici, Prescott. Eu şi nevasta venim în fiecare an. Acum, urmă el ridicându-şi cureaua, având în vedere că şi dumneata eşti om de afaceri, sunt sigur că putem să ne înţelegem. Problema e că artificiile voastre sunt în depozitul meu. Chestia este că trebuie să-mi câştig şi eu traiul, nu pot să rămână acolo pe gratis. Am cumpărat locul de la Myers acum şase săptămâni. Nu pot să răspund pentru o înţelegere pe care aţi făcut-o cu el, nu? Carlson zâmbi cu gura până la urechi, mulţumit că interlocutorul îl ascultase cu atâta politeţe. Cât despre livrare, ei bine... Făcu un gest de neputinţă şi-l bătu pe Keane pe umăr. Ştii cum e cu preţurile la benzină zilele astea, fiule. Dar putem să discutăm despre asta după ce rezolvăm prima problemă.

Keane încuviinţă.

–Pare rezonabil, rosti el, ignorând pufnetele lui Duffy. Se pare că aveţi o problemă, domnule Carlson.

Zâmbetul lui Carlson pieri pentru o fracţiune de secundă.

–Eu n-am nici o problemă. Voi aveţi o problemă, asta în cazul în care nu vă vreţi artificiile.

–O, ne vom recupera artificiile, domnule Carlson, îl corectă Keane cu un zâmbet care îi păru lui Jo mai degrabă viclean decât amical. Conform paragrafului trei, secţiunea cinci, a codului referitor la micile întreprinderi, noul proprietar e obligat prin lege să îşi asume toate contractele, înţelegerile, garanţiile şi ipotecile fostului proprietar până când respectivele contracte, înţelegeri, garanţii şi ipoteci expiră sau sunt transferate.

–Ce naiba... începu Carlson fără urmă de zâmbet, dar Keane continuă:

–Desigur, nu vom intenta proces câtă vreme ne primim marfa. Dar asta nu vă rezolvă problema.

–Problema mea? icni Carlson în timp ce Jo privea copleşită de admiraţie. N-am nici o problemă. Dacă-ţi închipui că...

–A, dar aveţi una, domnule Carlson, deşi sunt sigur că nu aţi intenţionat să încălcaţi legea.

–Să încalc legea?

Carlson îşi şterse palmele pline de sudoare pe pantaloni.

–Depozitarea de explozibile fără autorizaţie, îl lămuri Keane. Desigur, dacă nu cumva aţi obţinut una după cumpărarea depozitului.

–Ei bine, nu, am...

–Mă temeam de asta, rosti avocatul plin de compasiune. Vedeţi dumneavoastră, în paragraful şase al secţiunii cinci din codul referitor la micile întreprinderi se precizează că toate autorizaţiile, permisele şi mandatele sunt netransferabile. Acordarea de noi autorizaţii, permise sau mandate trebuie cerută în scris de noul proprietar. Evident, cererea trebuie legalizată la notar. Keane aşteptă puţin, să îl lase pe Carlson să digere informaţiile primite.

Dacă nu mă înșel, continuă el pe ton de conversație, amenda e destul de mare în statul ăsta. Desigur, condamnarea depinde de...

–Condamnarea?

Carlson se făcu la fel de alb ca batista cu care se ștergea la ceafă. Keane îi zâmbi cu simpatie, apoi îi spuse:

–Știți cum facem? Scoateți artificiile de pe proprietatea dumneavoastră și le aduceți aici. Nu trebuie să implicăm organele legii în așa ceva. Până la urmă, a fost doar o mică neglijență. Doar amândoi suntem oameni de afaceri, nu? Prea tulburat ca să detecteze sarcasmul, Carlson încuviință fără o vorbă. Livrarea era cincisprezece dolari, corect? Carlson nu obiectă, ci se mulțumi să-și vâre batista jilavă înapoi în buzunar și să dea din cap a încuviințare. Foarte bine, conchise Keane. Vă aduc banii la livrare. Mă bucur că v-am fost de folos.

Ușurat de parcă i se luase un bolovan de pe piept, Carlson se întoarse și se îndreptă spre dubița lui. Jo reuși să păstreze o figură serioasă până sărmanul afacerist se făcu nevăzut. Pete și Duffy izbucniră în râs în același timp.

–Era adevărat? întrebă Jo luându-l pe Keane de braț.

–Ce să fie adevărat? se făcu el că nu înțelege, ridicând o sprânceană la hohotele care îl înconjurau.

–„Paragraful trei, secțiunea cinci din codul referitor la micile întreprinderi", îl cită ea.

–N-am auzit de el în viața mea, răspunse Keane cu nepăsare, făcându-l pe Pete să se sufoce de râs.

–L-ai născocit, se minună Jo. Ai născocit totul!

–Probabil, încuviință el.

–Cea mai tare înșelătorie pe care am văzut-o de ani buni, se minună Duffy și îl bătu părinteşte pe spate. Fiule, ai putea intra în afaceri.

–Deja am intrat, îi spuse Keane cu un zâmbet smecheresc.

–Dacă am vreodată nevoie de un avocat, știu la cine să merg, se amestecă Pete, trăgându-și șapca mai pe ceafă. Vino la bucătărie în seara asta, șefule. O să avem o partidă de poker. Hai, Duffy, tre' să-i povestim și lui Buck ce s-a întâmplat.

Pe măsură ce se îndepărtau, Jo își dădu seama că noul patron fusese acceptat în mod oficial. Înainte, fusese un intrus, un orășean. Acum era unul dintre ei. Se întoarse și își ridică fața spre el.

–Bun venit la bord.

–Mulțumesc.

Jo observă că înțelese exact ceea ce se lăsase nerostit.

–Ne vedem la joc. Nu uita să-ți aduci banii, îl preveni ea făcându-i cu ochiul. Dădu să plece, dar Keane o apucă de braț și o trase înapoi.

–Jo, începu el, nedumerind-o cu seriozitatea subită din privire.

–Da? Ezită un moment, apoi clătină din cap. Nimic, nu contează. Ne vedem mai încolo. Îi mângâie obrazul cu dosul palmei, apoi se îndepărtă.

Jo își studia mâna fără să afișeze vreo emoție. La împărțirea cărților constatase că-i lipsea doar una pentru a face culoare de cupă, iar acum aștepta ca altcineva să deschidă. Își plimbă încet privirea în jurul mesei. Duffy pufăia din trabuc, aparent netulburat de numărul tot mai scăzut de jetoane dinaintea lui. Pete mesteca din gumă cu aceeași nonșalanță. Lângă el stătea Amy, soția înghițitorului de săbii, apoi Jamie, apoi Raoul. Chiar lângă ea era Keane, care, la fel ca Pete, câștiga încontinuu.

Miza crescu. Jetoanele zornăiau pe masă. Jo decartă și constată cu bucurie că schimbase trefla cu o a cincea cupă. O puse lângă celelalte fără să clipească. Învățase

jocul de la Frank. Înainte să înceapă următoarea tură de plusat, Jamie se aruncă arborând o figură plouată.

–N-ar fi trebuit să-i iau scaunul lui Buck, mormăi el și se încruntă când Pete plusă miza.

–Ai scăpat ieftin, puștiule, îl consolă Duffy în vreme ce împingea niște jetoane spre centrul mesei. Eu rămân doar pentru că nu vreau să-mi schimb standardele de trai. Asta fac banii din tine, bombăni el enigmatic.

–Trei popi, anunță Pete când toți terminară de mizat, apoi arătă cărțile.

Ceilalți își aruncară mâinile într-un șuvoi de proteste.

–Culoare de cupă, rosti Jo înainte ca Pete să apuce să adune jetoanele. Duffy se lăsă pe spate și hohoti cu poftă.

–Bravo, Jo. Nu-mi convine să-l văd doar pe el că-mi ia toți banii.

După două ore, bucătăria de campanie se încălzise și mustea de mirosul de cafea, tutun și bere. Ghinionul se ținea scai de Jamie în așa măsură, că îl chemase pe Buck să joace în locul lui.

Jo avea în mână doar o pereche de cinci. Când Keane plusă pe deschiderea lui Raoul, miza începu să se mărească binișor în doar câteva secunde. Din curiozitate, Jo rămase o tură, dar se aruncă după ce trase restul cărților. Ieșită din joc, îl urmări cu interes. Se lăsă pe coate și începu să-i studieze pe ceilalți participanți. Keane juca bine, remarcă ea. Privirea nu-l dădea de gol. Nimic nou sub soare. Bău o dușcă de bere în timp ce Duffy, Buck și Amy se aruncară. Pete mesteca din gumă fără a-l slăbi din ochi. Keane, care-și ținea ciotul de trabuc între dinți, îi răspundea cu aceeași monedă. Raoul mormăi ceva în franceză și se uită încruntat la cărțile sale.

–Poate că blufează, presupuse Pete când Keane plusă. Hai să plusăm cu încă cinci și să vedem ce iese.

Raoul înjură în franceză, apoi în engleză și își aruncă mâna.

Keane numără fără grabă jetoanele pe care trebuia să le plătească și le aruncă la mijloc. Era un munte de plastic, roșu, alb și albastru. Apoi reîncepu să numere.

–Îți plătesc cinci și plusez cu zece, rosti el fără emoție.

Un cor de murmure se declanșă în jurul mesei. Pete se mai uită o dată la mâna lui și rămase pe gânduri. Apoi ochii îi căzură pe maldărul generos de jetoane dinaintea sa. Își permitea să rişte încă zece. Ridică privirea și îl iscodi câteva momente pe Keane, după care zâmbi larg.

–Nu, asta este a ta, spuse el și își așează cărțile cu fața în jos.

Keane lăsă cărțile din mână și se întinse să adune jetoanele.

–Nu le-arăți? întrebă Pete cu un rânjet prietenos. Keane împinse un jeton rătăcit înapoi în maldăr și dădu din umeri. Întoarse cărțile cu mâna liberă. Reacția varie de la înjurături la râsete. Nimic, mormăi Pete, clătinând din cap. Absolut nimic. Ai nervi de oțel, șefule. Își întoarse propriile cărți. Până și eu am avut pereche de șeptari.

Raoul scrâșni din dinți și înjură cu eleganță în două limbi. Jo zâmbi cu gândul la inventivitatea cu care își alese cuvintele, apoi se ridică râzând și îi trase lui Jamie pălăria de pe cap. Își deșertă jetoanele în ea.

–Ia banii pentru mine, îi ceru, după care îl pupă cu zgomot pe gură. Dar să nu-i joci.

–Nu te retragi cam repede? căută Duffy să o provoace.

–Chiar tu m-ai învățat să mă retrag în plină glorie, îi aminti ea.

Le zâmbi și le făcu cu mâna, apoi ieși.

–Jo asta e deșteaptă flacără, comentă Raoul, chicotind în timp ce făcea cărțile.

–Foc, îl corectă Pete, care își desfăcea o nouă lamă de gumă. Observă că privirea lui Keane rătăcea spre ușa pe care ieșise tânăra. Și mai și arată bine, adăugă el. Văzând că ochii patronului se întoarseră spre el, îl iscodi: Nu crezi, șefule?

Keane își așeză cărțile una peste alta.

–Jo e încântătoare.

–La fel ca mamă-sa, interveni Buck, care se uita cu ochi mijiți la cărțile sale. Era o frumusețe. Nu-i așa, Duffy?

Duffy mormăi aprobator pe când se întreba de ce nu-i zâmbește norocul.

–Întotdeauna mi s-a părut groaznic felul în care a murit. La fel și Wilder, adăugă clătinând din cap.

–Un incendiu, nu? întrebă Keane în timp ce își luă cărțile și le aranjă.

–Incendiu din cauza unui circuit electric, încuviință Buck ridicându-și halba. Un scurt la instalația rulotei. Ce păcat. Dacă nu ar fi fost în pat, dormind, probabil că ar fi scăpat cu viață. Rulota era pe jumătate scrum când s-a dat alarma. Pur și simplu nu am putut ajunge la ei. Partea lor de rulotă era ca un furnal. Dormitorul lui Jo era în cealaltă parte, și era să o pierdem și pe ea. Frank a spart fereastra și a scos-o afară. Săraca fetiță. Strângea în brațe o păpușă veche de parcă era ultimul lucru pe care-l mai avea. A tot plimbat-o cu ea după aceea. Îți mai aduci aminte, Duffy? întrebă el, apoi privi în cărți și deschise cu două jetoane. Avea doar un braț. Duffy pufni din nou și se aruncă. Frank știa cel mai bine cum să se descurce cu fetița aia.

–Mai degrabă, ea știa cum să se descurce cu el, mormăi Duffy.

Raoul ridică miza la cinci, iar Keane se aruncă.

–Nu-mi mai împărțiți mâna următoare, spuse el și se îndreptă spre ușă.

Unul dintre fraţii Gribalti luă scaunul pe care îl eliberase Jo, iar Jamie se aşeză pe al lui Keane.

Se uită la cărţi din curiozitate. Keane avuse o chintă la valet. Privi gânditor spre canaturile care se bălăngăneau.

Afară, Jo se plimba prin noaptea caldă. Ridică ochii spre cer şi se gândi la artificii. Fuseseră minunate, cugetă ea, eclipsând stelele cu mulţimea lor de culori vibrante. Deşi totul se terminase şi o nouă zi plutea în aer, încă simţea urmele de magie ce stăruiau în noapte. Departe de a fi somnoroasă, se îndreptă spre cortul de spectacole.

–Bună, frumuşico.

Jo scrută umbrele cu ochii mijiţi. Abia deslusea o siluetă.

–A, tu eşti Bob, nu-i aşa? Se opri şi îi zâmbi amical. Eşti nou aici.

Bărbatul făcu un pas spre ea.

–Sunt aici de aproape trei săptămâni.

Era tânăr, cam de vârsta lui Jo, robust şi cu trăsături ascuţite. Tocmai în acea după-amiază primise un duş zdravăn de la Maggie. Dresoarea îşi vârî mâinile în buzunare şi continuă să zâmbească. Aparent, băiatul credea că timpul petrecut în cadrul trupei îl făcea deja un veteran.

–Îţi place să lucrezi cu elefanţii?

–E în regulă. Îmi place mai mult să ridic cortul.

Jo îl înţelegea.

–Şi mie. Se joacă poker în bucătărie, îi spuse cu un gest din braţ. Poate vrei să dai pe-acolo.

–Mi-ar plăcea mai mult să fiu cu tine.

Când se apropie, Jo simţi miros de bere. Sărbătorise, se gândi ea şi clătină din cap dezaprobator.

–E bine că mâine e luni. Nimeni nu o să fie în stare să se ocupe de corturi. Ar trebui să te culci, îl sfătui ea. Sau să bei nişte cafea.

–Hai să mergem în rulota ta. Bob se împletici puţin, apoi o înşfăcă de braţ.

–Nu. Jo se răsuci hotărâtă în direcţia opusă. Să mergem la bucătărie.

Avansurile lui nu o tulburau. Era suficient de aproape de bucătărie încât, dacă ar fi strigat, o duzină de bărbaţi vajnici ar fi năvălit afară. Însă asta era exact ceea ce voia să evite.

–Vreau să merg cu tine, bolborosi el în timp ce se străduia să o tragă din nou departe de bucătărie. Eşti aşa de frumoasă în cuşca aia cu lei! Îşi puse ambele braţe în jurul ei, dar Jo simţi că era mai degrabă din raţiuni de echilibru decât de flirt. Omu' mai are nevoie de o doamnă frumoasă din când în când.

–Te dau de mâncare la lei dacă nu-mi dai drumul, îl preveni Jo.

–Pun pariu că eşti o pisică sălbatică, mormăi el şi se prăvăli spre gura ei.

Deşi îşi cam pierdea răbdarea, tânăra femeie suportă sărutul care aterizase puţin la stânga de ţintă. Mâinile lui erau însă mai precise, şi Jo se trezi apucată de fund. Leşinu-şi din fire, căută să-l împingă de lângă ea, dar bărbatul îşi înfipse degetele în fesele ei. Cu o mişcare fulgerătoare, îşi ridică pumnul şi îl izbi drept în falcă. Bob se prăbuşi la pământ, cu un icnet surprins.

–Ei bine, s-a zis cu operaţiunea de salvare, comentă Keane din spatele ei.

Jo se răsuci spre el. Când îl recunoscu, îşi trecu o mână prin păr şi oftă iritată. Ar fi preferat să nu aibă martori. Chiar şi în lumina slabă, văzu că era furios. Păşi din instinct între el şi bărbatul întins la pământ, care îşi freca falca şi scutura din cap ca să se descotorosească de ţiuitul din urechi.

–Bob a fost puţin prea entuziast, spuse ea în grabă. Apucându-l de braţ pe Keane, îi explică: A sărbătorit.

–Şi eu mă simt cam entuziast, murmură acesta.

Când dădu să treacă de ea, Jo se agăţă şi mai aprig.

–Nu, Keane, te rog.

Îi aruncă o privire fioroasă.

–Jo, ai de gând să-mi dai drumul ca să mă pot ocupa de treaba asta?

–Nu până nu mă asculţi. Urma de amuzament din ochii ei îl întărâta şi mai abitir, aşa că Jo se strădui să o suprime. Keane, te rog, nu fi dur cu el. Nu mi-a făcut nimic.

–Te-a atacat, izbucni el.

Abia rezistă impulsului să o dea mai încolo şi să-l înhaţe de grumaz pe Bob, care încă nu se ridicase.

–Nu, mai mult se sprijinea pe mine. Echilibrul lui e cam deficitar. A încercat doar să mă sărute, argumentă ea, evitând cu precauţie să menţioneze partea cu mâinile care rătăceau te miri unde. Şi l-am lovit mai tare decât trebuia. E nou, Keane. Nu-l concedia.

Keane o privi exasperat.

–Să-l concediez era cel mai mic rău pe care aveam de gând să i-l fac.

Jo zâmbi, fără să-şi poată ascunde licărul din privire.

–Dacă aveai de gând să-mi răzbuni onoarea, află că n-a făcut decât să-mi mute nasul din loc cu răsuflarea lui. Mai bine îl pui să cureţe ţarcul pentru câteva zile.

Keane înjură în barbă, dar nu-şi putu reţine zâmbetul care-i mijea pe buze. Când remarcă asta, Jo slăbi strânsoarea.

–Domnişoara Wilder vrea să-ţi mai dau o şansă, i se adresă încă ameţitului Bob pe un ton dur, pe care se gândi Jo că îl folosea să intimideze martorii în procese. Are o inimă mai blândă decât am eu. Aşa că nu am să te pocnesc de câteva ori, nici nu te dau afară, după cum mi-a

trecut prin minte.Făcu o pauză, îngăduindu-i lui Bob să rumege cele auzite. În schimb, te las să-ți duci... entuziasmul la culcare. Îl ajută să se ridice și continuă: Dar dacă mai aud că te apropii neinvitat de domnișoara Wilder sau de oricare altă angajată de-a mea, ne întoarcem la prima alegere. Și, înainte să te zbor, am să dau de veste că ai fost pus la pământ cu un singur pumn de către o femeie de cincizeci de kilograme, adăugă el amenințător.

–Da, să trăiți, domnule Prescott, răpăi Bob pe cât de clar era în stare.

–Du-te să te culci, îi spuse Jo cu blândețe, văzând cât era de palid. Ai să te simți mai bine dimineață.

–Evident că n-ai prea băut la viața ta, comentă Keane în timp ce Bob se îndepărta pe trei cărări. Singurul lucru pe care o să-l simtă de dimineață o să fie o durere teribilă de cap. Ea zâmbi, fericită să-l audă vorbind fără scutul subțire al politeții. Și unde ai învățat directa aia de dreapta? se interesă el luându-i mâna să o examineze.

Jo izbucni în râs, lăsându-și degetele să se întrepătrundă cu ale lui.

–Sigur nu l-aș fi pus jos dacă nu s-ar fi înclinat deja în direcția aia. Își ridică fața spre el și luci în lumina stelelor. Citi în ochii lui o expresie efemeră pe care nu o putu înțelege. S-a întâmplat ceva?

Pentru o clipă, bărbatul nu spuse nimic. Inima începu să-i bubuie sub sân, căci se aștepta să fie sărutată.

–Nu, nimic. Vraja se sfărâmă în bucăți. Hai, te conduc până la rulota ta.

–Nu mergeam acolo. Din dorința de a-l destinde, îl luă de braț. Dacă vii cu mine, am să-ți arăt niște trucuri de magie, îi zâmbi ea ademenitor. Îți place magia, nu-i așa, Keane? Până și unui avocat sobru și devotat meseriei trebuie să-i placă magia.

–Așa îți par ție? Un avocat sobru și devotat?

Jo aproape râse la urma de enervare din glasul lui.

–O, nu întru totul, deşi e o parte din tine. Savura senzaţia că, pentru moment, îl avea doar pentru ea. Mai posezi şi o înclinaţie spre aventură şi un simţ al umorului destul de agreabil. Şi mai e şi temperamentul acela al tău, adăugă ea, accentuând substantivul.

–Se pare că m-ai citit ca pe o carte deschisă.

–A, nu. Se opri şi se întoarse spre el. Deloc. Ştiu doar cum eşti aici. Pot doar să speculez despre cum eşti la Chicago.

Keane ridică din sprânceană, atent la ea.

–Aş fi diferit acolo?

Jo îşi încreţi fruntea, gânditoare.

–Nu ai fi? Cu siguranţă circumstanţele sunt altele. Ai probabil o casă ori un apartament mare, şi o menajeră care vine o dată – nu, de două ori pe săptămână. Cufundată în imaginea pe care o construise, o dezvoltă cu privirea pierdută în zare. Ai un birou cu vedere la oraş, o secretară foarte eficientă şi un asistent juridic strălucit. Mergi la club să iei prânzuri de afaceri. În sala de tribunal eşti nemilos şi te bucuri de un succes enorm. Ai propriul tău croitor şi te antrenezi la sală de trei ori pe săptămână. La sfârşitul săptămânii mergi la teatru, dar ai şi activităţi fizice. Poate tenis, cu siguranţă nu golf. Nu, handbal.

Lui Keane nu-i venea să-şi creadă urechilor.

–Asta e magia?

–Nu. Jo ridică din umeri şi porni din nou. Doar deducţii logice. Nu-ţi trebuie o grămadă de bani ca să-ţi dai seama cum se poartă cei care îi au. Şi ştiu că iei legea în serios. Nu ai fi ales o carieră care să nu fi fost importantă pentru tine.

Bărbatul mergea în tăcere. Când vorbi, avea glasul calm.

–Nu sunt sigur că mă flatează micul tău rezumat asupra vieții mele.

–E doar o schiță. Ar trebui să te înțeleg mai bine ca să umplu golurile.

–Și nu poți?

–Ce? întrebă Jo, oprindu-se. Să te înțeleg?

Începu să râdă, amuzată de absurditatea întrebării lui. Nu, nu te înțeleg. Cum aș putea? Trăiești într-o lume diferită. Zicând acestea, dădu la o parte cortina de la intrarea în cortul de spectacole și pătrunse în beznă. Când apăsă pe întrerupător, două șiruri de lumini se aprinseră deasupra lor. Umbrele bântuiau în colțuri și cădeau peste locurile din stal. E minunat, nu-i așa? Vocea ei limpede străbătu întreaga lungime a cortului iar din capăt îi răspunse ecoul. Să știi că nu e gol. Sunt întotdeauna aici... artiștii, publicul, animalele. Înaintă până ajunse lângă al treilea ring. Știi ce e asta? îl întrebă pe Keane și își desfăcu larg brațele, învârtindu-se la trei sute șaizeci de grade. Este o minune fără vârstă într-o lume aflată în continuă schimbare. Indiferent ce se întâmplă afară, totul rămâne la fel aici. E cel mai fragil dintre circuri, aflat la mila elefanților, a emoțiilor, a mecanicilor, a toanelor publicului. Dar șase zile pe săptămână, vreme de douăzeci și nouă de săptămâni, facem miracole. Creăm o lume în zori, apoi dispărem în întuneric. Și asta e parte din mister. Așteptă până ce Keane veni lângă ea. Corturi răsar de nicăieri pe un câmp viran, elefanți și lei se plimbă pe strada principală. Și niciodată nu îmbătrânim, pentru că fiecare nouă generație ne redescoperă. Stătea într-un cerc de lumină, simplă și splendidă. Viața de aici e nebună. Și e grea. Teremuri noroioase, orar demențial, febră musculară, dar când ți-ai terminat numărul și ai senzația că a fost ceva deosebit, nu se compară cu nimic de pe lume.

–De asta o faci?

Jo clătină din cap şi părăsi inelul de lumină intrând în culoarul obscur ce ducea către alt ring.

–Fundamentul e acelaşi. Cu toţii avem propriile noastre motive, presupun. M-ai mai întrebat asta; nu sunt sigură că îţi pot explica. Poate cu toţii credem în miracole. Se răsuci în lumină, care începu să pâlpâie în jurul ei. Am fost aici întreaga mea viaţă. Ştiu fiecare truc, fiecare iluzie. Ştiu cum reuşeşte tatăl lui Jamie să înghesuie douăzeci de clovni într-o maşină cu două locuri. Dar de fiecare dată când asist, râd şi cred ceea ce-mi văd ochii. Nu e doar încântarea, Keane, e anticiparea încântării. E faptul că ştii că ai să vezi cel mai mare lucru sau pe cel mai mic, pe cel mai rapid sau pe cel mai înalt. Jo alergă în centrul ringului şi îşi aruncă braţele în aer. Doamnelor şi domnilor, anunţă ea cu o plecăciune, pentru uimirea şi încântarea domniilor voastre, pentru prima oară în America, o supraabundenţă de gigantice şi măreţe pachiderme conduse într-o fantastică demonstraţie de coregrafie de Marea Serena! Jo izbucni în râs şi îşi dădu părul pe spate cu un gest rapid. Elefanţi care dansează! îi spuse lui Keane, încântată că îl vedea zâmbind. Sau îl asculţi pe crainicul de la spectacolul secundar începându-şi discursul. Haideţi, oameni buni. Veniţi puţin mai aproape. Îşi încovoie repetat degetele în semn de invitaţie. Vedeţi-o pe Uimitoarea Serpentina cu monstruoasele ei vipere lunecoase. Priviţi cum superba tânără farmecă o cobră ucigătoare. Urmăriţi-o cum acceptă îmbrăţişarea reptiliană a unui boa uriaş. Nu rataţi şansa de a o vedea pe fermecătoarea de şerpi malefici!

–Cred că Baby te-ar da în judecată pentru calomnie.

Jo chicoti şi urcă în ring.

–Dar când spectatorii o văd pe Rose cu un boa constrictor în jurul umerilor, ştiu că n-au dat banii de pomană. Le dăm ceea ce au venit să vadă: culoare, fantezie,

insolit. Senzații tari. Ai văzut reacția publicului când Vito își face numărul la înălțime fără plasă de siguranță.

–O plasă nu pare cine știe ce protecție când îți ții echilibrul pe o sârmă la șaizeci de metri înălțime, rosti Keane cu o căutătură aspră. Își riscă viața în fiecare zi.

–La fel ca un polițist sau un pompier. Jo îi așeză mâinile pe umeri. Îi părea mai important decât oricând să-i explice visul tatălui său. Știu la ce te referi, Keane, dar trebuie să ne înțelegi. Elementul de pericol e esențial pentru multe dintre numere. Vezi cum tot publicul își ține răsuflarea când Vito face saltul pe spate pe sârmă. Ar fi impresionați și dacă ar fi folosit o plasă, dar nu ar fi îngroziți.

–E nevoie să fie așa?

Figura gravă a lui Jo se lumină.

–O, da! Trebuie să fie îngroziți, și fascinați, și vrăjiți. Totul e inclus în prețul biletului. Lumea noastră e una a superlativelor. Testăm limitele îndrăznelii omenești, care se modifică în fiecare zi. Știi cât timp a trecut până la primul om care a încercat o triplă rotație la trapez? Acum e aproape o rutină. O lumină de visare îi pâlpâi în ochi. Într-o bună zi, cineva are să încerce o cvadruplă. Dacă azi un om stă în mijlocul ringului și jonglează cu trei torțe, mâine cineva le va jongla călare și poimâine va veni o echipă care le va arunca de la unul la altul în timp ce se balansează pe un trapez. Treaba noastră e să facem incredibilul să se întâmple, apoi, când e realizat, să facem imposibilul. E atât de simplu!

–Simplu, murmură Keane mângâindu-i părul. Oare ai vedea lucrurile la fel dacă le-ai privi din afară?

–Nu știu. Nu am făcut-o niciodată.

Degetele i se încleștară pe umerii lui în vreme ce el își îngropa și cealaltă mână în părul ei. Keane îi pieptănă părul cu degetele, ca și cum toate gândurile i se îndreptau spre el. Îl degajă treptat până ce mâinile sale ajunseră să-i

încadreze chipul ca o ramă. Stăteau nemișcați într-o mare de lumină, care le alungea umbrele în depărtare.

–Ești atât de frumoasă!

Jo nu scoase un sunet, nu făcu o mișcare. Simțea ceva diferit în felul în care o atingea. O blândețe și o sfială pe care nu le mai percepuse. Nu-i putea citi ochii, deși priveau direct într-ai ei. Fețele le erau atât de apropiate, încât respirația lui flutura pe buzele ei. Tânăra femeie îi cuprinse gâtul cu brațele și își apăsă gura de a lui. Abia în acel moment își dădu seama cât de goală se simțise, cu câtă disperare avea nevoie să-l țină în brațe. Buzele îi erau înfometate după sărutul lui. Îl ținu strâns, deși toată blândețea din atingerea lui se risipise. Acum mâinile lui căutau hrăpărețe. Săptămânile în care nu o atinsese fură date uitării. Pielea ei se încălzea și fremăta peste sângele vijelios. Pasiunea o dezbrăcă de toate inhibițiile. Limba i-o căuta pe a lui, ducea sărutul în adâncimi mai sălbatice, mai întunecate. Buzele li se despărțiră doar pentru a se reîntâlni cu ardoare înnoită. Jo înțelese că toate nevoile și dorințele ei aveau un nume... Keane.

Keane îi părăsi buzele și pentru o clipă își odihni obrazul pe părul ei. În acel moment, Jo simți o mulțumire care până atunci îi fusese străină.

Apoi, bărbatul se trase din îmbrățișarea ei. Nedumerită, îl privi scoțându-și o țigară de foi și aprinzând-o cu un aer indiferent.

–Keane? Jo își trecu mâna prin părul pe care el tocmai se odihnise și îl contemplă cu o privire care îi oferea tot ce avea mai prețios.

–Ai avut o zi lungă, începu el pe un ton straniu de politicos. Fata tresări de parcă o lovise. Te conduc până la rulotă.

Jo ieși din ring și se îndepărtă de el. Își simțea pielea pârjolită de durere.

–De ce faci asta?

Spre ruşinea ei, lacrimile îi potopiră ochii şi îi înecară gâtul. Erau ca o prismă; refractau lumina şi îi începeau şau privirea. Clipi rapid, să le risipească. Sprâncenele lui Keane se apropiară ameninţător la vederea gestului.

–Te conduc înapoi, repetă el.

Tonul lui detaşat îi alimentă mânia şi durerea.

–Cum îndrăzneşti? Cum îndrăzneşti să mă faci să... Un „te iubesc" aproape că-i scăpă printre buze, dar îl înghiţi degrabă. Cum îndrăzneşti să mă faci să te vreau şi apoi să-mi întorci spatele? Am avut dreptate de la bun început în privinţa ta. Credeam că m-am înşelat. Eşti rece şi nesimţitor. Respira greu şi sacadat, dar refuză să se retragă până ce nu termina tot ce avea de spus. Nu ştiu de ce am crezut că vei fi în stare să înţelegi ce ţi-a dat Frank. Ai nevoie de inimă ca să vezi mai mult decât lucrurile materiale. Am să mă bucur când se termină sezonul şi o să faci ce naiba vei fi plănuind să faci. Am să mă bucur când n-am să mai fiu nevoită să te văd vreodată. Nu te mai las să-mi faci asta! Vocea îi şovăi, dar nu mai căută să se ţină sub control. Nu vreau să mă mai atingi.

Keane o privi cu luare-aminte, apoi trase atent din trabuc.

–Bine, Jo.

Calmul cu care veni răspunsul lui îi rupse un suspin din suflet, înainte să se întoarcă şi să fugă din cort.

capitolul 10

În iulie, trupa străbătu Virginia, trecu prin Virginia de Vest în drumul spre Kentucky, apoi ajunse în Ohio. Mai toți spectatorii se răcoreau cu evantaie pe măsură ce temperatura din cortul de spectacole urca, dar numărul lor rămânea important.

Din seara aceea de 4 Iulie, Jo îl evitase pe Keane. Nu era într-atât de dificil, întrucât el își petrecea două săptămâni pe lună la Chicago, unde își vedea de treburi. Jo supraviețuia. Mânca pentru că hrana îi era necesară ca să-și mențină forțele. Dormea pentru că somnul era esențial dacă voia să-și păstreze concentrarea în cușcă. Dar nu era în stare să savureze gustul mâncării, nici somnul nu îi era odihnitor. Dat fiind că mulți dintre membrii trupei o cunoșteau bine, se lupta să mențină fațada normalității. Mai presus de toate, trebuia să evite orice întrebare, orice sfat, orice fărâmă de compasiune din partea lor. Era necesar din pricina profesiei, care îi dicta să-și înfrâneze emoțiile pentru bune perioade de timp. După câteva încercări și câteva eșecuri, obținu oarecare succes în această privință.

Continuă să-l instruiască pe Gerry, care progresa văzând cu ochii. Efortul suplimentar de a-i da lecții îi umplea micile goluri de timp liber. În după-amiezile când nu era programat nici un matineu, Jo îl ducea în cușcă. Pe măsură ce devenea tot mai priceput, îi aduse și alți lei pe lângă Merlin. În prima săptămână din august, deja lucrau cu întregul grup de lei.

Singurii care mai repetau în cortul principal erau cei cu numărul ecvestru. Exersau rutina pasului pe ace

în primul ring. Copitele răsunau monoton pe podea. Jo îl supraveghea pe Gerry, care aranja leii în formație piramidală. La comanda lui, Lazarus urcă scara arcuită care se înălța deasupra formației. Se împotrivi de două ori și de două ori Gerry fu nevoit să repete comanda.

–Bine, rosti Jo când văzu piramida întregită.

–Nu voia să urce, începu Gerry să se plângă.

–Nu te grăbi prea mult. Adu-i jos, îi ceru ea pe un ton aspru, profesional. Asigură-te că se coboară și își ocupă locurile în ordinea corespunzătoare. E important să respecți rutina. Îl privea cu mâinile pe șolduri. În opinia ei, Gerry avea cu adevărat potențial. Nu era emotiv, înțelegea animalele și învăța încet să fie mai răbdător. Dar încă ezita în privința următorului pas din instruirea lui: să-l lase de unul singur în arenă. Simțea că era prea riscant, chiar numai cu Merlin. Gerry era prea dezinvolt. Încă nu avea destul respect pentru viclenia leilor. Jo se plimbă prin arenă iar leii, obișnuiți cu ea, își păstrară calmul. Când felinele își luară locurile pe piedestaluri, reveni lângă Gerry. Acum ne ducem între ei. Înainte să le dăm drumul, îi faci să se ridice unul câte unul.

Se înălțară pe rând și loviră cu labele în aer. Jo și Gerry pășeau pe culoarul dintre cele două șiruri de lei. Căldura devenea apăsătoare, iar dresoarea își dezmorți umerii, cu gândul la un duș răcoros și la un rând de haine curate. Când ajunseră la Hamlet, acesta ignoră comanda cu un mârâit îndărătnic.

„Brută arțăgoasă", se gândi Jo în vreme ce aștepta ca Gerry să repete comanda. Asta și încercă, însă făcu un pas în față pentru mai multă autoritate.

–Nu, nu așa de aproape! îl avertiză ea repede.

Nici măcar nu termină, că văzu schimbarea din ochii lui Hamlet.

Instinctiv, îl trase pe Gerry în spate şi îşi puse trupul pavăză înaintea leului. Hamlet lovi cu ghearele scoase. În momentul următor, simţi o căldură puternică în umăr şi pielea despicându-se. Se întoarse cu agilitate spre leu, ţinându-l strâns de braţ pe Gerry. Se găseau la câţiva centimetri de raza lui de acţiune.

–Să nu fugi, îi porunci ea băiatului, simţind cum se retrage panicat.

Braţul parcă îi luase foc şi sângele începu să-i curgă în şiroaie. Cu mişcări repezi, dar line, smulse biciul din mâna tremurândă a lui Gerry şi pocni tare din el cu mâna stângă. Ştia că dacă Hamlet continua să-i sfideze şi ataca, totul era pierdut. Celelalte feline s-ar fi alăturat măcelului. Ar fi fost terminaţi înainte să se poată face vreun gest. Deja, Abra tresărea agitată şi îşi arăta colţii.

–Deschide trapa, strigă Jo cu glas rece ca gheaţa. Înapoi la cuşca de siguranţă, îi spuse lui Gerry, făcându-le semn leilor să părăsească arena. Trebuie să-i scot unul câte unul. Mişcă-te încet şi dacă-ţi spun să te opreşti, acolo rămâi. Ai priceput?

Îl auzi înghiţind în sec în vreme ce urmărea cum leii încep să sară de pe piedestaluri şi să iasă rând pe rând prin trapă.

–Te-a atins. E rău? auzi cuvintele abia şoptite, înecate în teroare ale băiatului.

–Ţi-am spus să pleci. Jumătate dintre lei ieşiseră, dar Hamlet nu-şi luase ochii de pe ea. Nu avea timp de pierdut. O parte a creierului ei auzi strigăte din afara cuştii, dar le blocă şi îşi îndreptă toată atenţia asupra leului. Pleacă, îi repetă lui Gerry. Fă ce ţi-am spus. Tânărul înghiţi din nou şi începu să se dea în spate. Trecură secunde incalculabil de lungi până să audă zgomotul uşii de la cuşca de siguranţă. Când îi veni rândul, Hamlet nu dădu nici un semn că şi-ar părăsi locul. Jo era singură cu el. Simţea

mirosul căldurii, pe cel al sălbăticiei și pe cel al propriului sânge. Brațul îi pulsa de durere. Cu infinită lentoare, își tatonă adversarul începând să se îndepărteze. Cușca de siguranță i se părea la kilometri distanță. Felina se încordă imediat, iar Jo se opri. Știa că nu o va lăsa să traverseze arena. Era imposibil să fugă, căci spațiul dintre ei putea fi acoperit cu un simplu salt. Trebuia să joace la intimidare. Afară, comandă ea cu tărie. Afară, Hamlet.

Leul continuă să o privească gata de atac. Jo simți o dâră de sudoare între omoplați. Pielea de acolo îi era lipicioasă și rece, în contrast cu fierbințeala sângelui care îi șiroia pe braț. În minte îi fulgeră violent imaginea tatălui ei târât prin cușcă. Teama i se cuibări în piept. Simți un vertij în moalele capului. Era conștientă că un moment de teroare o va face să leșine. Își îndreptă coloana și încercă să-și revină.

Viteza era esențială. Cu cât mai mult îi permitea leului să rămână în arenă după ce își primise semnalul să plece, cu atât ar fi devenit mai sfidător. Și mai periculos. Deocamdată, nu era conștient de avantajul pe care îl avea asupra ei.

–Afară, Hamlet, repetă Jo comanda cu un pocnet de bici.

Leul sări de pe piedestal. Dresoarea simți un gol în stomac. Se încordă și, cum felina ezita, își repetă comanda. Hamlet era confuz, iar ea știa că acest lucru putea fi un avantaj sau un blestem. În deruta lui, putea să o atace sau să se retragă. Degetele îi împietriră pe mânerul biciului și începu să tremure din tot corpul. Leul se plimba nervos și continua să o privească.

–Hamlet! ridică ea glasul articulând răspicat silabele. Ieși afară. Cuvintelor li se adăugă și gestul pe care îl folosise înainte ca leul să învețe comenzile vocale.

Ca un copil dojenit, Hamlet își coborî coada și ieși prin trapă. Jo era deja în genunchi înainte ca ușa să se coboare de tot. Odată trecut șocul inițial, trupul începu să i se cutremure spasmodic. Nu trecuseră nici cinci minute de când Hamlet îi sfidase comanda lui Gerry, dar simțea că mușchii îi erau sub tensiune de ore întregi. Privirea i se încețoșă pentru un moment. Nici nu scuturâ bine din cap să-și revină, că se trezi cu Keane lângă ea.

Îl auzi cum înjură, sfâșiindu-i de pe braț mâneca zdrențuită a bluzei. O asaltă cu întrebări, dar ea nu era în stare decât să dea din cap și să tragă aer în piept. Se concentră pe chipul lui și îi citi durerea din ochi.

–Ce? Îi percepea vocea, dar nu și cuvintele. Bărbatul înjură din nou, îndeajuns de tare încât să răzbată până la ea. O ridică în picioare, apoi o luă în brațe cu o mișcare lină. Nu. Mintea ei se chinuia să scape din ceața care o înconjura și să funcționeze normal. Sunt bine.

–Taci, îi spuse el aspru în vreme ce o căra afară din cușcă. Doar taci.

Deoarece ar fi fost extenuant să vorbească, Jo se supuse. Închise ochii și lăsă amestecul de voci ridicate să se învolbureze în jurul ei. Brațul îi urla de durere, însă puseurile o linișteau. Amorțeala ar fi îngrozit-o. Își ținu ochii strâns închiși, neavând curajul de a se uita la rană. Îi era destul că trăia.

Când deschise din nou ochii, Keane ajunsese cu ea în brațe la rulota administrației.

Duffy ieși din biroul său, alarmat de hărmălaia ce se iscase.

–Ce mama... începu el, apoi se opri și se făcu alb la față pe sub pistrui. Înaintă în grabă în timp ce Keane o așeza pe Jo într-un fotoliu.

–Cât de rău?

–Nu știu încă. Adu un prosop și o trusă de prim-ajutor.

Buck intrase după ei și, cum deja avea la el cele necesare, i le dădu lui Keane. Apoi se îndreptă spre un dulăpior și luă o sticlă de coniac.

–Nu-i așa de rău, îngăimă Jo.

Întrucât vocea îi era cât de cât calmă, își adună tot curajul și privi în jos. Keane improvizase un bandaj din fâșiile rămase din mâneca ei. Cu toate că sângerarea se domolise, firicele de sânge încă îi coborau pe braț. Era prea mult sânge în jurul rănii ca să-și dea seama cât de adânci erau tăieturile. Simți că o cuprinde greața.

–De unde știi? întrebă Keane printre dinți în timp ce se apucă să curețe rana.

Aruncă prosopul în ligheanul pe care Buck îl așezase lângă el.

–Nu sângerează atât de rău. Jo își înghiți fierea. Cum mintea începea să i se limpezească, se încruntă la tonul pe care îi vorbise Keane. Simțindu-i privirea, se uită în sus. Mânia din ochii lui o făcu să tresară.

–Stai locului, îi ordonă el cu asprime și își îndreptă din nou atenția asupra brațului. Lovitura leului abia o zgâriase, dar chiar și așa, avea patru tăieturi lungi pe braț. Jo strânse din dinți când durerea începu să-și croiască drum prin nervii ei. Severitatea lui Keane nu făcuse decât să-i amplifice chinul, dar se luptă să nu se trădeze prin vreo reacție. Unda de șoc a spaimei nu se atenuase complet. Jinduia să fie ținută, să fie alinată de aceleași brațe care îi tratau rana. Va avea nevoie de copci, anunță Keane fără să se uite la ea.

–Și de o injecție cu antitetanos, adăugă Buck, care îi întinse fetei un pahar plin cu coniac. Bea asta, scumpo. Te ajută să te calmezi. Blândețea din glasul lui o aduse în pragul lacrimilor. Îngrijitorul își puse mâna pe obrazul ei și pentru o clipă Jo își împinse capul în palma lui mare. Bea acum, repetă el. Ascultătoare, tânăra femeie ridică

paharul şi înghiţi. Camera începu să se învârtă, apoi totul se potoli. Jo îşi regăsi concentrarea. Cu un mic oftat, îşi lipi paharul de frunte. Spune-mi ce s-a întâmplat acolo.

Buck se ghemui lângă ea în vreme ce Keane îi punea bandajul temporar. Jo aşteptă o clipă şi respiră adânc să-şi ventileze plămânii. Coborî paharul şi istorisi calm:

–Hamlet nu a răspuns şi Gerry a repetat comanda, dar a făcut un pas în faţă. S-a apropiat prea mult. Mi-am dat seama după privirea lui Hamlet. Trebuia să reacţionez mai rapid. Trebuia să am mai multă grijă. A fost o greşeală stupidă.

Cu ochii la coniac, continuă să se dojenească în sinea ei.

–S-a băgat între băiat şi leu, rosti Keane cu obidă.

Terminase de legat bandajul. Se ridică, se duse să ia sticla de coniac şi îşi turnă un pahar. Nu-i aruncă nici măcar o privire lui Jo. Tânăra se uită îndurerată la spatele lui, apoi se întoarse spre Buck.

–Ce face Gerry?

Buck îi împinse paharul înapoi la buze. După câteva guri, o uşoară nuanţă de roz i se furişă în obraji.

–Pete e cu el. Stă cu capul între genunchi. O să-şi revină.

Jo încuviinţă.

–Cred că e cazul să merg în oraş, să-mi coasă rana. Îi dădu paharul lui Buck şi se întrebă dacă era o idee bună să încerce să se ridice. După ce mai inspiră adânc, îi aruncă o privire lui Duffy. Asigură-te că e gata să intre până când mă întorc eu, îi spuse ea.

Keane se întoarse de la fereastră.

–Unde să intre? întrebă el cu chipul împietrit.

Răspunsul lui Jo fu glacial.

–În cuşcă. Se întoarse spre Buck. Trebuie să facem o repetiţie scurtă înainte de spectacolul de seară.

–Nu! Jo tresări la auzul vocii lui Keane. Pentru un moment îndelungat se uitară unul la altul cu o dușmănie ciudată, de neînțeles. Nu te întorci azi acolo, rosti el autoritar.

–Ba bine că nu, ripostă Jo, reușind să-și ascundă combinația de durere și furie din glas. Și dacă Gerry vrea să mai aibă de-a face cu leii, intră și el.

–Jo are dreptate, interveni Buck, încercând să calmeze ceea ce simțea el că era o situație explozivă. E ca și când ai cădea de pe cal. Nu poți să aștepți prea mult până urci din nou în șa, altfel nu vei mai călări niciodată.

Keane nu-și luase nici o secundă ochii de la Jo. Continuă de parcă Buck nici nu vorbise.

–Nu-ți permit.

–Nu mă poți opri. Indignarea îi dădu forța să se ridice. Mișcarea bruscă îi trimise săgeți de durere în braț, iar lupta cu durerea i se văzu pe moment în privire.

–Ba pot, spuse Keane luând o înghițitură zdravănă de coniac. Circul ăsta îmi aparține.

Jo își încleștă pumnii la această mostră de folosire arbitrară a autorității. Nici măcar o dată, de când îngenunchease lângă ea în cușcă, nu-i arătase vreun semn de compasiune sau de grijă. Lucrurile de care avea cea mai mare nevoie de la el. Glăsui pe un ton coborât, vrând să-și mascheze tremurul vocii.

–Dar eu nu vă aparțin, domnule Prescott. Și dacă vă uitați peste acte, veți vedea că nu vă aparțin nici leii sau echipamentul meu. Eu i-am cumpărat și îi întrețin din salariul meu. Contractul nu vă dă dreptul să-mi spuneți când pot sau nu să exersez cu pisicile mele.

Fața lui Keane deveni aspră ca piatra.

–Nici nu-ți dă dreptul să îți instalezi cușca în cortul de spectacole fără permisiune mea.

–Atunci o instalez în altă parte, replică ea. Dar o voi instala. Leul acela va fi pus din nou la lucru chiar astăzi. Nu vreau să risc să pierd luni de antrenament.

–Dar ești dispusă să riști să fii omorâtă, răbufni Keane trântindu-și paharul pe masă.

–Ce-ți pasă ție? strigă Jo. Nu se mai putea stăpâni. Rănile din sufletul ei erau la fel de adânci ca și cele din carne. Trecuse printr-o groază mai intensă decât cea pe care și-o amintea din noaptea când îi muriseră părinții. Mai mult decât orice altceva, voia să se cuibărească în brațele lui Keane. Voia să regăsească ocrotirea pe care o simțise când, strângând-o la piept, o lăsase să-l jelească pe Ari. Nu însemn nimic pentru tine!

Mișcarea bruscă a capului îi răvăși părul. În vocea ei se simțea o undă de isterie, așa că Buck îi puse mâna pe umăr.

–Jo, o avertiză cu glasul său blând, răgușit.

–Nu! Nu are dreptul. N-ai dreptul să te bagi în viața mea, rosti ea, săgetându-l din nou pe Keane cu ochii mistuiți de emoție. Știu ce trebuie să fac. Știu ce am să fac. De ce ar conta pentru tine? Nu răspunzi legal dacă mă sfârtecă. Nimeni n-o să te dea în judecată.

–Stai puțin, Jo. De astă dată, Buck vorbi cu hotărâre. Când îi atinse brațul sănătos, simți tremurul care îi străbătea întregul corp. E prea supărată ca să-și dea seama ce spune, i se adresă el lui Keane.

Pe chipul proprietarului apăruse o mască prin care nu se putea citi nici o emoție.

–Ba cred că știe exact ce spune. Pentru o clipă nu se auziră decât geamătul lui Jo și gâlgâitul de coniac turnat în pahar. Fă ceea ce trebuie să faci, Jo, zise el după ce bău din nou. Ai perfectă dreptate când afirmi că nu am nici un drept în ce te privește. Duceți-o în oraș, îi ceru lui Buck, după care se întoarse la fereastră.

–Haide, Jo. Buck o cuprinse de talie și o conduse spre ușă. Tocmai când ieșeau dădură nas în nas cu Rose, care venea alergând dinspre cuști. Îngrijorarea îi era evidentă pe chipul neobișnuit de livid.

–Jo! Jo, abia acum am auzit. Se uită la bandaj cu ochi mari, îngroziți. Cât de rău e?

–Doar niște zgârieturi, o asigură Jo. Buck mă duce în oraș pentru vreo două copci, adăugă ea cu cel mai optimist zâmbet pe care putea să-l schițeze.

–Ești sigură? Ridică privirea la bărbatul mai înalt pentru o confirmare. Buck?

–Mai multe copci, rectifică el. Bătând-o încet pe mână, o liniști: Dar nu e prea rău.

–Vreți să vin cu voi? Când Buck și Jo își reluară mersul, se aținu pe lângă ei.

–Nu. Mulțumesc, Rose. Jo zâmbi cu mai multă convingere. Am să fiu bine.

Zâmbetul o liniști pe Rose.

–Când am auzit, m-am gândit că... ei bine, mi-am imaginat tot soiul de lucruri groaznice. Mă bucur că nu ești grav rănită. Când ajunseră la camioneta lui Buck, Rose se aplecă și o sărută pe Jo pe obraz. Te iubim cu toții.

–Știu. Îi strânse mâna, apoi îl lăsă pe Buck să o așeze în cabina camionetei. După ce porniră, își lăsă capul pe tetieră și închise ochii. Nu-și amintea să se mai fi simțit atât de sfârșită.

–Doare rău? o întrebă Buck când intrară pe asfalt.

–Da, răspunse ea scurt, gândindu-se în egală măsură la inima și la brațul ei.

–Ai să te simți mai bine după ce te peticesc doctorii. Jo strânse din pleoape, conștientă că unele răni nu se vindecă niciodată. Și dacă se vindecă, lasă cicatrice care dor când te aștepți mai puțin. Nu ar fi trebuit să-l faci cu ou și cu oțet, Jo, o mustră Buck cu blândețe.

–N-ar fi trebuit să se bage. Nu este treaba lui. Nu sunt treaba lui.

–Jo, asprimea asta nu-ți stă în fire.

–Asprime? Deschise ochii și se întoarse spre Buck. Cum rămâne cu el? Nu putea fi mai bun cu mine, să-mi arate măcar o urmă de compasiune? Trebuia să-mi vorbească de parcă eram o infractoare?

–Jo, omul era îngrozit. Privești lucrurile doar din punctul tău de vedere. Buck se scărpină în barbă cu un oftat zgomotos. Nu ai de unde să știi cum e să te găsești în afara cuștii, neputincios, când cineva la care ții e în pericol de moarte. Aproape că a trebuit să-l pun la podea ca să-l opresc să intre acolo, m-am chinuit să-i bag în cap că așa n-ar fi făcut decât să te condamne la moarte sigură. Era speriat, Jo. Cu toții eram.

Fata clătină din cap, sigură că Buck exagera pentru că ținea la ea. Keane îi vorbise dur, cu ochi nemiloși.

–Nu-i pasă. Nu ca vouă, celorlalți. Tu nu m-ai înjurat. Nu ai fost rece.

–Jo, oamenii au feluri diferite... începu Buck, dar ea îl întrerupse.

–Știu că nu vrea să mă vadă rănită, Buck. Nu e lipsit de inimă sau crud. Suspină, căci toată forța pe care i-o dăduseră furia și teama îi părăsise corpul. Te rog, nu vreau să vorbesc despre el.

Buck îi detectă oboseala din voce și o bătu pe mână.

–Bine, scumpo. Relaxează-te puțin. Te reparăm cât ai zice pește.

„Unele lucruri nu pot fi reparate atât de ușor", se gândi Jo.

capitolul 11

Braţul lui Jo se dezmorţi odată cu trecerea săptămâni-lor. Rana i se vindeca fără complicaţii. Singurele urme erau patru cicatrice subţiri, care aveau să se şteargă, dar nu să dispară complet. Cu toate acestea, simţea că o scânteie din viaţa ei se stinsese. Lupta constant împotriva unei ne-mulţumiri vagi. Nimic – nici munca, nici prietenii, nici cărţile – nu-i mai aducea mulţumirea cu care se obişnuise. Devenise femeie, iar nevoile ei se modificaseră.

Ştia că la rădăcina problemei se afla Keane, dar asta nu schimba nimic. Părăsise din nou circul, chiar în noaptea accidentului ei. Trecuseră aproape patru săptămâni, şi tot nu se întorsese.

Se aşezase de trei ori să îi scrie, în speranţa că aşa nu avea să se mai simtă atât de vinovată pentru vorbele aspre pe care i le spusese. Şi de trei ori, de necaz, rupsese scriso-rile. Oricât încerca să rearanjeze cuvintele, îi ieşeau prost. În schimb, se agăţase de speranţa că avea să se întoar-că pentru o ultimă oară. Simţea că, dacă s-ar fi despărţit prieteni, fără resentimente şi cuvinte grele, ar fi putut să accepte ruptura. În aşteptarea acelei zile, reuşi să se în-toarcă la viaţa ei de zi cu zi cu oarecare seninătate. Repe-ta, îşi executa numărul, participa la îndatoririle zilnice. Aştepta. Caravana se apropia de Chicago.

O după-amiază târzie de august o găsi în cortul de spec-tacole, pe o zăpuşeală cruntă. Îmbrăcată într-un costum de gimnastică, făcea antrenamente la sol cu fraţii Beirot. Exerciţiile zilnice îi redaseră mobilitatea braţului. Acum

putea să facă o rotaţie în mâini pe spate fără ca braţul rănit să-i protesteze.

–Mă simt bine, îi spuse ea lui Raoul. Mă simt chiar foarte bine.

Făcu o serie de piruete rapide.

–Nu-ţi ţii umărul în formă dansând pe picioare, o tachină Raoul.

–Umărul e bine. Ca să i-o dovedească, se aplecă şi apoi se ridică în mâini. Îşi coborî încet picioarele la un unghi de patruzeci şi cinci de grade, punându-şi talpa pe genunchiul celălalt. E perfect. Se rostogoli înainte şi sări în picioare. Sunt mai puternică decât un taur, pretinse ea, după care făcu o rotaţie pe spate în mâini urmată de un salt pe spate.

Ateriză la picioarele lui Keane.

Noianul de emoţii care se revărsă în ea i se reflectă în ochi înainte să-şi recapete echilibrul.

–Nu ştiam... Nu ştiam că te-ai întors.

Regretă de îndată stupizenia cuvintelor ei, dar nu găsise altele. O copleşi nevoia de a i se arunca în braţe. Se miră cum de bărbatul nu-i simţea dorinţa ieşindu-i prin porii pielii.

–Abia am ajuns, rosti, privind-o stăruitor. Ea e mama mea, adăugă el. Rachael Loring, Jovilette Wilder.

La cuvintele lui, privirea lui Jo îi părăsi faţa. O observă pe femeia de lângă el. Dacă ar fi văzut-o pe Rachael Loring într-un grup de două mii de oameni, şi-ar fi dat seama că era mama lui Keane. Avea aceeaşi osatură, deşi a ei era mai elegantă. Sprâncenele îi semănau cu nişte aripi aurite ce se îndeseau la capete, ca ale lui Keane. Avea părul neted, pieptănat peste cap, cu nici un fir cenuşiu care să-i strice perfecţiunea arămie. Dar ceea ce o năuci pe Jo erau ochii ei. Nu se aşteptase să-i găsească pe faţa altcuiva în afară de Keane. Era îmbrăcată simplu, într-un costum

croit fără pretenții, care indica bun-gust și prosperitate. Totuși, Jo nu descoperi nimic din lustrul rece, distant pe care i-l atribuise dintotdeauna femeii care își luase fiul cu ea și îl părăsise pe Frank. Zâmbetul cu care o salută era cald și fermecător.

–Jovilette, ce nume frumos! Keane mi-a povestit despre tine. Rachael întinse mâna și Jo o acceptă, intenționând să i-o strângă într-un gest scurt și impersonal. Însă femeia mai vârstnică își așeză cealaltă mână deasupra mâinii ei, surâzându-i cu afecțiune. Keane mi-a spus că erai foarte apropiată de Frank. Poate ai timp să stăm puțin de vorbă.

Căldura din glasul ei o tulbură pe Jo, care începu să se bâlbâie.

–Păi... da. Eu... dacă doriți...

–Mi-ar face mare plăcere. Poate ai timp să-mi arăți și circul? zâmbi doamna Loring. Lui Jo îi venea tot mai greu să-și păstreze masca indiferenței. Sunt convinsă că s-au mai schimbat unele lucruri de când am fost ultima oară. Parcă aveai niște treabă, nu? i se adresă ea lui Keane. Jo va avea grijă de mine. Nu-i așa, scumpo? Fără să mai aștepte un răspuns, Rachael o luă de braț și porniră amândouă într-o plimbare. I-am cunoscut pe părinții tăi, spuse ea în timp ce se îndepărtau sub privirile mirate ale lui Keane. Nu foarte bine. Eu am părăsit circul la scurt timp după ce sosiseră ei, dar îmi aduc aminte că erau artiști de prima mână. Keane mi-a zis că ai urmat meseria tatălui tău.

–Da, păi... Jo șovăi, simțindu-se cumva în dezavantaj. Într-adevăr, răspunse ea încurcată.

–Ești atât de tânără, îi zâmbi Rachael duios. Trebuie că ești foarte curajoasă.

–Nu... n-aș zice asta. Până la urmă e slujba mea.

–Desigur. Rachael râse, amintindu-și probabil de propria-i tinerețe. Am mai auzit replica asta. Odată ce ajunseră

din nou afară, se opri și cercetă îndelung împrejurimile. Cred că m-am înșelat. Nu s-a schimbat mai nimic în ultimii treizeci de ani. E un loc extraordinar, nu-i așa?

–De ce ați plecat? se interesă Jo, dar își regretă imediat impertinența. Îmi pare rău, nu-i treaba mea.

–Cum să nu? Rachael oftă și o bătu ușor pe mână. E firesc să întrebi. Din ce-mi spune Keane, Duffy tot pe aici își duce veacul.

Schimbase brusc subiectul, iar Jo își spuse că evitase intenționat întrebarea.

–Da, nu cred că va pleca vreodată.

–Ai dori să bem o cafeluță sau, poate, un ceai? propuse Rachael cu zâmbetul pe buze. Am bătut mult drum până aici. Rulota ta e în apropiere?

–E chiar în curte.

–Da, da, râse femeia. Și totul arată la fel pe-o rază de o mie de kilometri. Știi povestea cu câinele și oasele? Jo o știa foarte bine, dar nu se dădu de gol. Una dintre versiuni spune că un muncitor îi dădea câinelui său câte un os după fiecare cină. Câinele îngropa osul sub rulotă, iar a doua zi încerca să-l scoată la suprafață. Numai că rămăsese la o sută de kilometri mai în spate, într-o zonă identică. Nu și-a dat niciodată seama ce s-a întâmplat.

Rachael chicoti. Ușor stânjenită, Jo deschise ușa rulotei. Greu de crezut că femeia dinaintea ei era cea pe care o urâse toată viața. Greu de crezut că aceasta era scorpia care îl părăsise pe Frank. În chip ciudat, Rachael se simțea în largul ei înăuntru.

–Teribil de practice, comentă ea. Își roti privirea prin încăpere, captivată și în același timp mulțumită de ce vedea. Nici nu-ți dai seama că stai pe patru roți. Ridică volumul de Thoreau cu un gest familiar. Keane zice că ești pasionată de literatură. Și de lingvistică, adăugă ea, luându-și ochii de la carte.

Avea ochi aurii, pătrunzători, asemenea fiului ei. Jo își aduse aminte de prima zi din stagiune, când simțise privirile lui Keane asupra ei. Nu era tocmai liniștitor să știe că Keane discutase despre ea cu maică-sa.

–Vă pot servi cu ceai, rosti ea, intrând în bucătărie. Prefer să nu risc oferindu-vă cafea.

–Ceaiul e perfect, răspunse Rachael politicos, urmând-o în bucătărie. Voi aștepta aici până-l pregătești.

Se așeză cu naturalețe la măsuța din capăt.

–Din nefericire, doar atât am la îndemână, se scuză Jo în timp ce scotocea prin frigider.

–O ceașcă de ceai și un pahar de vorbă sunt de ajuns.

Jo oftă și se întoarse.

–Îmi pare rău, clătină ea din cap. Unde-mi sunt manierele? Pur și simplu nu știu ce v-aș putea spune, doamnă Loring. V-am purtat pică de când mă știu. Acum că sunteți aici, lucrurile nu stau deloc așa cum mi-am închipuit. Un surâs trist încolți pe buzele lui Rachael. Nu sunteți deloc rece și urâcioasă, așa cum credeam, și semănați atât de mult cu...

Jo își înghiți ultimele cuvinte, îngrozită că fusese pe cale să pronunțe numele lui Keane. Pentru câteva clipe, rămase cu privirile pierdute. Rachael depăși cu grație momentul stânjenitor.

–Nu-i de mirare că nu m-ai avut la inimă, dat fiind că erai atât de apropiată de Frank, spuse ea cu blândețe. Oare și Frank m-a urât?

–Nu, răspunse Jo, descumpănită de tristețea din vocea femeii. Nu cât l-am cunoscut. Nu cred că Frank era capabil să-i poarte cuiva sâmbetele.

–L-ai înțeles perfect, constată Rachael în timp ce Jo turna apă clocotită în cești. Și eu l-am înțeles, continuă ea când tânăra aduse cestile la masă. Era un visător, un spirit liber cum nu s-a mai pomenit vreodată. Amestecă

zahărul, dusă pe gânduri. Jo se aşeză alături şi, roasă de curiozitate, aşteptă ca vizitatoarea să-şi spună povestea. L-am cunoscut când aveam optsprezece ani. Un verişor m-a adus la circ. Arăta mai pricăjit pe atunci, adăugă ea cu un surâs melancolic, dar în esenţă era la fel. Ce magie! Clătină din cap şi oftă prelung. Ne-am îndrăgostit cât ai zice peşte, ne-am căsătorit împotriva voinţei familiei mele şi am luat-o din loc. Teribil de captivant. Am învăţat numărul la Pânza de Păianjen şi mai ajutam prin vestiar.

Jo făcu ochii mari.

–Aţi evoluat pe scenă?

–O, da, răspunse Rachael, cu obrajii împurpuraţi de mândrie. Mă descurcam destul de bine. Apoi am rămas însărcinată. Eram ca doi copii în aşteptarea Crăciunului. Nu împlinisem încă nouăsprezece ani când s-a născut Keane. Mă pierdeam cu firea şi dacă strănuta, aşa că l-am târât pe Frank prin fiecare oraş la tot soiul de doctori. A fost teribil de răbdător. Femeia se aplecă şi o luă pe Jo de mână. Îţi dai seama cât de greu e să duci o viaţă pentru care nu eşti făcută? Îţi dai seama că în spatele vălului fermecat, cu toate bucuriile şi minunile sale, se află greutăţi şi temeri şi nevoi imposibil de satisfăcut? Eram o copilă pe-atunci, cu un bebeluş pe cap, lipsită de talentul şi rezistenţa unui artist, dar şi de experienţa şi încrederea maternă. Am trăit cu nervii întinşi la maximum o stagiune întreagă. Rachael se opri pentru a ofta prelung. Când s-a încheiat, am plecat acasă, la Chicago.

Pentru prima oară, Jo asculta şi varianta soţiei lui Frank. Îşi închipui o fată mai tânără decât ea, prinsă într-o lume ciudată, exigentă, cu un copilaş la sân. De-a lungul anilor, Jo cunoscuse sute de oameni care încercaseră să împace familia cu viaţa artistică, asemenea lui Rachael, şi nu rezistaseră nici câteva săptămâni. Clătină din cap, încercând să lege toate iţele poveştii.

–Dar dacă l-aţi iubit pe Frank, şi el v-a iubit pe dumneavoastră, de ce n-aţi făcut cumva să rămâneţi împreună?

–Cum? i-o întoarse Rachael. Să-mi găsesc o locuinţă undeva şi să stau cu el şase luni pe an? L-aş fi urât. Să-l fi obligat să renunţe la circ şi să stea cu noi? Aş fi distrus tot ce iubeam la el. Clătină din cap, surâzând discret. Să ştii că ne-am iubit, Jovilette, dar nu destul de mult. Compromisul nu e mereu posibil, şi nici unul nu a reuşit să-şi potrivească nevoile în funcţie de celălalt. Eu, una, am încercat, iar Frank s-ar fi străduit dacă i-aş fi cerut-o. Dar lupta era pierdută dinainte să înceapă. Date fiind circumstanţele, cred că am luat cea mai bună decizie. Privi în ochii lui Jo şi zări în ei încrederea şi energia tinereţii. Hotărârea îţi pare groaznică şi rece, dar n-avea sens să prelungim o situaţie dureroasă la nesfârşit. Frank mi l-a dat pe Keane şi doi ani pe care-i voi preţui mereu. În schimb i-am dat o libertate fără resentimente. La zece ani după aceea am găsit din nou fericirea. Amintirea îi aduse un zâmbet pe buze. L-am iubit pe Frank şi iubirea aceea va rămâne la fel de dulce şi înfloritoare ca în ziua în care ne-am cunoscut.

Jo înghiţi în sec. Ar fi vrut să-şi ceară scuze pentru toată antipatia pe care i-o purtase ani de zile.

–Avea un album de fotografii, Frank vreau să zic, cu Keane. Urmărea presa din Chicago.

–Chiar aşa? exclamă Rachael radiind de fericire, apoi se lăsă pe spate şi sorbi din cană. Tipic. Spune-mi, Jovilette, a fost fericit? A avut ce şi-a dorit?

–Da, răspunse Jo hotărâtă. Dumneavoastră?

Rachael o privi în ochi cu o undă de curiozitate care se transformă apoi în căldură.

–Ai o inimă tare bună, generoasă şi plină de înţelegere. Da, am avut ce mi-am dorit. Şi tu, Jovilette, tu ce-ţi doreşti?

Eliberată de orice stânjeneală, Jo zâmbi și clătină din cap.

–Mai mult decât aș putea avea vreodată.

–Ești prea deșteaptă să te poticnești așa, observă Rachael, cercetând-o cu atenție. Eu cred că ești o luptătoare, nu o visătoare. Când va veni clipa să alegi, cred că nu te vei mulțumi cu mai puțin decât tot. Zâmbi văzând expresia absorbită de pe chipul lui Jo și se ridică. Îmi arăți leii, te rog? Îți spun sincer că abia aștept să te văd pe scenă.

–Desigur. Jo se ridică și șovăi o clipă, apoi întinse mâna. Mă bucur că ați venit.

–Și eu, surâse cealaltă femeie.

Pe tot parcursul zilei, Jo îl căută pe Keane, dar fără succes. Era crucial să-i vorbească, acum că se întâlnise cu mama lui. N-ar fi putut dormi liniștită până ce nu îndrepta lucrurile. Spectacolul stătea să înceapă și încă nu-l găsise. Dacă era cu doamna Loring în public, cu siguranță ar fi dat de el la sfârșitul spectacolului. Numerele se derulau cu nespusă încetineală, iar neliniștea ei sporea exponențial.

La sfârșit rămase la ușa din spate, neștiind dacă să mai aștepte sau să meargă direct la rulota lui.

Dintr-odată îl zări și simți un amestec de ușurare și panică.

–Jovilette, rosti prima Rachael, luându-i mâna într-a sa. Ce minunată ești, sclipitoare de-a dreptul. Înțeleg acum de ce spunea Keane că ai o frumusețe neîmblânzită.

Jo îi aruncă o privire surprinsă bărbatului, dar se lovi de ochii săi reci, de culoarea ambrei.

–Mă bucur că v-a plăcut.

–Vai, nici nu-ți închipui cât de mult. Am trăit niște clipe de neuitat. Și discuția de după-amiază m-a ajutat foarte mult. Spre mirarea ei, Rachael se aplecă și o sărută

pe obraz. Sper să ne mai vedem. Keane, vreau să-mi iau rămas-bun de la Duffy înainte să mă conduci acasă. Ne vedem la mașină. La revedere, Jovilette.

–La revedere, doamnă Loring.

Jo o urmări cum se îndepărtează, apoi se întoarse spre Keane.

–Este o femeie minunată. Mă face să mă rușinez de mine însămi.

–N-ai de ce, zise el vârându-și mâinile în buzunare, fără a o scăpa din priviri. Amândoi am avut motive să fim supărați și ne-am înșelat deopotrivă. Ce-ți face brațul?

–Ah. Jo își pipăi din instinct rana. Se vindecă. Abia dacă se mai vede vreo urmă.

–Mă bucur, spuse el laconic, după care rămase tăcut.

Pentru o clipă, Jo simți cum o părăsea curajul.

–Keane, începu ea, străduindu-se să-l privească în ochi. Vreau să-mi cer scuze pentru felul groaznic în care m-am comportat după accident.

–Ți-am spus că nu mă interesează scuzele, replică el cu răceală.

–Te rog. Jo își călcă pe orgoliu și îi atinse brațul. Pe asta o țineam în minte de multă vreme. N-am vorbit serios atunci, adăugă ea iute. Sper că poți să mă ierți.

Nu fusese discursul grăitor pe care-l plănuise din timp, dar nu era în stare de mai mult. Chipul lui rămase impasibil.

–Nu e nimic de iertat.

–Te rog, Keane. Bărbatul dădu să plece, dar Jo îl prinse de mână. Nu mă lăsa așa, cu vina pe suflet. Știu că am spus niște lucruri oribile. Ai toate motivele să fii supărat, dar... n-am putea să ne înnădim prietenia?

O umbră de îndoială îi străbătu chipul. Îi puse o mână pe obraz.

–Nu știu cum reușești de fiecare dată să-mi zăpăcești mințile. Lăsându-și mâna să-i cadă moale, continuă: I-am dat lui Duffy ceva pentru tine. Îți urez să fii fericită.

Se întoarse și plecă, lăsând-o să se lupte cu tonul decisiv al cuvintelor sale. Ieșise de tot din viața ei. Jo îl urmări cu privirile până se făcu nevăzut.

Se aștepta s-o năpădească tot soiul de senzații, dar nu simți nimic: nici durere, nici disperare. Nu vărsă nici o lacrimă. Nu cunoștea vreun om care să fie așa pustiu pe dinăuntru și să continue să trăiască.

–Jo! Duffy înaintă greoi spre ea și îi întinse un plic. De la Keane.

Apoi plecă să se asigure că orășenii care se perindau prin preajma cortului urmau să plece acasă.

Jo se simți golită de orice sentiment. Aruncă o privire absentă la plic și se îndreptă spre rulota ei. Intră și îl deschise leneș, apoi scoase hârtiile și le parcurse. Dură câteva secunde până să descifreze jargonul juridic. Citi de două ori scrisoarea și se așeză. „Mi l-a dat", gândi ea. Mintea ei nu reușea să cuprindă dimensiunea gestului. „Mi-a lăsat circul."

capitolul 12

Aeroportul O'Hare gemea de lume, iar vacarmul era asurzitor. Jo își făcu cu greu drum prin haos și chemă un taxi. În primele momente rămase cu gura căscată la zăpada așternută pe caldarâm, asemenea unui orășean care asista pentru prima oară la reprezentația înghițitorului de săbii. Încetul cu încetul se acomodă cu priveliștea, deși dârdâia în paltonul ei de catifea cord. Albul acela care învăluia întreg orașul îi abătea gândurile de la țelul călătoriei. Nu vizitase niciodată nordul pe timp de iarnă. Chicago în noiembrie era o splendoare.

După șocul inițial înțelesese că pe lângă circ primise și un maldăr de responsabilități. Trebuise numaidecât să negocieze contracte, așa că se scufundase într-o mare de hârțogăraie, și numai experiența și sfaturile lui Duffy o ajutaseră să-și regăsească echilibrul. Pe măsură ce stagiunea se apropia de sfârșit, Jo sunase de mai multe ori la Chicago. De fiecare dată agățase receptorul în furcă înainte ca binefăcătorul ei să răspundă. Își spusese că era de preferat să-l întâlnească în carne și oase. Amânase călătoria cu câteva săptămâni din cauza nunții lui Jamie și Rose.

Chiar atunci, la nuntă, pe când își juca rolul de domnișoară de onoare, înțelesese ce avea de făcut. Nu-și dorea decât un lucru, și anume să fie alături de Keane. Chipul lui Rose în timp ce-i jura credință lui Jamie născuse în ea dorința de a-l recuceri, dorință care nu o părăsise niciodată.

„Și ce fac, rămân aici?" se întrebase ea, de la mii de kilometri distanță. Nu. Schițase iute un plan și inima

începuse să-i bată puternic. Urma să meargă la Chicago, să-l vadă. Nimic n-avea s-o întoarcă din drum. Cândva, o dorise. Voia să-i reaprindă acea flacără. Nu avea de gând să-şi trăiască viaţa singură atâta vreme cât o părticică din ea era în el. Nu era necesar s-o iubească. Era suficient că îl iubea ea pe el.

Cu aceste gânduri urcă în taxi şi străbătu oraşul. Îşi scuturâ zăpada din păr cu degetele îngheţate, furioasă că uitase să-şi cumpere mănuşi şi căciulă. Brusc, o cuprinse spaima. „Dacă nu-i acasă? Dacă a plecat în Europa sau în Japonia sau în California?" Un fior de panică îi străbătu trupul. „Trebuie să fie acasă. E duminică, se relaxează, citeşte sau completează un document sau poate... se întreţine cu vreo damă, gândi Jo îngrozită. Ar trebui să mă opresc şi să-l sun. Ar trebui să-i spun şoferului să facem cale întoarsă." Jo închise ochii şi încercă să-şi ţină temerile în frâu. Respiră de câteva ori adânc şi-şi lăsă privirile să colinde pe clădiri şi trotuare.

Încet, încet simţi cum valul de isterie o părăseşte. „N-o să mă tem, se îmbărbătă ea, nu cu prea multă convingere. N-o să mă tem." Dar Jovilette, femeia care se întindea pe un covor de lei, se temea. Şi dacă-i făcea vânt? „N-o să-l las să-mi facă vânt, îşi spuse ea, înălţând semeţ bărbia. Îl voi cuceri. Îşi duse degetele la tâmple. Nici nu ştiu de unde să încep. Trebuie să-i spun şoferului să întoarcă." Dar înainte să rostească o vorbuliţă, maşina făcu dreapta şi opri. Jo achită maşinal costul călătoriei, lăsând un bacşiş gras, şi ieşi afară.

Rămase vreme îndelungată în faţa clădirii înalte, îmbrăcate în sticlă. Fulgii de zăpadă dansau pretutindeni în jur, poleindu-i pletele şi umerii. Un trecător o îmbrânci uşor şi farmecul momentului se risipi. Jo apucă valizele şi pătrunse în clădire. În spatele geamurilor fumurii o întâmpină un hol uriaş, cu un covor pufos de stofă groasă.

Neștiind că trebuia să-și lase datele la recepție, se îndreptă spre lift, alăturându-se unui grup de locatari ca să n-o ia nimeni la întrebări. Intră în cabină și apăsă cu un deget înghețat butonul pentru ultimul etaj. Sporovăiala celor din jur abia dacă-i atinse urechile. Nici măcar nu observă când rămase singură.

Liftul se opri pentru a doua oară, dar Jo se holba cu privirile pierdute. De-abia când ușile dădură să se închidă își veni în simțiri. Le deschise iute și păși pe coridor. Simți cum i se-nmoaie picioarele, dar strânse din dinți și se îndreptă spre ultimul apartament. O trecură toate apele până ajunse în fața ușii. Lăsă bagajele din mâini și se rezemă cu capul de toc, răsuflând puternic. Își aminti că Rachael Loring o numise o luptătoare. Înghiți în sec, își înălță bărbia și bătu. Din fericire, așteptarea nu fu lungă, și în curând Keane apăru în prag. Jo zări mirarea din ochii lui. Părul pudrat cu zăpadă îi curgea pe umeri. Chipul ei înghețat strălucea, asemenea ochilor fierbinți, care încercau să-și păstreze calmul. Glasul îi tremură o singură dată, apoi își găsi cumpătul.

–Bună, Keane.

El o fixa cu privirea, nevenindu-i să-și creadă ochilor. A slăbit, gândi ea în timp ce-i studia chipul. Observă că purta o bluză sport și blugi. Era desculț, nebărbierit. Jo ar fi dat orice să-și treacă degetele prin barba lui aspră.

–Ce cauți aici?

Tânăra femeie simți cum o cuprinde panica. Glasul lui era chiar mai aspru ca ultima dată, iar expresia feței era neînduplecată. Jo se chinui să rămână dreaptă.

–Pot să intru? întrebă ea, pierzându-și zâmbetul.

–Poftim?

Întrebarea păru să-l ia prin surprindere. O privi încruntat.

–Pot să intru? repetă ea, luptându-se cu pornirea de-a o lua la goană cu coada între picioare.

–Desigur, îmi cer scuze.

Keane își petrecu mâna prin păr și-o invită să intre. Jo se cufundă în covorul mustar. Aruncă o privire lungă în jur, străduindu-se să-și recapete echilibrul. Încăperea era aerisită, vopsită în culori intense, contrastante. Lângă canapeaua maro-închis se afla o măsuță de sticlă cu accesorii cromate. Pe jos, printre scaunele crem cu spătar înalt, erau răspândite perne cu dungi albăstrii. Pe pereți erau agățate câteva tablouri. Recunoscu un Picasso și o sculptură care cu siguranță îi aparținea lui Rodin. În partea dreaptă a camerei, podeaua urca în trepte până la fereastra imensă dincolo de care se întindea orașul. Jo se apropie, fără să-și ascundă curiozitatea. Aparent fără motiv, teama i se scurse din oase. Odată ce trecuse pragul, nu mai era cale de întoarcere. Nu-i mai era frică.

–Este minunat, spuse ea, întorcându-se. Ce superb, să ai tot orașul la picioarele tale în fiecare zi! Trebuie că te simți ca un rege.

–Nu m-am gândit niciodată la asta.

Keane o cercetă, din partea cealaltă a încăperii. Părea mică și fragilă în comparație cu metropola care se întindea în spatele ei.

–Eu m-aș fi gândit în locul tău, rosti ea, și surâsul îi reapăru pe chip. Aș sta la fereastră și m-aș simți ca o împărătească ce domnește peste un regat uriaș.

Într-un sfârșit, buzele lui schițară un zâmbet.

–Spune-mi, Jovilette, i se adresă el calm. Ce cauți în lumea mea?

–Simțeam nevoia să vorbesc cu tine, răspunse ea simplu. Voiam să discutăm.

Keane se apropie încet, fără să-și ia ochii de pe chipul ei.

–O fi ceva important.

–Eu așa cred.

Bărbatul își arcui sprâncenele, apoi ridică din umeri.

–Bine, hai să vorbim atunci. Dar întâi permite-mi să-ți iau paltonul. Cu degetele bocnă, Jo se chinui să-și descheie nasturii. Doamne sfinte, ești înghețată! Îi luă mâinile într-ale lui și trase o înjurătură. Unde-ți sunt mănușile? o luă el la rost, ca un părinte nemulțumit. Sunt pe puțin minus zece grade afară.

–Am uitat să-mi cumpăr, mărturisi Jo, savurând căldura mâinilor lui.

–Mare figură mai ești! Cum să vii în noiembrie la Chicago fără mănuși?

–Nu știam că trebuie, răspunse ea voios. E prima oară când vin la Chicago în noiembrie. E minunat.

Își luă ochii de la mâinile ei și îi examină chipul. Rămase așa timp îndelungat, apoi oftă.

–Eram aproape sigur că m-am vindecat.

Jo îl privi îngrijorată.

–Ai fost bolnav?

Keane izbucni în râs și clătină din cap, fără să răspundă la întrebare. Glasul i se răci brusc.

–Lasă-mă să-ți iau haina. Mă duc să-ți fac o cafea.

–Nu te deranja, începu ea, în timp ce el îi desfăcu nasturii și îi trase paltonul de pe umeri.

–Mă simt mai bine dacă-ți pun sângele-n mișcare.

Puse paltonul pe braț și o cercetă uimit din creștet până-n tălpi. Jo purta un pulover de angora verde și o fustă cenușie de lână subțire. Țesătura moale îi acoperea cu delicatețe sânii și șoldurile. Pantofii cu baretă erau delicați, dar complet nepotriviți cu anotimpul.

–S-a întâmplat ceva?

–De când te știu te-am văzut doar în costum sau în blugi.

–Aha, râse Jo, trecându-şi degetele prin păr. Presupun că arăt diferit.

–Da, fără îndoială, mormăi el încruntat. Arăţi de parcă tocmai te-ai întors de la facultate, în vacanţa de iarnă. Îi atinse vârfurile şuviţelor de păr, apoi se întoarse. Ia loc. Mă duc să-ţi aduc cafeluţa.

Uşor bulversată de atitudinea lui schimbătoare, Jo se plimbă prin cameră, ignorând toate scaunele, şi se aşeză într-un sfârşit pe o pernă de lângă fereastra panoramică. Auzi paşii lui Keane, înăbuşiţi de covorul moale.

–E grozav să ai parte de-o iarnă în toată regula, măcar de dragul zăpezii, spuse ea aruncându-i o privire luminoasă. Mereu m-am întrebat cum ar fi să-ţi petreci Crăciunul printre troiene şi ţurţuri de gheaţă. În ochi îi dansau fulgi de nea. Se ridică în picioare şi luă o ceaşcă din mâna lui. Mulţumesc.

–Ţi-e suficient de cald? întrebă el după câteva clipe. Vizitatoarea încuviinţă şi se aşeză într-unul din cele două fotolii dispuse vizavi de canapea. Insolitul oraşului conferea misiunii ei o aură aventuroasă. Keane luă loc lângă ea şi pentru câteva momente savurară cafeaua în linişte.

–Despre ce doreai să vorbim, Jo?

Ea înghiţi în sec, încercând să nu dea importanţă ritmului sălbatic al inimii.

–Despre câteva chestiuni. Despre circ, de pildă. Se răsuci uşor în fotoliu şi explică: Nu ţi-am scris pentru că era prea important. Din acelaşi motiv nu te-am sunat. Discursul ei pregătit cu atenţie se duse pe apa sâmbetei. Nu poţi să-mi oferi ceva atât de important. Iar eu nu pot să-l accept cu inima împăcată.

–De ce nu? Bărbatul ridică din umeri şi sorbi din cafea. Amândoi ştim că mereu a fost al tău. O bucată de hârtie nu schimbă cu nimic lucrurile.

–Keane, Frank ţi l-a lăsat ţie.

–Iar eu ți l-am dat ție.

Jo scoase un oftat iritat.

–Poate dacă ți-aș oferi o sumă de bani...

–Cineva m-a întrebat odată dacă poți pune preț pe visul sau pe spiritul unui om. Jo îl privi neputincioasă. Atunci n-am avut răspuns. Ai găsit tu unul între timp?

Tânăra femeie oftă și clătină din cap.

–Nu știu ce să spun. „Mulțumesc" nu e nici pe departe adecvat...

–Și nici necesar. N-am făcut decât să-ți înapoiez ce era al tău. Spuneai că sunt mai multe chestiuni de discutat.

Sosise clipa. Așeză cu delicatețe ceașca pe măsuță și se ridică în picioare. Făcu iute câțiva pași prin încăpere, pentru a-și stăpâni emoțiile, apoi se întoarse. Trase adânc aer în piept și îl privi în ochi.

–Vreau să fiu iubita ta, rosti ea cu un calm absolut.

–Poftim? Șocul din glasul lui se regăsea și în priviri.

Jo își alungă nodul din gât și repetă:

–Vreau să fiu iubita ta. Dacă ăsta e termenul corect, sau e învechit? Amantă sună mai bine? N-am mai făcut asta până acum.

Keane așeză încet cana lângă a ei și se ridică. Rămase însă pe loc și o studie din priviri.

–Jo, nu știi ce spui.

–Ba știu foarte bine, i-o reteză ea. Poate că nu stăpânesc terminologia, dar știu ce vreau să spun. Și cred că și tu înțelegi foarte bine. Vreau să fiu cu tine, continuă ea, făcând un pas în față. Vreau să fac dragoste cu tine și să trăiesc cu tine, sau cât mai aproape cu putință de tine.

–Jo, nu vorbești rațional, îi curmă el brusc elanul. Se întoarse și-și vârî pumnii strânși în buzunare. Habar n-ai ce-mi ceri.

–Nu mă mai găsești atrăgătoare?

Se răsuci ca un titirez, enervat de curiozitatea din glasul ei.

–Cum să mă întrebi așa ceva? Firește că te consider atrăgătoare! N-am murit și nici n-a dat senilitatea în mine!

Jo se apropie de el.

–Păi dacă eu te doresc și tu mă dorești, de ce nu vrei să fim împreună?

Keane sudui strașnic și o prinse de umeri.

–Crezi că aș putea să te găzduiesc o iarnă aici ca mai apoi să-ți dau drumul? Crezi că aș putea să mă dezlipesc de tine odată cu dezghețul și să te văd cum pleci din viața mea? Nu vezi ce-mi faci? O scutură puternic, lăsând-o fără suflul necesar unui răspuns. Mă scoți din minți! Brusc, o trase la el, își lipi buzele de-ale ei și își îngropă degetele în carnea ei. În mintea lui Jo se formă un vârtej de confuzie, durere și extaz. I se păru că trecuse o eternitate de când îl sărutase ultima oară. Keane se desprinse cu un geamăt, apoi se întoarse, lăsând-o să-și găsească singură echilibrul. Cum să procedez ca să mă descotorosesc de tine? rosti el cu furie mocnită.

Jo pufni.

–Nu cred că ai început bine.

–Îmi dau seama, murmură el. Am încercat să evit momentul ăsta de când am deschis ușa.

Fata înaintă spre el în tăcere și îi puse mâna pe braț.

–Ești încordat, descoperi ea. Instinctiv, căută să-i liniștească mușchii. Îmi pare rău dacă procedez greșit. M-am gândit că e mai bine să-ți spun direct decât să încerc să te seduc. Nu cred că m-aș pricepe prea bine la asta. Keane scoase un sunet undeva între râset și suspin.

–Jovilette, șopti el înainte de a o strânge la piept. Cum să-ți rezist? De câte ori trebuie să mă rup înainte de a mă elibera complet? Doar gândul la tine mă înnebunește.

–Keane. Jo oftă și închise ochii. Mi-am dorit de atâta timp să mă ții în brațe. Vreau să îți aparțin, chiar și pentru puțin timp.

–Nu. Se retrase din îmbrățișare, apoi îi ridică bărbia cu degetul mare și arătătorul. Nu înțelegi că o dată ar fi prea mult, iar o viață nu ar fi de ajuns? Te iubesc prea tare ca să îți dau drumul și totodată suficient ca să știu că trebuie. Șocul o lăsă fără glas. Privi în gol în timp ce el continuă: Era altfel când nu știam, când credeam că sunt – cum spuneai tu? „Orbit." Zâmbi scurt la auzul cuvântului. Eram sigur că dacă voi face dragoste cu tine, mi te voi putea scoate din minte. Apoi, când a murit Ari, te-am ținut în brațe în timp ce dormeai. Mi-am dat seama că te iubisem încă de la început.

–Dar tu... Jo își scutură capul, parcă pentru a-și limpezi gândurile. Nu mi-ai spus niciodată, ba păreai atât de rece, de distant!

–Nu te puteam atinge fără să vreau mai mult. O trase din nou aproape de el și își îngropă fața în părul ei. Însă nu am putut sta departe. Știam că dorința de a te avea numai pentru mine însemna că unul dintre noi trebuia să renunțe la ceea ce făcea, la ceea ce era. M-am întrebat dacă aș putea să abandonez avocatura; era tot ce-mi dorisem să fac vreodată. Am descoperit că te doream pe tine mai mult.

–Vai, Keane! Clătină din cap, însă el o îndepărtă brusc.

–Apoi mi-am dat seama că nici așa nu ar funcționa. Se întoarse, merse până la fereastră și privi afară. Ningea puternic. De fiecare dată când intrai în cușca aceea, eu intram în iad. M-am gândit că poate mă voi obișnui, dar nu am reușit să te uit. Am tot revenit. În ziua în care ai fost rănită... Keane se opri. Jo îl auzi cum inspiră adânc, iar apoi, când continuă, vocea lui devenise mai gravă. Te-am urmărit aruncându-te în fața acelui băiat și primind

lovitura. Nu-ți pot descrie ce am simțit în acel moment; nu există cuvinte pentru asta. Singurul lucru la care m-am putut gândi a fost că trebuia să ajung la tine. Mă întreb dacă Pete ți-a povestit că l-am pus la podea înainte ca Buck să mă imobilizeze. A trecut bine peste asta, având în vedere situația. Apoi... apoi am fost nevoit să stau și să privesc cum te pândea leul. Niciodată nu am mai simțit acel gen de teamă. Genul care îți golește corpul și mintea. Se cufundă în tăcere. Apoi s-a terminat, urmă el după câteva clipe, și am ajuns la tine. Erai albă ca varul și sângerai în brațele mele. Murmură o înjurătură și tăcu din nou. Își scutură capul. Am vrut să ard circul din temelii, să te scot de acolo, să sugrum leii cu mâinile goale. Aș fi făcut orice. Voiam să te țin în brațe, însă nu am reușit să trec peste frică și peste furia irațională de a fi fost neputincios. Înainte ca mâinile mele să se fi oprit din tremurat, tu te gândeai să te întorci în cușca aceea blestemată. Am vrut să te omor eu însumi, să se sfârșească odată. Încet, Keane se întoarse și înaintă spre ea. Săptămâni întregi am revăzut scena de fiecare dată când închideam ochii. Îți pot arăta exact unde sunt cicatricele. Ridică un deget și îl plimbă pe brațul ei de-a lungul celor patru linii, acolo unde ghearele îi sfâșiaseră pielea. Își coborî mâna și clătină din cap. Nu pot privi cum intri în cușcă, Jo. Dacă te las să stai cu mine acum, nu te voi putea lăsa să te întorci la viața ta. Și nu-ți pot cere să renunți la ea.

–Aș vrea s-o faci. Jo îl privi grav. Chiar mi-aș dori mult s-o faci.

–Jo. Știu ce înseamnă pentru tine.

–Probabil că nu mai mult decât ce înseamnă avocatura pentru tine, spuse ea brusc. Iar tu ai spus că ești dispus să renunți la ea.

–Da, dar...

–Hm, foarte bine. Dacă nu mă întrebi tu, va trebui să te întreb eu. Vrei să te căsătoreşti cu mine?

Keane se răsuci, cu o cută între sprâncene.

–Jo, nu poţi...

–Bineînţeles că pot. Suntem în secolul douăzeci şi unu. Dacă vreau să te cer în căsătorie, atunci o voi face. Tocmai am făcut-o.

–Jo, eu nu...

–Da sau nu, vă rog, domnule avocat. Este o întrebare uşoară. Înaintă până foarte aproape de el. Sunt îndrăgostită de tine şi vreau să ne căsătorim şi să avem câţiva copii. E o propunere acceptabilă?

Keane deschise gura, ca pentru a obiecta, apoi o închise. Zâmbi ciudat şi îi puse mâinile pe umeri.

–Totul se petrece atât de brusc!

Jo se simţi inundată de un val de bucurie.

–Poate că da, recunoscu ea. Te las să te gândeşti un pic. Poate ar fi bine să ştii, totuşi, că nu accept alt răspuns decât cel afirmativ.

Degetele lui îi mângâiară arcuirea gâtului.

–Se pare că nu prea am de ales.

–Chiar deloc.

Îşi încolăci cu îndrăzneală braţele în jurul lui şi îi căută gura. Sărutul fu intens, pătrunzător. Îmbrăţişaţi, se lăsară pe covor şi se înlănţuiră. Un lung răstimp buzele le rămaseră prinse într-un limbaj mult prea complex pentru cuvinte. Apoi, ca şi cum ar fi vrut să se asigure că era reală, Keane îi căută curbele familiare ale corpului, îi gustă aroma mult dorită a pielii.

–De ce am crezut că pot trăi fără tine? spuse el sărutând-o cu patimă. Fii sigură, Jo, fii sigură. Înăsprită de emoţie, vocea îi deveni aproape o şoaptă în timp ce rostea cuvintele aproape de buzele ei. Nu voi putea niciodată să-ţi dau drumul. Îţi cer totul.

–Nu. Nu e așa. Strânge-mă mai tare, sărută-mă din nou, ceru ea în timp ce buzele lui îi rătăceau pe față. Sărută-mă. Se întrebă dacă geamătul de plăcere care se auzise era al lui sau al ei. Nu ar fi crezut că un sărut putea fi atât de intim, atât de înfricoșător de excitant. Nu, își zise pe când se înălța în zbor la gândul că el o iubea. El nu cerea totul, ci dădea totul. Las ceva în urmă, îi spuse când buzele lor se despărțiră, și îl înlocuiesc cu ceva infinit mai important. Își cuibări fața pe umărul lui. Când îți vei da seama cât de mult te iubesc, vei înțelege.

Keane se ridică puțin și o contemplă. Când în sfârșit vorbi, îi pronunță doar numele. Era un sunet ca un oftat ușor. Ea zâmbi și îi puse mâna pe obraz.

–Dacă există vreo soluție de compromis...

–Nu. Dădu cu hotărâre din cap, amintindu-și de cuvintele mamei lui. Uneori nu poate exista nici un compromis. Ne iubim suficient de mult ca să nu avem nevoie de așa ceva. Te rog, nu te gândi că fac un sacrificiu; nici vorbă de asta. Zâmbi puțin și, din curiozitate, își frecă palma de începutul lui de barbă. Nu regret nici un minut al vieții mele la circ, la fel cum nu regret că o schimb. Tu mi-ai dat circul, așa că voi rămâne mereu o parte din el. Zâmbetul ei păli, iar ochii îi deveniră serioși. Vrei să fii al meu, Keane?

Bărbatul îi luă mâna de pe obraz și i-o sărută.

–Deja sunt al tău. Te iubesc, Jovilette. Voi petrece o viață întreagă iubindu-te.

–Doar atât nu e destul, spuse ea când buzele li se reîntâlniră. Vreau mai mult. Vreau o veșnicie.

Cu o pasiune lentă, crescândă, mâinile îi alunecară peste corpul ei. Încet, îi desfăcu nasturii jerseului.

–Ești atât de frumoasă, murmură în timp ce buzele își făcură drum pe gâtul ei în jos și dădură de umflătura gingașă. Senzația îi tăie răsuflarea. Tremuri. Ador să știu

că atingerea mea îți poate face pielea să tremure. Buzele se întoarseră la ale ei și brațele o cuprinseră strâns, începând s-o legene. Mi-am dorit de atâta timp să fiu cu tine, să te îmbrățișez, doar atât. Am simțit asta încă din prima clipă.

Cu un oftat plin de mulțumire, Jo se cuibări la pieptul lui.

–Keane, șopti ea.

–Hmm?

–Nu mi-ai dat un răspuns.

–La ce? Îi sărută pleoapele închise, apoi își trecu degetele prin părul ei. Jo își deschise ochii. Sprâncene i se arcuiră.

–Te căsătorești cu mine, sau nu?

Keane râse, o răsuci pe spate și îi lăsă pe buze un sărut lung.

–Mâine e de-ajuns de repede?